19

Johanna Philips · ZÂMBET PRINTRE LACRIMI

COLECTIA ROMANTIC

Johanna Philips

ZÂMBET PRINTRE LACRIMI

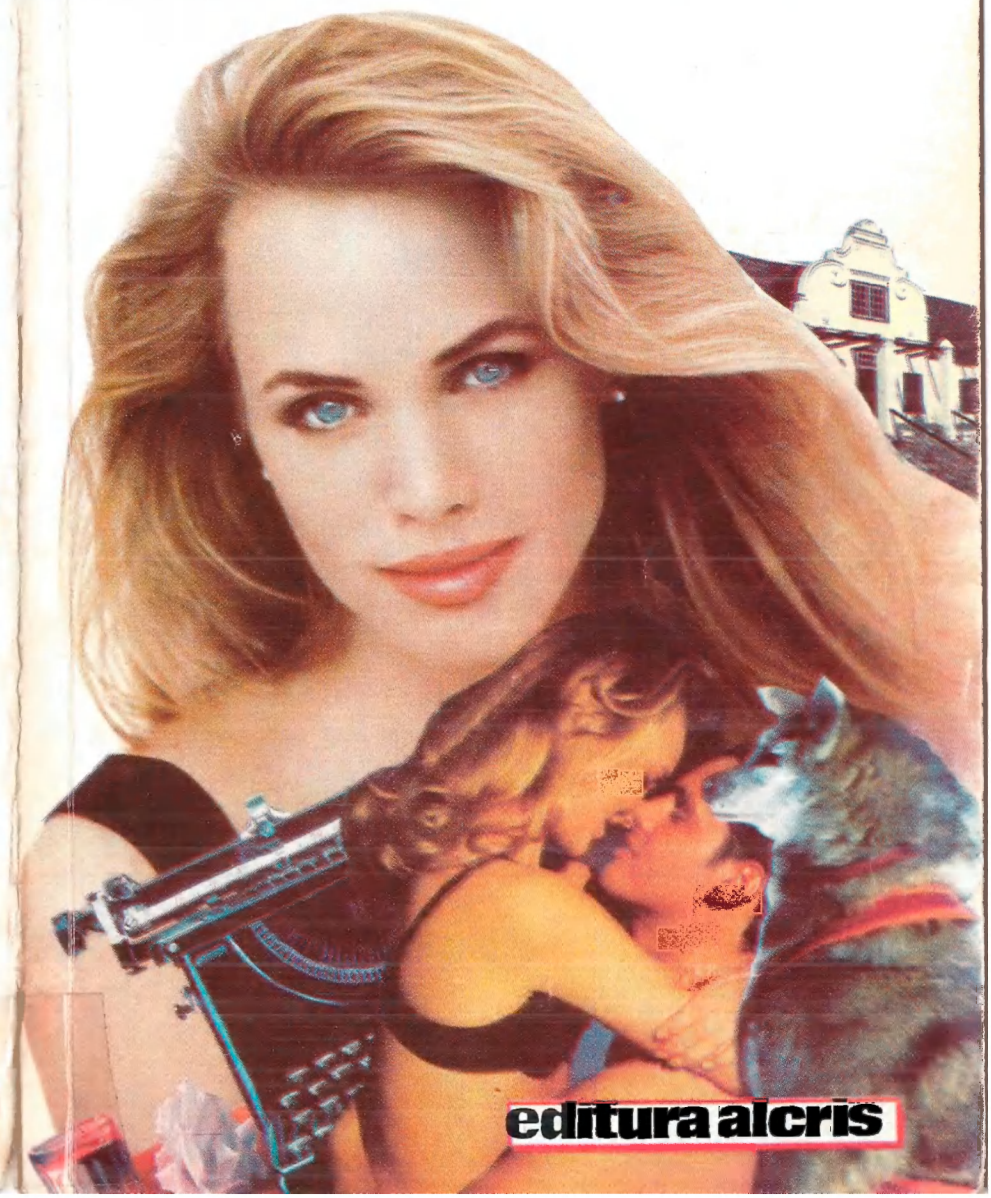

editura alcris

JOHANNA PHILIPS
ZÂMBET PRINTRE LACRIMI

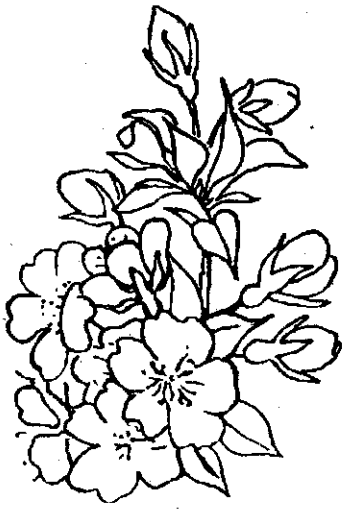

Coperta: VASILE SOCOLIUC

© by Johanna Philips
Strange possesion, 1982
Toate drepturile rezervate editurii ALCRIS
Colecția: ROMANTIC

JOHANNA PHILIPS

ZÂMBET PRINTRE LACRIMI

Traducere de: ADRIANA TOMESCU

EDITURA ALCRIS

BUCUREȘTI 1993

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier literar: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-96131-8-7

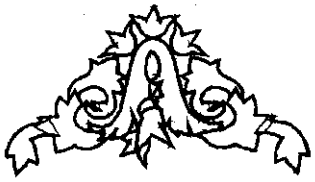

CAPITOLUL 1

Mireasma focului de lemne o trezi pe Kelly.

Cu ochii închiși, rămase întinsă, nu se mișcă. Un zgomot de pași o făcu să-nțeleagă că Mike se îndrepta către cealaltă extremitate a încăperii.

Întredeschise ochii. Îl văzu turnând o găleată cu apă în rezervorul de lângă mașina de gătit.

Kelly se gândi la ciudățenia situației. Se afla într-o cabană de brad, în plină Alaska, la două sute de kilometri de Anchorage, și nu încerca nici o teamă să vadă umblând prin cameră un bărbat care nu era soțul ei.

Cadrul era totuși opusul celui de la Boston unde trăise opt luni. Revedea în gând somptuosul apartament, dalele sale de marmură, mobilierul rafinat pe care-l întrețineau în perfectă stare numeroși servitori. Flori proaspete erau așezate în fiecare zi în vazele de cristal.

Avea impresia că a visat. De fapt viața ei la Boston i se păruse totdeauna ireală.

Niciodată nu se adaptase cu adevărat la această existenţă aurită.

La capătul a două luni, tensiunea între ea şi soţul ei devenise atât de insuportabilă încât aveau momente când ajungeau să se urască. Amicii şi cunoştinţele îi credeau foarte îndrăgostiţi unul de altul. Dar când rămâneau singuri abia îşi vorbeau.

Jack! Kelly îşi amintea cât de mult îi displăcea acest prenume cumnatei sale. Katherine nu tolera ca Jonathan Winslow, al treilea purtător al numelui, fratele său, să accepte să fie numit Jack.

Kelly o revedea tronând la masă, în spatele serviciului de cafea din argint. Privirea sa ascuţită era un reproş permanent pentru pieptănătura nedisciplinată a lui Kelly. Katherine avea un coc perfect şi o figură posacă. Degetele ei lungi şi slabe ştiau să agite cu autoritate clopoţelul care chema personalul.

O fată în casă intra atunci purtând rochie neagră şi şorţ alb. Mocheta groasă estompa zgomotul paşilor ei. Pentru a se feri de orice observaţie ea se deplasa ca o umbră eficace. În ochii Katherinei, o servantă nu era altceva decât un robot.

Ea nu a ascuns niciodată ce credea despre căsătoria fratelui său. Ce idee să se îndrăgostească de o necunoscută până într-atât încât să vrea să-i dăruiască numele lui!

Doamna Kelly Templeton! Ca şi cum o fată din Alaska era capabilă să poarte cu demnitate unul din patronimele cele mai celebre şi mai respectate din Boston.

La patruzeci şi opt de ani, Katherine era văduvă cu o fiică vitregă dintr-un prim mariaj al soţului ei. Nancy era, după părerea ei, exact soţia care îi convenea lui Jonathan. Katherine nu i-a iertat niciodată lui Kelly că i-a distrus planurile...

Kelly se hotărî să deschidă ochii complet. Crepusculul pusese stăpânire pe cameră. Privind în jur, uitând de oboseala călătoriei, se lăsă cuprinsă de bucuria de a se regăsi în casa copilăriei sale.

Tatăl ei ridicase el însuşi această solidă cabană cu trei odăi. Mai târziu, când magnifica vale a început să atragă turiştii, el construise în apropiere câteva vile pe care le închiria celor îndrăgostiţi de munte. Alaska Range bara orizontul cu un arc înzăpezit dominând totul cu cei şase mii de metri ai lui Mac Kinley, vârful cel mai înalt din Statele Unite.

Încet, regiunea s-a modernizat. Kelly se gândi cu tristeţe la tatăl ei. Era mort de doi ani fără să fi avut bucuria să vadă electricitatea ajungând până la casa lui.

Kelly aprinse o lampă, se aşeză pe divan înfundându-şi picioarele în blana deasă care ţinea loc de covor.

Privi nemulţumită în jurul ei. Camera era prăfuită, în dezordine, cu numeroase pânze de păianjen între bârnele tavanului.

Avu un scurt moment de descurajare dar îl alungă imediat. Ce spera? Să regăsească în Alaska impecabilul confort din Boston?

Acolo, bogăţia şi ordinea te apăsau, te sufocau. Aici era deajuns un pic de curaj pentru a reda vastei locuinţe impresia de bucurie şi căldură pe care o degaja altădată.

Vilele erau închise de doi ani. Mike şi sora sa geamănă, Marty, au continuat un timp să locuiască în casa din bârne. Mai târziu, Marty a găsit de lucru la Fairbanks, un oraş de cealaltă parte a muntelui. De atunci, Mike locuia singur în cea mai mică dintre vile.

Kelly îi cunoştea dintotdeauna. La 5 ani ei o însoţeau pe mama lor care fusese angajată ca guvernantă de tatăl lui Kelly, văduv de puţină vreme. Ea le-a dovedit atâta afecţiune că optsprezece ani mai târziu, de acord cu fiica lui, el le-a lăsat jumătate din bunurile sale.

Kelly avea douăzeci de ani când s-a decis să plece la Anchorage. Tatăl său a aprobat-o ca şi „mătuşa Mary", mama celor doi gemeni. Mike era îndrăgostit de ea. Privirile lui, mai elocvente decât orice mărturisire, o întristau pe tânăra fată care se ştia

incapabilă să aibă pentru el altceva decât un sentiment fratern.

Când a părăsit locuinţa Kelly a plâns. Lăsa acolo tot ce avea mai preţios pe lume.

Şi-a găsit o muncă interesantă la un ziar şi s-a străduit să-i consacre toată energia sa. Gândindu-se la Mike ea îşi spunea: „O să mă uite, sunt departe, ochii care nu se văd se uită!"

Şase ore de tren o despărţeau de draga ei cabană, pe care o regăsea în weekend, uneori.

Tatăl ei a murit primul. Mătuşa Mary l-a urmat foarte curând. Dispariţia lor a însemnat o mare lovitură pentru cei trei tineri. Continuându-şi activitatea sa de ziaristă Kelly se întreba mereu dacă trebuia să rămână la Anchorage, ori să se reîntoarcă în vale pentru a da viaţă micului complex hotelier creat de tatăl ei.

Dar destinul a hotărât pentru ea.

Într-o zi, în care intra ca vântul în imobilul în care se afla redacţia ziarului, s-a lovit de un necunoscut care ieşea din clădire. Şocul a fost atât de violent că a proiectat-o pe trotuar.

Necunoscutul s-a grăbit să o ridice şi a susţinut-o aproape de el până când ea şi-a regăsit respiraţia.

Kelly era înaltă. Totuşi a trebuit să-şi dea capul pe spate pentru a putea vedea chipul

care îi surâdea. Întâlni atunci doi ochi căprui plini de căldură, umbriţi de pleoape grele. Şi a fost ca un nou şoc. Niciodată ea n-ar fi putut să uite acea privire. Bărbatul avea părul castaniu închis, buclat, trăsături viguroase şi o gură expresivă, ironică şi senzuală.

Ea a presimţit că, inevitabil, această întâmplare nu se va termina aici.

Murmurând câteva cuvinte de scuză s-a degajat şi a intrat în imobil. În oglinzile mari care ornau holul şi-a privit imaginea. Şi punînd un pic de ordine în meşele brune totdeauna lăsate-n voia lor, s-a examinat cu un ochi sever.

Cu toate că prietenii îi afirmau contrariul, ea nu s-a găsit niciodată în mod special frumoasă. După părerea ei, faţa îi era prea rotundă, nasul, prea scurt. Doar ochii îi plăceau; mari, migdalaţi, subliniaţi de gene lungi şi negre, schimbându-şi nuanţa, după starea ei de spirit, de la albastrul gheţarilor la violetul profund al ametistelor. Nici surâsul nu era prea nereuşit, el descoperea o dantură perfectă.

Spre surpriza ei necunoscutul o aştepta în faţa ascensorului. Se prezentă:

– Mă numesc Jack Templeton. Pentru a uita brutalitatea întâlnirii noastre, vă rog să acceptaţi să dinaţi cu mine în această seară.

Kelly era subjugată. Prudenţa o sfătuia să refuze, dar ochii căprui o fascinau. Era cea

mai uimitoare impresie din viaţa ei. Şi... a acceptat.

În timpul acestei prime seri, Jack i-a spus o mulţime de amănunte asupra afacerilor sale şi a vieţii pe care o ducea la Boston. Jack era spiritual şi aborda cu inteligenţă subiecte care o interesau pe tânăra fată. A ştiut deasemeni să o farmece cu câteva complimente şi să o chestioneze cu abilitate.

Şi târziu, când a condus-o până la uşa apartamentului ei, a sărutat-o.

Şi alţi băieţi o sărutaseră pe Kelly. Dar sărutul lui Jack a tulburat-o profund. A vrut să se desprindă din îmbrăţişarea lui dar el a strâns-o mai puternic.

Kelly îşi va aminti apoi de privirea stranie, în care exista aproape cruzime, cu care el a învăluit-o. Jack a continuat s-o sărute cu aviditate, nebuneşte. Ca o flacără, dorinţa i-a cuprins pe amândoi.

În mai puţin de o săptămână ea i-a aparţinut. Nici un raţionament n-ar fi putut să o smulgă din braţele lui. Căci prima noapte cu Jack a transportat-o într-o lume de extaz şi strălucire. Copleşită de pasiune ea s-a pierdut într-un tumult de emoţii şi senzualitate care o împiedica să gândească. Nopţile lor aveau o violenţă aproape sălbatică la care Kelly răspundea cu toată fiinţa ei.

Jack venise în Alaska pentru afaceri. Momentul plecării sale se apropia. S-a decis să o ia pe Kelly cu el la Boston.

Fără să reflecteze ea a acceptat să-i fie soţie.

Căsătoria s-a desfăşurat în cea mai strictă intimitate la Anchorage. Kelly fremăta de fericire. Nu s-a mirat că Jack a devenit Jonathan Winslow pentru starea civilă şi a continuat să-l cheme cu numele pe care el şi-l inventase pentru a o seduce. Jack suna mult mai bine decât solemnul nume Jonathan.

La căsătorie Kelly îi invitase pe Marty şi pe Mike. Dar Marty nu putea să vină, să se elibereze de obligaţiile sale într-un timp aşa de scurt. Mike a răspuns cu un „nu" categoric la apelul telefonic al prietenei sale din copilărie.

Dar Kelly nu s-a îngrijorat. Nu avea decât o dorinţă, să fie cât mai repede singură cu Jack.

A doua zi de dimineaţă, înaintea plecării cuplului spre aeroport, un comisionar a adus un pachet pentru Kelly. În el se afla un trandafir însoţit de un scurt mesaj:

„Pentru mine, nimic nu s-a schimbat. Tandreţe. Mike"

Jack a întrebat încruntându-se:

– De la cine e?

Kelly a încercat să-i explice ce reprezintă Mike pentru ea.

Mai târziu şi-a dat seama că acel moment a marcat începutul surdei ostilităţi a soţului ei.

La Boston a descoperit prăpastia care o separa de Jonathan Winslow Templeton.

— Al treilea purtător al numelui, preciza totdeauna Katherine, foarte înţepată.

Apartamentul era prea fastuos. Omul de afaceri prea important. Nimeni n-o învăţase pe tânăra soţie să se mişte cu uşurinţă în lumea sofisticată pe care o frecventa Jonathan. Observaţiile aspre, dispreţul Katherinei, o paralizau.

Şi după două luni ea a înţeles că nu se va adapta niciodată la noua viaţă. Îndrăgostită nebuneşte de „prinţul său din basme", ea s-a măritat fără să se gândească nici o clipă la consecinţele unei astfel de căsătorii.

Ziua, se plictisea în apartament ca o pasăre într-o colivie aurită. Jonathan îi interzisese să mai lucreze şi să mai vorbească de vechea sa activitate de ziaristă.

— Tu eşti doamna Templeton, îi spunea cu emfază. Soţia unei personalităţi stă acasă.

Unde, unde era acel Jack de la Anchorage?

Nu îl regăsea decât noaptea când se întâlneau în camera ei şi el îi săruta cu

buzele-i fierbinţi pielea catifelată. Atunci, emoţionată şi tulburată, Kelly răspundea cu toată fiinţa ei, violentei lui pasiuni.

Dar când, în dulcea oboseală de după dragoste, ea întindea mâna pentru a-l simţi aproape nu mai întâlnea decât vidul. Jack plecase. Pleca fără un cuvânt.

Într-o zi, traversând fumoarul, au ajuns la ea cuvintele unei discuţii între Katherine şi fratele său, discuţie care se desfăşura în biroul lui Jonathan. O scrumieră plină cu mucuri de ţigări scăpase atenţiei servantelor şi Kelly o luase ca s-o golească.

Prea mândră pentru a asculta o conversaţie, ea şi-ar fi urmat drumul dacă n-ar fi înţeles, deodată, că se vorbea despre ea.

Numele său, pronunţat de Katherine, suna ca la Judecata de apoi.

– ...Kelly e imposibilă. Decide-te odată, Jonathan. Spune-i clar că tu dezaprobi total comportamentul ei. Nu e rolul meu să fac asta!

– Da, ştiu, a răspuns Jonathan cu o voce obosită. Sunt momente în care gândesc că n-ar fi trebuit niciodată s-o iau în căsătorie.

Kelly a auzit zgomotul surd al pumnului lui lovind biroul.

– Dar ce să fac, continuă el enervat. E ptea târziu!

Katherine insistă cu un ton mieros:

— De cum am văzut-o, mi-am dat seama că tu ai făcut o teribilă greşeală şi...

— Gata, Katherine, destul, i-a tăiat vorba Jonathan cu un ton amar.

— Mă rog, e problema ta. Dar cu cât o vei rezolva mai repede cu atât mai bine. Când nu eşti aici ea umblă fără rost prin apartament fără să se intereseze de nimic. Nu-i capabilă nici măcar să dirijeze o casă.

— Poate dacă am avea un copil...

— Să ne ferească Dumnezeu! a izbucnit Katherine cu o voce ascuţită. Ţi-ai pierdut minţile? Un copil n-ar face decât să agraveze lucrurile. Nevasta ta e nefericită pentru că a trăit într-un mediu de oameni simpli, necioplţi, şi nu poate să se adapteze unei societăţi cultivate. Şi tu, puţin câte puţin, fără măcar să-ţi dai seama, ai devenit, sub influenţa ei, mai tern, lipsit de strălucire...

— Nu exagera, i-a ripostat el, iritat. Apoi după o clipă de linişte, adăugă:

— Admit că din cauza situaţiei am câteodată o anumită dificultate pentru a mă concentra asupra muncii mele. Mă tem, ca nu cumva ea să comită vreo gafă în timpul unei recepţii. Ori cea din seara asta este deosebit de importantă pentru mine.

— M-am ocupat de meniu, de personalul suplimentar, de flori. De la o casă de mode îi va sosi lui Kelly rochia cea nouă. Totul va fi

perfect ca de obicei. N-am vegheat eu totdeauna şi la cele mai mici detalii?

– Da, e adevărat. Mulţumesc, Katherine. Nancy va fi şi ea prezentă?

– Bineînţeles. Ea va dirija conversaţiile între doamne şi...

Kelly auzise destul. Cu scrumiera în mână ieşi în vestibul. Era aşa de şocată că a trebuit să se sprijine de marmura unei magnifice mese, ca să nu se prăbuşească. Doamne! Cât era de nefericită! Avea impresia că i se amputase o parte esenţială din sine. Oare pierduse toată demnitatea pentru a se lăsa umilită astfel fără să reacţioneze?

Jonathan şi Katherine tocmai ieşeau din birou. Kelly, fără să-i vadă, se îndrepta către oficiu. Jonathan ajunse în faţa ei cu privirea fixată pe obiectul pe care ea-l ţinea în mâinile crispate.

– Tu goleşti scrumierele acum? îi spuse cu dispreţ. Lasă aceste treburi pentru personalul casnic şi gândeşte-te mai degrabă la recepţia din seara asta. Ai uitat că aveai rezervată oră la cel mai renumit coafor din Boston?

– Eu nu uit niciodată nimic, îi răspunse ea cu o voce stearsă.

El făcu un gest de mare senior.

– Profită de faptul că ieşi în oraş şi cumpără ce-ţi place din marile magazine.

E o sugestie, nu un ordin, rectifică el văzându-i privirea.

Apoi adăugă încruntându-se:

— La ideea de a avea un cont nelimitat în magazinele de lux, toate femeile ar sări în sus de bucurie. Pentru ce tu eşti totdeauna atât de indiferentă? S-ar crede că nu te interesează nimic.

Şi după ce cercetă cu o privire rapidă silueta subţire în bluză albă şi fustă plisată, adăugă:

— Te îmbraci fără nici o atenţie, oricum. Katherine are dreptate când spune că tu dai impresia că ai vrea să treci total neobservată, că-ţi place banalitatea.

Kelly nu răspundea nimic. Rana sa sufletească era atât de insuportabilă că trebuia să facă un imens efort pentru a-şi înăbuşi strigătele şi lacrimile. Întoarse capul neavând decât o dorinţă: să se refugieze în camera ei, singurul loc, din acest apartament prea vast, în care ea se simţea oarecum bine, la adăpost.

Văzând-o că nu reacţionează în nici un fel, Jonathan se enervă şi mai mult.

— Dar pentru Dumnezeu, nu mai privi în altă parte atunci când îţi vorbesc.

Dar ea n-ar fi putut să ridice ochii spre el fără să izbucnească în lacrimi.

El n-a mai insistat. Îi auzi paşii îndepărtându-se, apoi uşa de la intrare care se închise cu zgomot.

O grimasă de durere deformă trăsăturile lui Kelly. Tot depărtându-se unul de altul, iată, au ajuns să se piardă!

Noaptea următoare înţelese că într-adevăr nici o apropiere între ei nu mai era posibilă.

În timpul recepţiei, atât de importantă pentru Jonathan, se străduise să fie la înălţime şi reuşise. Foarte elegantă, în rochia sa de mătase bleu deschis, participase la conversaţii, dăruind tuturor cel mai graţios surâs. Probabil însă influenţate de Katherine şi Nancy, doamnele îi arătaseră destulă răceală. Domnii, în schimb, au apreciat în mod deosebit prezenţa ei până într-atât încât îi făcuseră o curte discretă. Dar ea observă, în dese rânduri, privirea dezaprobatoare cu care Jonathan o urmărea.

Şi târziu, când el a venit în camera ei, n-a mai simţit decât repulsie pentru acest străin brutal şi posesiv.

O pedepsea astfel pentru atitudinea ei din timpul recepţiei? Când se dovedise ea însăşi, plină de haz, de vioiciune, amuzantă? Oare aştepta ca ea să fie capabilă să arboreze două feţe aşa cum făcea el?

Ah, Jonathan era opusul lui Jack, cel pe care-l îndrăgise. Şi pe acest Jonathan nu-l

mai suporta. Atitudinea lui despotică, pretenţiile lui, erau peste puterile ei. Nu-i mai rămânea decât o soluţie: să-l părăsească.

Odată hotărârea luată a trecut pe loc la aplicarea ei.

În timp ce-şi strângea lucrurile, lacrimile pe care le stăpânise atât de multă vreme îi alunecau pe obraji. Kelly încerca o sfâşietoare tristeţe. Dragostea lor atât de înflăcărată şi tandră dispăruse, ucisă de atmosfera îngheţată care domnea aici.

Din fericire un divorţ era un lucru simplu. Al ei nu punea nici o problemă şi conta pe Jonathan pentru a rezolva rapid toate formalităţile. Cum ea era aceea care părăsea domiciliul conjugal, rolul frumos i-l lăsa lui.

Kelly cunoştea un remediu pentru a se vindeca mai repede de suferinţă: să-l uite pe Jonathan, neamintindu-şi decât umilinţele.

Îi reveni în gând o răutate a soţului ei contra căreia se revoltase. Într-o zi, când îi vorbea despre Mike, el avusese impudoarea să-l trateze pe acesta de ţăran stupid. Ea reacţionase violent şi astfel a avut loc prima lor ceartă serioasă. Da, suvenirurile de acest fel o vor ajuta să se elibereze definitiv de Jonathan.

Aşează în evidenţă, pe o măsuţă, bijuteriile pe care el i le dăruise. Nu luă cu ea decât o

mică brăţară fără valoare oferită de Jack la Anchorage.

Scrisoarea de despărţire a fost scurtă. Kelly recunoştea că mariajul lor a fost o eroare şi nu cerea nici o pensie, nimic. Îi ajungea libertatea pe care o câştiga.

Jonathan, Katherine şi Nancy erau plecaţi; personalul se ocupa cu treburile casei. Nimeni nu a văzut-o pe Kelly părăsind apartamentul.

Trecu pe la bancă de unde retrase banii lăsaţi de tatăl ei. Nu era o sumă prea mare dar suficientă pentru a se întoarce acasă, în Alaska. Dar cum nu vroia ca Jonathan să-i dea de urmă, se urcă în primul avion la care găsise loc liber. Avionul traversa Statele Unite de la est la vest ca să aterizeze în Oregon... Dar n-avea nici o importanţă locul!

La Portland, Kelly a închiriat un mic apartament şi a obţinut o slujbă într-o agenţie de publicitate.

Munca îi plăcea şi redeveni din nou ea însăşi. Începu să uite Bostonul şi pe Jonathan. I se întâmpla câteodată să se gândească la Jack, dar ca la un personaj fără realitate, care nu mai avea deloc importanţa de altădată.

Kelly era în Portland de patru luni când a sunat-o pe Marty, la Fairbanks. A aflat astfel

de la sora lui Mike că Jonathan o căuta. Venise chiar până în Alaska în speranţa de a-i vorbi.

Un demers cât se poate de normal, îşi spuse Kelly. Probabil trebuie să semnez nişte acte pentru divorţ.

Să mai aştepte, gândi ea, savurând plăcerea de a dirija evenimentele o dată şi după voia sa.

Kelly i-a explicat situaţia lui Marty. Aceasta i-a jurat să păstreze secretul şi să nu spună nimănui unde se află.

La apropierea toamnei, Kelly avu nostalgia cabanei sale dragi. Foarte curând zăpada urma să se aştearnă în vale izolând total casele. Nopţile vor deveni mult mai lungi ca zilele. Nicăieri ea n-ar fi găsit un refugiu atât de sigur şi atât de ocrotitor ca cel al locului copilăriei. Şi economisise destui bani ca să poată repune în funcţie modestul complex hotelier care fusese închis după moartea tatălui ei. Da, acolo va fi de acum înainte adevărata sa viaţă.

Totuşi ca să-şi realizeze dorinţa a trebuit să mai aibă răbdare până în septembrie.

Prevenit printr-o telegramă, Mike o aştepta la gară cu o camionetă.

Nu i-a pus nici o întrebare. Nici ea nu i-a dat vreo explicaţie, preferând să ignore ce

gândea el despre nefericita sa experienţă conjugală.

Soarele dispărea în spatele munţilor când ajunse acasă. Un foc de lemne ardea cu flacără mare în cămin.

Cu un suspin de mulţumire ea se întinse pe divanul uzat şi cuibărindu-se sub o veche cuvertură tricotată cândva de mătuşa Mary, adormi.

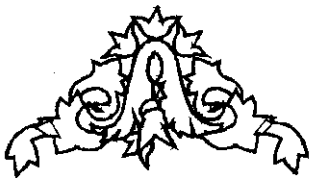

CAPITOLUL 2

Kelly se simţea împăcată cu sine şi cu lumea exterioară. Dar foamea o chinuia. Luă un pic de apă caldă din rezervorul anticei maşini de gătit, şi-şi spălă faţa şi mâinile. Mai târziu va da drumul la cazanul cu încălzire electrică şi se va destinde într-o baie caldă prelungită.

O mică oglindă cu ramă din lemn de stejar o făcu să-şi privească imaginea. Nu, nu mai era chipul acelei fete vesele, plină de iluzii, care părăsise valea cu cinci ani mai înainte.

La Anchorage radia atâta bucurie şi sănătate încât trecătorii se întorceau să privească după ea.

Acum era trasă la faţă. Cearcăne de oboseală îi subliniau ochii nemachiaţi. Gura avea o cută de dezamăgire.

„Nimic nu distruge o fată de douăzeci şi cinci de ani aşa ca o căsătorie nereuşită" gândi ea cu amărăciune.

Uşa s-a deschis brusc. O undă de aer rece intră odată cu Mike care aducea o mică cratiţă de fontă.

– Cina doamnei e gata, anunţă el ironic, trântind uşa cu piciorul.

Puse vasul pe maşina de gătit. Kelly ridică grăbită capacul. O aromă delicioasă îi gâdilă nările.

– Ah, mâncare de fasole cu carne şi ardei iute! exclamă ea cu un aer gurmand. Mor de foame!

– Şi eu, spuse Mike. Vom mânca împreună din cratiţă ca şi altădată. Îţi aminteşti?

Văzând că ea rămăsese nemişcată o îndemnă nerăbdător:

– Dar ce aştepţi? Hai să ne aşezăm la masă!

Kelly îi arătă praful şi petele de grăsime care murdăreau muşamaua de pe masă:

– Nu înainte ca să curăţ!

Luând apă din rezervor începu prin a spăla tacâmurile şi farfuriile care şi ele lăsau de dorit.

Mike o privea cu un aer zeflemitor.

– Iată-te devenită grozav de dificilă. Ştii oare că în cabană sunt o mulţime de şoareci?

Kelly îşi stăpâni cu greu un frison de dezgust.

– Nu-mi vorbi de asta acum. Şi mai întâi spune-mi de ce ai lăsat camerele astea trei într-o asemenea părăsire?

– Prea vaste pentru un bărbat singur, ca mine, răspunse el laconic.

În timp ce-şi vedea de treabă, Kelly îl examină. Părul lui blond buclat era la fel ca şi-altădată, dar Mike se schimbase destul de mult şi părea mai în vârstă decât cei douăzeci şi cinci de ani ai săi.

Mike nu fusese niciodată frumos. Avea trăsături neregulate, o gură largă şi un nas departe de linia clasică. Dar tandreţea din ochii lui aurii răscumpăra toate acestea. În adolescenţă fusese mic de statură şi era îngrozitor de vexat şi avea pică pe Kelly că îl depăşea cu un cap. Dar crescuse rapid şi o ajunsese din urmă. Munca în aer liber îi dezvoltase musculatura şi nu era niciodată mai fericit decât atunci când izbutea s-o întreacă pe Kelly la schi sau la cursele de fond, de rezistenţă, în munţi.

Kelly se simţise vinovată că nu a răspuns la dragostea lui. Mike îi era atât de drag că ar fi vrut să se simtă emoţionată în braţele lui. Dar imposibil. El rămânea pentru ea un frate şi nimic altceva.

Cu acelaşi ton zeflemitor el îi spuse:

– Dacă ai să mai freci mult o să faci găuri în muşama.

Nu îi răspunse nimic. Relaţiile lor viitoare depinzând de această seară se străduia să nu-l înfrunte, să nu-l jignească, în nici un fel.

Mike se ridică şi începu să pună masa. Acum farfuriile, furculiţele, cuţitele, strălu-

ceau de curăţenie. El le aşeza cu o bruscheţe ce dovedea proasta lui dispoziţie.

– A, stomacul meu strigă că l-am abandonat, spuse Kelly aducând cratiţa aburind.

– Dacă ar fi singurul care să se simtă abandonat, n-ar fi grav, răspunse Mike, posomorât. De ce te-ai măritat cu tipul ăla?

Ea avu un gest de dezolare:

– Am descoperit prea târziu că dragostea nu era decât o invenţie de romancier.

Punând din nou în farfurii porţii copioase el spuse simplu:

– Mi-ai lipsit...

Kelly dădu din cap în semn de înţelegere. Când plecase simţise că se rupe de rădăcinile sale şi asta refuza să mărturisească.

– Deci Jonathan a venit până aici. A spus pentru ce? se interesă ea.

– Marty se întorsese acasă, în vacanţă. El a întrebat doar unde eşti. Nici bună ziua nici la revedere. Apoi a dat târcoale două zile prin împrejurimi. Un rege inspectând cocioabele în care vieţuiesc amărâţii săi de săteni! Ar fi trebuit să-i strivesc mutra cu un pumn, adăugă el cu furie.

Se ridică, deschise un dulap, pe care-l închise imediat, cu violenţă.

– Unde naiba am pus cafeaua? mormăi el.

– Lasă, Mike, nu mai căuta. O să-mi faci mâine o cană mare...

— De ce n-a ţinut căsnicia ta?

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum, spuse ea cu o voce obosită.

— Ah, ghicesc răspunsul. Când l-am văzut pe acest Templeton am înţeles, după aroganţa lui, că e despotul cel mai îndărătnic de pe pământ.

— Căsătoria e destrămată, s-a terminat, Mike. La ce bun să o evocăm?

— S-a terminat? Asta nu e şi părerea soţului tău! Ştii ce mi-a spus de la înălţimea insolenţei sale? „Kelly este soţia mea şi va rămâne până la moarte!"

Ea ridică din umeri, neîncrezătoare.

— Tu nu-i cunoşti familia. Sora lui probabil că l-a grăbit să pornească procedura de divorţ. El i-a urmat cu siguranţă sfaturile, foarte mulţumit că se eliberează.

Mike i-a aruncat o privire ascuţită.

— Cât timp contezi să rămâi aici?

Ea se încruntă o clipă.

— Iată o întrebare pe care nu trebuia s-o pui. Te deranjez?

— Faptul că te instalezi la cabană mă bucură. Dar eu sunt un bărbat, Kelly, şi tu ştii ce simt pentru tine.

— Ştiu, Mike. Dar trebuie să rămânem frate şi soră. Îţi aminteşti de porecla pe care mi-ai dat-o?

— Sigur! „Cap de catâr". Se mai potriveşte şi-acum, aşa se pare.

Privirea lui deveni melancolică.

— A fost minunat să creştem împreună. Şi dacă tatăl tău nu ne-ar fi cules, pe Marty, pe mama şi pe mine, nu ştiu ce-am fi devenit.

— El nu v-a „cules", a protestat Kelly. Vă considera, pe tine şi pe Marty, ca pe copiii lui. Iar mătuşa Mary muncea enorm, se îngrijea de noi cu toată inima. M-am întrebat pentru ce tata nu s-a căsătorit cu ea.

Mike luă un aer de atotştiutor.

— Eşti naivă. Ca să se iubească nu aveau nevoie să ajungă în faţa primarului. Într-o zi i-am surprins îmbrăţişându-se în bucătărie.

Kelly îl privi cu stupoare.

— Şi ai păstrat secretul ăsta pentru tine?

— Da şi încă altele. Ştiu o mulţime de lucruri despre care n-am vorbit niciodată, nimănui.

— De exemplu?

— Nu te priveşte, ripostă el cu insolenţă.

O clipă se înfruntară ca pe vremea cînd aveau doisprezece ani. Mike excela în acest mic joc. Promitea celor două fete revelaţii senzaţionale. Şi zile întregi ele îl răsfăţau în fel şi chip, în zadar. Nu izbuteau să-l facă să vorbească.

Kelly îşi pierdu răbdarea.

— Ah, eşti tot acelaşi!

— Tu, nu! spuse el cu ranchiună.

Apoi expresia i se îmblânzi şi privirea lui întârzie pe rotunjimile bustului subliniate de tricoul de lână fină.

— Silueta ţi s-a ameliorat grozav. Mi-amintesc de un fel de mânz cu picioare prea lungi.

— Şi eu, de o mutră de nevăstuică flancată de urechi mari ca cele ale elefantului Jumbo, îi replică ea, imediat. Tu înfricoşai fetele. Acum, presupun că trebuie să te lupţi ca să scapi de admiratoare.

Amândoi izbucniră în râs. Să se regăsească în şăgălniciile adolescenţei era cea mai bună metodă de a restabili între ei vechile legături de camaraderie.

Mike suspină.

— Ce păcat că sora mea nu e cu noi!

Kelly îşi aduse aminte de o frază a lui Marty la telefon.

— Ar fi gata să revină dacă ar găsi aici de lucru.

Munca la birou nu-i place deloc. M-am gândit...

Se întrerupse, ezitând. Mike stărui să se explice.

— Termină-ţi frazele, nu mă fierbe. Te-ai gândit la ce?

— Ei, bine... am putea să deschidem vilele pentru sezonul de iarnă. Ştiu că asta ne-ar cere la toţi trei un foarte mare efort. Dar noi suntem capabili, nu-i aşa?

Mike se ridică, îşi luă haina şi şi-o puse pe umeri.

— Unde te duci? se miră Kelly.

— Să caut cafea la mine.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Eşti capabil să ne ajuţi, pe Marty şi pe mine, să repunem cabana şi vilele în stare de funcţionare?

— Astea-s vorbe în vânt! A deschide complexul ar însemna că te angajezi să rămâi aici definitiv.

— Nu crezi că o pot face?

El avu un gest de îndoială.

— Intoxicată de cinci ani de oraş, nu mai cunoşti nimic din existenţa aspră a copilăriei noastre. Aici viaţa e dură, neschimbată.

— Du-te să cauţi cafeaua, domnule Ştie-tot, îi răspunse ea maliţioasă.

— Alerg, Cap de catâr! Dar te sfătuiesc să cântăreşti bine argumentele pro şi contra, înainte de a te lansa într-o nouă aventură.

Şi plecă trântind uşa în spatele lui.

Kelly luă liniştită o oală înnegrită de foc, o umplu cu apă şi o puse la încălzit pe maşina de gătit. Apoi se apucă să cureţe cu atenţie străvechiul ibric pentru cafea din email brun.

Doamne! Cât era de bine să regăsească gesturile de altădată.

Noaptea învălui cabana, dar nu era noaptea zgomotoasă, agresivă, cu false străluciri

a oraşului. Aici, luna înlocuia neonul. Kelly îşi lipi obrazul de geam şi zări culmile înzăpezite ale vârfului Mac Kinley. Străluceau ca nişte bijuterii în mijlocul scânteierilor a mii şi mii de stele.

Gândurile i-au zburat către enorma cantitate de muncă ce o aştepta înainte de a primi cei dintâi clienţi. Numai curăţenia singură lua secole! Trebuia să aibă grijă deasemeni de rezerva de lemne pentru cămine şi de degajarea a două locuri de parcare, unul pentru sănii, celălalt pentru „motoneige" acele vehicule al căror motor făcea mai mult zgomot decât fierăstraiele şi securile tăietorilor de lemne. Dar datorită lor, oricâtă zăpadă se aşternea, aşezările nu mai erau izolate.

Mike nu putea să se ocupe de tot. Trebuia să angajeze personal. Dar cine ar accepta să vină în această vale pierdută? Chiar populaţia sa o pornise către oraşe sau către exploatările petrolifere.

Tocmai redacta în minte anunţul pe care urma să-l publice în diferite ziare când Mike reveni.

Luând pachetul de cafea pe care el i-l întinse, Kelly glumi.

– Ai fi avut destul timp să cobori să-l cumperi chiar din sat!

– Am fost să-mi văd câinii.

– Câţi ai?

– Şase. Toţi sălbatici. De la prima zăpadă aveam intenţia să montez o mică afacere de transport cu săniile trase de câini. Dar n-am reuşit încă să-i dresez cum trebuie.

– Ah, un câine al meu, ce minunat ar fi! murmură Kelly. Altădată aveam întotdeauna unul pe lângă mine...

– Şi ce rasă preferi?

– Nu am nici o preferinţă. Chiar dacă ar fi cel mai urât tot l-aş iubi!

Mike deschise uşa şi strigă: „Charlie!". Un câine mare, alb, ciufulit tot, se repezi în încăpere. Ţinea în gură un capac de la o cutie de plastic, pe care-l depuse la picioarele lui Mike. Acesta se aplecă şi luă obiectul. Câinele încremeni încordat, cu ochii aţintiţi pe jucăria sa preferată.

– Nu, Charlie, nu vreau salturi prin casă! Stai liniştit! îi spuse Mike cu severitate.

Dând din coadă, în semn de aprobare, câinele se aşeză cuminte cu botul pe labe.

– Dar înţelege tot! exclamă Kelly, fermecată.

Îl chemă, neîndrăznind încă să avanseze mâna ca să-l mângâie. La un semn al stăpânului, Charlie se apropie de ea.

– Dacă vroiai un câine oarecare, iată-te servită, îi spuse Mike, râzând. L-am găsit pe munte. Cred că a fost abandonat fiindcă nu suportă să fie înhămat alături de alţi câini.

Kelly se aplecă spre el. Din încâlceala părului lung, doi ochi aurii o observau cu atenţie.

– Charlie, murmură ea, scărpinându-l în spatele urechilor, vrei să fim prieteni?

El îi arătă imediat că acceptă grăbindu-se s-o lingă afectuos pe vârful nasului.

– Pactul a fost pecetluit, anunţă ea bucuroasă. Eu mă voi ocupa de el. Şi Charlie va veghea asupra mea!

Mike suspină, prefăcându-se foarte supărat:

– Iar eu, va trebui să am grijă de amândoi, aşa presimt!

Apoi deschise uşa, luă capacul de plastic şi-l aruncă departe. Câinele se repezi după el. Odată închisă uşa, aroma de cafea caldă umplu toată încăperea.

Kelly îi expuse proiectele sale. La început circumspect, când înţelese că ea avea într-adevăr intenţia să se instaleze definitiv în vale, el nu izbuti să-şi ascundă bucuria:

– Va fi formidabil! De mâine mă apuc de treabă!

– Nu, mâine va trebui mai întâi să mă conduci în oraş. Vreau să dau anunţul şi mai ales să comand câteva aparate de radio cu unde scurte.

El o privi uimit apoi faţa i se întunecă.

– Deci nu accepţi să rămâi decât cu condiţia să poţi comunica cu lumea civiliza-

tă. Un emiţător-receptor va înlocui telefonul de care tu nu poţi să te lipseşti, nu-i aşa?

– Dacă suspectezi fiecare dintre ideile mele n-o să reuşim nimic, ripostă ea, enervată. Vilele sunt risipite, departe de cabana principală. Fiind în legătură unii cu alţii, cu ajutorul undelor, ne vom uşura viaţa, nu crezi?

Privirea lui Mike se lumină din nou.

– Cred că ar trebui să ne schimbăm poreclele. Catârul încăpăţânat eu sunt. Dar mi se întâmplă să-mi regăsesc bunul simţ. Fii liniştită. Am o staţie fixă de radio. Va fi suficient să o transform şi să-i adaptez posturi auxiliare ca să putem comunica de la o vilă la alta. Şi dacă Marty revine, acolo unde se va instala...

– Marty va locui împreună cu mine, declară Kelly.

– În mod sigur va prefera să stea separat, spuse Mike cu subînţeles.

– De ce?

– N-aş fi prea surprins dacă sora mea ar reveni aici însoţită de un prieten...

– Vrei să spui un prieten... intim, adică un logodnic sau un amant? întrebă ea uluită.

– Marty vrea să se mărite, anunţă el posomorât. Se pregăteşte să facă aceeaşi eroare ca tine.

– Nu-ţi place viitorul tău cumnat?

— Nu. După cum nu-mi plăcea deloc nici acel Templeton. Dar femeile nu fac niciodată decât după capul lor.

Kelly îl cunoştea prea bine ca să nu priceapă mâhnirea veritabilă care se ascundea sub aparenta lui asprime. Se apropie de el, îl sărută pe obraz şi-i spuse pe un ton convingător:

— Nu fi trist, Mike. Oricum ar veni Marty, singură sau nu, ceea ce contează e faptul că vom trăi de-acum înainte, alături, ca altădată.

— Da, ai dreptate, admise el, învăluind-o într-o privire lungă, plină de căldură. Şi fără să-i întoarcă sărutul amical îşi luă haina şi ieşi repede.

Kelly era atât de obosită încât spera că va adormi imediat. Dar spiritul ei refuza somnul. Repunerea în funcţie a complexului hotelier, noile relaţii cu Mike, viitoarea căsătorie a lui Marty, toate acestea se învolburau în mintea ei.

Încercă să nu se mai gândească dar deodată o altă problemă o tulbură.

„Kelly va rămâne soţia mea până la moarte..."

De ce spusese Jonathan această frază cu atâta siguranţă? Ca să-l înfurie pe Mike? Da, reuşise asta. Totuşi, atitudinea lui o surprindea şi o neliniştea.

Toate aceste săptămâni de separare îi întăriseră convingerea că mariajul său fusese un eşec lamentabil. Un cuplu nu-şi construieşte viitorul doar pe efemera atracţie a simţurilor. Nici o altă afinitate nelegând-o de Jonathan, ea alesese cu siguranţă soluţia cea mai înţeleaptă.

– Da, trebuie să divorţez! afirmă ea cu glas tare. În încăperea în care domnea tăcerea, sunetul propriei sale voci o sperie. Încercă să regăsească impresia de pace pe care o simţise când revenise aici. Dar degeaba.

Într-un târziu, oboseala fiind mai puternică decât nervozitatea ei, alunecă într-un somn profund.

Nici zorile, nici concertul păsărilor nu o treziră.

Un bot fierbinte şi o limbă aspră pe obazul ei o făcură să întredeschidă un ochi. Charlie o privea fix. Kelly se ridică într-un cot. Silueta lui Mike se încadra în deschiderea uşii.

Cu un braţ plin cu lemne şi surcele el se îndrepă spre cămin.

– Gata! Sus! Ai şi uitat câtă muncă ne aşteaptă? îi strigă vesel lui Kelly.

CAPITOLUL 3

La capătul a trei săptămâni, lui Kelly nu-i venea să creadă că a fost posibil să se termine atâta treabă. Vilele erau gata să primească cei dintâi turişti. Cele trei camere ale cabanei miroseau a curat, a ceară. În bucătărie, maşina de gătit strălucea ca nouă. O faţă de masă înflorată acoperea masa de stejar pentru douăsprezece persoane.

Hambarul, lipit de casă, fusese transformat în două camere confortabile.

Nu numai Mike o ajutase pe Kelly. Un cuplu, familia Fischer, acceptase să vină să locuiască în vale.

Ca mulţi alţii, cei doi Fischer părăsiseră îndepărtata lor Oklahoma, în speranţa că vor face avere în Alaska.

Dar visele lor s-au destrămat foarte repede. Aşa că au răspuns cu entuziasm anunţului lui Kelly. Şi s-au adaptat atât de bine încât ea avea impresia că-i cunoştea dintotdeauna.

Bonnie Fischer, o ţărancă toată numai rotunjimi, gătea fabulos. Bărbatul ei, puţin

mai în vârstă decât ea, se înhăma cu succes la orice fel de muncă.

— Am căutat pasărea rară în toată Oklahoma, glumea Bonnie. Şi văzându-l pe acest cowboy mi-am zis: „Bonnie, iată-l pe Clyde al tău, păstrează-l cu grijă!"

— N-o ascultaţi, protesta soţul ei. Eu am ales-o pe ea. E dolofană ca o prepeliţă. O adevărată sobă pentru nopţile de iarnă.

Kelly îi invidia pe aceşti soţi atât de potriviţi. Chiar micile lor ciondăneli reflectau profunda tandreţe care îi unea. Într-o noapte de octombrie a început să cadă prima zăpadă. Dimineaţa, în faţa intrării era un covor de nea de treizeci de centimetri. Charlie scormonea în zăpadă cu îndârjire pentru a-şi regăsi jucăria abandonată în ajun pe o tufă de iarbă. Când a descoperit-o, a lansat, ca o chemare, de două ori, câte un lătrat scurt către bucătărie.

Kelly n-a putut să reziste invitaţiei lui. Alergă către el, apucă discul şi-l aruncă în aer. Charlie îl prinse din zbor.

— Tu nu eşti decât un răsfăţat, urâciosule, îi spuse ea râzând. Profită de ultimele momente de vacanţă, leneş ce eşti! Curând am să te înham la sania mică pe care Mike a reparat-o.

Faţa lui Kelly strălucea de sănătate. Nu i-au trebuit decât câteva săptămâni ca să regăsească echilibrul şi să-şi alunge temeri-

le. Jonathan nu mai dăduse nici un semn de viaţă. Ea presupunea că avocatul familiei Templeton se ocupa de divorţ.

Când totul a fost gata pregătit pentru oaspeţi, Kelly publică mici anunţuri publicitare în ziarele de mare tiraj. Primi mai multe cereri decât locurile pe care le avea. Totul era complet până la sfârşitul sezonului de iarnă.

Primii clienţi soseau peste două zile.

Când s-a săturat să se joace cu Charlie, Kelly a intrat în casă. Privind camera de zi surâse mulţumită. Cât de primitoare devenise!

Picioarele se înfundau într-o mochetă groasă de lână verde care se armoniza cu florile de pe husele fotoliilor şi divanului. Pe pereţi, magnifice piei de urs şi harpoane vechi ofereau, de la intrare, vizitatorilor, atmosfera Marelui Nord. Un foc din trunchiuri de copaci îşi risipea lumina şi căldura din marele cămin de piatră.

Kelly se gândi la Marty. Aceasta venise între două trenuri, să-l prezinte pe Trampel, zis Tram, logodnicul ei, fotograf de animale şi monitor de schi. De cum l-a văzut, Kelly l-a găsit simpatic şi nu înţelegea neîncrederea lui Mike cu privire la el.

Marty i-a spus că atitudinea fratelui ei era fără importanţă.

— Are o mentalitate de sultan. În mintea lui, eu şi cu tine aparţinem haremului său. Aşa că el va detesta orice bărbat care ar îndrăzni să ne dorească.

Marty şi Tram au decis să se instaleze în scurt timp în cea mai mică dintre vile.

Dar primii clienţi urmau să sosească peste trei zile. Şi mai erau încă multe detalii de pus la punct. Printre altele, Kelly a trebuit să piardă multe ore ca să pună în ordine cărţile din biblioteca ce ocupa, de sus până jos, unul din pereţii camerei de zi.

Cum ea avea intenţia să le împrumute celor doritori să citească a fost nevoită să le numeroteze şi să alcătuiască un catalog.

La sfârşitul după-amiezii, când crepusculul coborî asupra văii, ajunse şi ea, obosită, în bucătărie. Tocmai atunci intră Mike.

— Ai sosit la timp, îi spuse Kelly. Acum a scos Bonnie din cuptor tot felul de bunătăţi: pateuri, biscuiţi, prăjituri, care vor însoţi minunat cafeaua fierbinte ce ne aşteaptă.

Mike se pregătea să ducă ceaşca la gură când deodată o lăsă jos, ascultând atent.

— Auzi?

— Sigur! spuse Kelly ridicând din umeri. E noua pasiune a lui Clyde, ferăstrăul electric.

— Nu, nu e zgomotul făcut de ferăstrău, cred că e vorba de un motor de elicopter.

– Probabil cel al parcului național. Gardienii îl utilizează deseori ca să survoleze valea.

Dar zgomotul motorului se auzea din ce în ce mai aproape. Kelly se ridică și se duse la fereastră. Aparatul, deși încă destul de sus, era foarte clar vizibil pe cerul învăpăiat de ultimele raze ale soarelui în asfințit. Îl zări pe Clyde ieșind din pădurice de mesteceni și grăbindu-se către garaj.

– Am impresia că oaspeții noștri sosesc mai deveme decât am prevăzut, spuse ea. Cred că au preferat elicopterul trenului. Da, da, nu mă înșel. Aparatul revine pierzând din altitudine... Clyde a înțeles. Văd că scoate jeep-ul din garaj ca să le iasă în întâmpinare...

Se întoarse către Mike care rămăsese nemișcat în fața ceștii de cafea.

– Nu are nici o importanță. Suntem gata să-i primim. Și le vom socoti o noapte în plus. Deci încă un câștig, spuse ea zâmbind.

Trecu în camera de zi aprinzând toate lămpile. Bucătăria rămase în penumbră. Își luă vesta groasă de lână din cuier și vroia să-și pună cizmele.

– Dar ce faci? se miră Mike.

– Rolul meu nu e să întâmpin clienții?

– Lasă-l pe Clyde să se ocupe de ei, cred că se va descurca foarte bine.

Îi întinse tava cu prăjituri.

– Hai, serveşte-te. Sunt delicioase.

– Mulţumesc, Mike. Dar ce ne pregăteşte Bonnie e aşa de nutritiv că trebuie să-mi supraveghez silueta.

Mike se lumină, surâzând cu toată faţa.

– O fată bine făcută e mult mai agreabilă la privit decât acea mâţă scheletică, care a sosit aici la sfârşitul verii.

– Ce-mi place mie la tine, îl luă ea peste picior, e finețea complimentelor.

Afară se lăsase noaptea. Jeep-ul se apropia. Farurile sale au luminat bucătăria în timp ce se opri în faţa cabanei.

Se auzi portiera trântită. Apoi bătăi nerăbdătoare în uşă.

Kelly îl privi cu reproş pe Mike.

– Vezi, domnule Ştie-tot! Ai spus că Clyde se va descurca perfect! Te-ai înşelat încă o dată.

Bătăile din uşă deveniră mai puternice.

– Sosesc, strigă Kelly.

Trase zăvorul şi deschise.

Un bărbat cu statură impozantă se afla în prag. Bucătăria nu era destul de luminată. Kelly n-a putut să-i distingă imediat trăsăturile. Înaintând cu un pas el aduse cu sine o rafală de aer înghețat. Dar nu frigul o făcu pe Kelly să tremure. Duse o mână la gură pentru a-şi înăbuşi un strigăt.

Jonathan!

Îmbrăcat într-o haină îmblănită, purta două valize. Cu tot semiîntunericul ochii lui înregistrară într-o clipă detalii care l-au făcut să clocotească de mânie. Mike era aşezat ca la el acasă, iar Kelly îşi încheia maşinal nasturii cei mai de sus ai bluzei sale de flanelă roşie.

– Nu! Oh, nu, murmură ea, pălind. Nu, e imposibil! Ce cauţi tu aici?

Fără să-i răspundă Jonathan intră, puse valizele jos şi închise uşa cu piciorul.

Bărbia agresivă, gura strânsă cu asprime îi arătau determinarea şi furia.

Mike se ridică încet de pe scaun. Kelly se întoarse către el ca pentru a-l chema în ajutor. Imediat el se apropie de ea.

Jonathan îi privi cu un aer plin de duritate şi apoi i se adresă lui Mike:

– Am venit să-mi văd soţia. S-ar părea că asta vă deranjează, spuse el pe un ton tăios.

Părea să umple toată odaia. Capul lui atingea parcă plafonul.

Kelly începu să-şi revină. Văzându-şi soţul apărând pe neaşteptate ea s-a simţit la început înspăimântată ca o căprioară în faţa vânătorului. Totuşi ea nu mai era tânăra temătoare şi supusă de la Boston. O mânie devastatoare urcă în ea.

– Pleacă, îi spuse cu înverşunare. Tu n-ai ce căuta aici, la mine acasă! Am să semnez

toate hârtiile pe care mi le vei prezenta, dar nu mai vreau să te văd niciodată. E destul de limpede? Mike te va conduce la o vilă în care vei putea să-ţi petreci noaptea. Iar mâine vei pleca!

Vocea ei devenea din ce în ce mai fermă.

Trăsăturile lui Jonathan luaseră duritatea pietrei.

— Eu sunt aici pentru a rămâne! spuse el. E mai bine pentru voi doi să înţelegeţi cât mai repede această evidenţă.

În acelaşi timp el îi aruncă lui Mike o privire implacabilă. Dar acesta nu-şi pierdu cumpătul deloc.

— Kelly refuză să vă primească, declară el, punând o mână pe umărul ei, deci vă sfătuiesc să părăsiţi această casă imediat. După părerea mea...

Dar n-a putut spune mai mult. Cu un brânci violent Jonathan l-a îndepărtat de Kelly.

Mike şovăia strângându-şi pumnii. Îşi stăpânea greu furia. Totuşi îşi păstră destul sânge rece ca să nu riposteze. Înfundându-şi pumnii în buzunare îl privi pe Jonathan cu duşmănie.

Kelly avea impresia că asistă la un film de proastă calitate. Îl înfruntă pe Jonathan.

— Am păstrat despre tine o foarte penibilă amintire, îi spuse ea, fulgerându-l cu ochii. Dar văd că realitatea e şi mai urâtă.

Intri aici ca la tine acasă, cu maniere de rândaş. N-ai nici un motiv să-l tratezi pe Mike aşa cum ai făcut-o.

Mâinile lui Jonathan se crispau, desfăcându-se şi atrăgându-se, ca şi cum ar fi vrut să-i stranguleze pe cei doi.

– Nici un motiv? spuse el printre dinţi. Ordonă acestui „nimeni" să părăsească în clipa aceasta locul, altfel îl omor!

Kelly rămase fără voce. Nu l-ar fi crezut niciodată capabil de atâta violenţă. Îşi dădu seama că a trăit alături de el fără a-l cunoaşte.

Ea se întoarse către Mike şi-i spuse cu blândeţe:

– E mai bine să te duci la tine. Îl voi face să raţioneze pe acest om care nu-i în starea sa normală.

– Crezi? ripostă Mike, săgetându-l pe Templeton cu o privire plină de ostilitate.

– Sunt sigură, Mike. Te voi vedea mâine, spuse ea întinzându-i haina.

Ca pentru a afirma că el e stăpânul, Jonathan îi deschise uşa şi o trânti după plecarea lui.

Kelly încerca să se domine, dar îi era greu să-şi reia respiraţia normală. Jonathan o fixa cu o privire teribilă, dar pe ea nu teama ci mânia o sufoca.

El spuse cu un ton încărcat de violenţă:

– Ar trebui să te omor în bătaie pentru ce ai făcut!.

Incapabilă să vorbească, ea se apropie de maşina de gătit, luă ibricul de cafea, îl puse pe masă şi aduse apoi o ceaşcă curată. Acţiona maşinal ca de fiecare dată când un vecin sau un furnizor intra în bucătărie.

Strângând degetele pe mânerul ibricului ca să le împiedice să tremure îl întrebă în timp ce turna cafeaua:

– Cum ai aflat că sunt aici?

– De la plecarea din Boston, am ştiut tot timpul ce făceai.

Kelly se stăpânea cu greu.

– Ai pus să fiu urmărită? Ciudat procedeu! Acţionai mai cinstit dacă trimiteai avocatul tău.

El îşi scoase paltonul îmblănit. După o scurtă ezitare îl agăţă în cuierul unde fusese haina lui Mike. Apoi se aşeză şi începu să soarbă din cafea, fără un cuvânt.

Kelly simţea că începe să respire aproape normal. Simţindu-se mai calmă, insistă:

– Pentru ce ai aşteptat atât ca să te manifeşti?

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Să-ţi lichidezi afacerile e o muncă grea care cere mult timp.

Ea îl asculta uluită.

Jonathan, văzându-i uimirea îi explică cu condescendenţă.

— A trebuit să deleg alte persoane să se ocupe de responsabilitatea companiilor pe care le dirijez. Acest lucru nu s-a putut face în câteva luni.

Kelly nu era sigură că a înţeles bine. Totuşi, o teamă nelămurită o copleşea. Deşi în acest moment aroma cafelei o dezgusta, se forţă să bea o ceaşcă mare.

Tăcerea ei prelungită îl enervă pe Jonathan.

— Pentru ce, crezi tu, că am părăsit Bostonul, munca, familia şi prietenii mei? Ei? De ce, după părerea ta, am făcut acest lucru nesăbuit?

Ea ridică din umeri, arătând nepăsătoare că asta nu era problema ei.

Jonathan lovi cu pumnul în masă.

— Deoarece tu nu poţi să te adaptezi lumii mele, am decis să trăiesc eu în lumea ta.

Răspunsul veni fără ezitare.

— N-am nevoie de tine aici.

El întinse brusc braţul pe deasupra mesei şi o prinse cu brutalitate de încheietura mâinii. Ea încercă să se elibereze dar strânsoarea se făcu şi mai puternică.

— Pentru ce m-ai părăsit fără nici o explicaţie, nici un cuvânt?

— Ţi-am lăsat o scrisoare. Era mai mult decât meritai!

— E fals, răcni el. După plecarea ta, Katherine a găsit pe o comodă bijuteriile şi cărţile tale de credit. Nu era nimic altceva, auzi? Nimic! Nici cel mai mic bileţel!

Roşie de indignare, Kelly găsi în indignarea ei forţa de a-i spune totul.

— Dar eu ţi-am scris motivele plecării mele, strigă, ridicându-se în picioare. Scrisoarea se afla sub bijuterii. Dacă a fost suprimată de Katherine, nu mă face răspunzătoare de înşelătoria ei.

Şi adăugă, zguduită de o furie cumplită:

— Ar fi trebuit să ştii că eu nu sunt o mincinoasă... Şi nu mă mai privi aşa! Dacă ochii tăi m-au făcut să tremur altădată, află că şi-au pierdut această putere. Nu mai mi-e frică de tine, Jonathan Winslow, al treilea purtător al numelui!

După o inspiraţie profundă el remarcă cu glasul obosit:

— Ce tot spui? N-am avut niciodată intenţia să te înfricoşez. Detestam să te văd rătăcind prin apartament, fără nici o ţintă, fără nici un rost. În loc să te deplasezi ca o fantomă ai fi fost mai inspirată să-mi mărturiseşti ce te supăra. Noi doi n-am avut niciodată o discuţie serioasă.

— Bine că măcar acum îţi dai seama... îi spuse ea ironic.

Dar amărăciunea îi umplea inima. El îşi pierduse memoria? De fiecare dată când a

încercat să-i vorbească el se eschiva invocând munca sa ori întâlnirile de afaceri. Avusese impresia că era pentru el un bibelou pe care-l lua când avea chef şi-l arunca atunci când nu era bine-dispus sau se simţea obosit. Din fericire, vremea aceasta trecuse.

— Nu mai am nimic să-ţi spun, sublinie Kelly cu o voce fermă. Şi, mulţumesc lui Dumnezeu, nu am nevoie de tine!

— Dar eu am! Şi nu uita că eşti soţia mea.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să mă laşi sub dominaţia surorii tale.

Şi pentru a-l face să înţeleagă că discuţia e terminată, ea traversă bucătăria în direcţia camerei de zi.

Dar el o urmă, avansând până în faţa căminului. Nările sale strânse, paloarea, cuta între sprâncene dădeau măsura exasperării lui. Cu o privire rapidă el examină ansamblul. Dar nici o trăsătură de pe faţa lui nu trăda cum judeca acest interior rustic.

Ce gândea oare despre cabană, el, cel obişnuit cu hotelurile de lux şi apartamentele fastuoase?

Această întrebare a preocupat-o o clipă pe Kelly dar a uitat-o imediat. Felul în care o priveau ochii lui întunecaţi o neliniştea.

— Tu eşti soţia mea, repetă el cu încăpăţânare.

Kelly, care se apropia de bibliotecă, se întoarse brusc spre el.

– De ce m-ai luat în căsătorie?

Fără să răspundă el îşi lăsă privirea să alunece pe silueta ei oprindu-se cu insistenţă pe curba perfectă a sânilor.

– Cred că ştii pentru ce, îi răspunse apoi cu un ton ambiguu.

Ea n-a fost în stare să-şi reprime un freamăt de revoltă.

– Da, numai pentru asta? Dar avuseseşi ce ţi-ai dorit. Atunci, de ce, după aceea, m-ai obligat să-ţi port numele?

– Iată genul de ofensă pe care n-o suport, spuse el cu aroganţă.

– Aşa? Ei bine, trebuie să ştii că nici o secundă n-am încetat să regret acest mariaj. A fost cea mai mare eroare din viaţa mea. Acesta-i adevărul, chiar dacă place sau nu, alteţei sale, Jonathan Winslow, al treilea.

– Încetează să mai ridiculizezi acest nume! strigă el făcând un pas către Kelly.

Ea îşi stăpâni riposta şi pofta pe care o avea de a-i da o palmă cu toată puterea. Stârnind şi mai mult mânia lui Jonathan, poate că el ar fi dat curs liber dorinţei pe care se simţea că şi-o înfrânează şi Kelly nu era sigură că i-ar fi rezistat.

– Pentru ce nu mă mai numeşti Jack ca atunci când eram la Anchorage?

Un văl de tristeţe i se lăsase pe faţă. Kelly luptă contra unei emoţii pe care o judeca stupidă şi nepotrivită.

— Ai încetat să fii Jack de cum am ajuns la Boston.

— Ce prostie! Eram acelaşi om.

— Nu, şi tu nici măcar nu ţi-ai dat seama de schimbare, îi ripostă ea.

Şi din nou mânia vibră în vocea sa. Ridicând din umeri ea îi întoarse spatele.

Strigă de durere când o întoarse cu violenţă către el. Într-o clipă o sărută cu patimă. Ea se strădui să-l îndepărteze dar el o ţinea strâns, zdrobindu-i gura cu gura lui. Kelly primi ca o insultă acest sărut fără blândeţe şi fără tandreţe.

Îl lovi cu pumnii fără să reuşească să-l facă să-i dea drumul. Se pregătea să-i zgârie obrajii când înţelese că acţiona întocmai cum dorea el.

Atunci rămase imobilă, cu buzele strânse, indiferentă, ca şi cum ar fi fost moartă.

Jonathan ridică bărbia şi îşi îndepărtă puţin faţa de a ei. Şi Kelly văzu cât de mult se schimbase. Riduri noi apăruseră pe chipul lui frumos. Iar amărăciunea care i se citea în privire frânse inima lui Kelly.

Era gata să se lase în voia braţelor sale când el o întrebă cu duritate:

— Acest bădăran e cel puţin un amant bun?

Kelly se smulse violent din îmbrăţişarea lui.

– Mike nu e amantul meu, protestă indignată.

– Nu mă lua drept un imbecil. Am văzut adineauri felul în care te privea. Şi crezi că am uitat rândurile ce-nsoţeau trandafirul pe care ţi l-a trimis a doua zi după căsătoria noastră? O luă de umeri şi zguduind-o cu putere îi spuse furios:

– Era o declaraţie de dragoste. Care te-a emoţionat! Şi apoi de câte ori nu mi-ai asurzit urechile cu numele lui! Mike în sus, Mike în jos! În timpul somnului chiar ţi se întâmpla să vorbeşti de el şi de blestemata asta de cabană.

Kelly amuţise, lăsându-şi ochii în jos ca să nu-i vadă lacrimile.

Apoi încercă să se apere.

– E o vină că nu mi-am uitat amicii? Că vrei sau nu, căminul meu e aici. Priveşte în jurul tău. Nu vei găsi nici marmură, nici sfeşnice de argint, nici candelabre de cristal. Şi totuşi e cea mai minunată dintre case, cea a copilăriei mele, căminul meu, înţelegi?

– Al nostru, o corijă el.

– Al meu, se încăpăţână ea. Tu n-ai ce căuta aici!

– Al nostru, Kelly.

– Pleacă, îi aruncă ea în faţă. N-ai nici un drept să te instalezi aici.

Jonathan surâse triumfător.

— Ce eroare! Am de trei ori dreptul să rămân aici. Unu, am venit să trăiesc alături de nevasta mea, doi, atunci când ne-am căsătorit, mi-ai cedat în scris partea care o aveai din proprietăţile tatălui tău, rămânând în sarcina mea să o administrez. Şi trei... am achitat şase ani de taxe şi de impozite neplătite, de care nimeni nu s-a îngrijit niciodată. Cum poţi să constaţi, am trei motive temeinice, nu numai să locuiesc aici, ci, în plus să-i aleg pe cei care vor trăi alături de noi.

Kelly se lăsă să cadă într-un fotoliu şi-şi luă capul în mâini.

— Minţi, spuse ea cu un fir de voce.

Dar ghicea că el spusese adevărul. Şi acest adevăr o îngrozea.

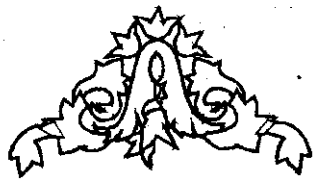

CAPITOLUL 4

Ea rămase un lung moment nemişcată. Când a ridicat ochii a întâlnit privirea lui Jonathan în care strălucea o expresie de arogantă satisfacţie. El o examina cu insistenţă.

Ţinuta sa decontractată de acum nu schimbase personajul. Sub îmbrăcămintea de voiaj, mai „rustică" el rămăsese acelaşi Jonathan din Boston.

L-a văzut luându-şi valizele, probabil cu gândul să se instaleze. În acelaşi timp ea se întreba ce a vrut să spună exact cu privire la proprietate.

Când s-a căsătorit, semnase, la sfatul lui, o procură, care o descărca de gestiunea complexului hotelier. Tatăl ei nu fusese niciodată un bun administrator. Făcuse multe datorii pentru construirea şi amenajarea vilelor. Ea însăşi n-a ştiut niciodată prea bine în ce stadiu era reglarea taxelor şi impozitelor de tot felul. Ca un om de afaceri priceput, Jack izbutise să rezolve foarte repede toate problemele succesiunii.

Dar Mike şi Marty vor fi obligaţi de Jonathan să vândă partea lor de moştenire? În acest caz ei ar fi lipsiţi de singurul bun pe care l-au posedat vreodată. Era imposibil! Munciseră atât de mult pentru a avea acest acoperiş deasupra capului, aveau ca şi ea dreptul să-l locuiască.

— Nu, spuse ea cu voce tare — Ar fi prea nedrept!

O mânie cumplită o înăbuşea. Avea poftă să ia orice obiect şi să-l spargă în capul acestui om care traversa camera de zi, în direcţia dormitorului său, ca şi cum ar fi fost stăpân aici.

— Dar n-ai înţeles chiar nimic! urlă ea. Ieşi imediat de aici. La cincizeci de metri de cabana mea vei găsi casa de oaspeţi. Clyde te va primi şi-ţi va da cheia oricărei vile unde vei vrea să petreci noaptea.

El nu se sinchisi să-i răspundă. Continuă să înainteze cu pas decis, purtând câte o valiză de piele în fiecare mână.

Furia lui o egala probabil pe cea a lui Kelly fiindcă trecând prin sala de baie comună pentru două camere lovi cu putere marginile valizelor de uşă.

Ajuns în încăperea pe care o locuise tatăl lui Kelly, lăsă jos bagajele şi se întoarse spre ea.

Căci îmbujorată toată de indignare îl urmase şi se afla în cadrul uşii. Era mâniată

pe propria ei slăbiciune, conştientă că tot ce ar spune sau ar face se va ciocni de neclintita hotărâre a lui Jonathan.

– Tu eşti... tu eşti inuman, spuse ea bâlbâindu-se, cu o voce abia auzită.

Privind-o cu asprime, îi replică:

– Din vina cui? Tu m-ai forţat să apar astfel. Venind aici, nu aveam altă ambiţie decât să-mi regăsesc soţia şi să trăim iarăşi alături. Eram dispus să las lucrurile aşa cum sunt. Tu ai fi continuat să ignori că posed o parte majoritară a complexului hotelier. Dar primirea pe care mi-ai făcut-o a fost revelatoare pentru sentimentele pe care le ai pentru mine. Şi cum nu admit să împart ceea ce îmi aparţine, poţi să-i spui dragului tău Mike, că are treizeci de zile pentru a-şi lua tălpăşiţa de-aici.

Tonul era aşa de tăios şi de dur că ea îngheţă.

– Eşti încă mai odios ca la Boston, murmură.

– Dintre noi doi care e cel mai detestabil? Te-am făcut eu vreodată să te simţi la Boston, de prisos, nedorită?

– O, a fost mai rău! Mă dispreţuiai aşa de mult că mi se părea că nu sunt altceva decât o umbră pentru tine, ori că eram manevrată ca o jucărie.

O luminiţă veselă se aprinse pentru o clipă în ochii lui.

— Oare ţi-ai pierdut memoria? Parcă erau momente în care noi doi ne înţelegeam destul de bine, nu? Ţi-am dat tot ce un bărbat poate oferi unei femei.

Ea râse amar.

— Totul în afară de atenţie. Noaptea, ţi-aduceai aminte că exist, dar ziua...

El o întrerupse cu bruscheţe.

— Priveşte adevărul în faţă. În loc să mă acuzi pe nedrept, recunoaşte mai degrabă că n-ai făcut nici un efort ca să te adaptezi modului meu de viaţă. Eu, pot să mă adaptez. Şi am venit să-ţi dovedesc acest lucru.

— Să-mi dovedeşti ce?

— Că va fi suficient să luăm totul de la început pentru a fi fericiţi.

Un surâs strălucitor îi lumină deodată chipul.

Kelly simţi că i se taie respiraţia. Se înfioră de emoţie. Dar din nou revolta o ajută să se stăpânească. Nu, nu trebuie să fie slabă. Il cunoştea prea bine pentru a se lăsa amăgită aşa de uşor de farmecul lui.

Ca să nu-i vadă mâinile tremurând le sprijini de uşă. Apoi ridicând din umeri, îi respinse propunerea.

— Nu pot să trăiesc cu un om care ignoră sau disprețuieşte sentimentele ce stau la baza fericirii. Dragostea, afecţiunea, tandreţea, nu te-au atins niciodată. Tu nu cunoşti teama de a pierde ceea ce ai dobân-

dit cu greu. Tot ce-ai dorit ai obţinut pe o tavă de argint. Ce poţi tu să ştii despre oameni simpli ca Marty, Bonnie, Clyde sau Mike? Niciodată n-ai binevoit nici măcar să-i priveşti. Pe mine chiar, ai încercat tu vreodată să mă înţelegi?

— Da, afirmă el, zâmbind. Dovada: am înţeles că nu erai fericită la Boston, în schimb, erai aici. Tu nu m-ai părăsit fiindcă nu mă mai iubeai ci doar pentru că nu te simţeai în largul tău într-un mediu civilizat.

Ea se sufocă de indignare.

— Ce înfumurare! Dar cine te crezi tu? În ochii tăi a fi civilizat înseamnă a-ţi fi ruşine de soţia ta, a-i vorbi pe un ton tăios, pândindu-i şi cea mai neînsemnată stângăcie, a-i impune tutela unei surori autoritare şi abuzive, şi a o strânge în braţe, numai noaptea... ziua... ziua uitând că există!

El o întrerupse încruntat.

— Pentru ce nu mi-ai spus mai de mult că erai atât de nefericită?

— Pentru că în acea casă unde totul era parcă programat pe un ordinator, emoţiile nu aveau loc, nici un loc! Prea des m-ai făcut să simt asta ca să nu o ştiu. Acordă-mi totuşi un pic de minte. Am înţeles că „manierele alese" îţi impun să păstrezi pentru tine mâhnirea şi deziluziile. Aşa am făcut şi ele m-au sufocat. Şi am plecat. Asta-i tot.

El ridică din umeri, declarând pe un ton de gheață:

— Nu am auzit niciodată ceva așa de stupid..

Și fără să-i mai pese de prezența ei, începu să scoată cu gesturi calme conținutul unei valize, și să așeze lucrurile pe comodă, pe fotolii.

— Vino să mă ajuți, îi ordonă el la un moment dat. Nu știu unde e locul lor în camera asta.

Kelly nu se mișcă.

El se întoarse și o privi atent.

— E curios, spuse cu un surâs ușor: Te găsesc diferită, chiar mai frumoasă, dar...

— Sunt mult mai în vârstă, îl întrerupse ea. Cu o sută de ani mai bătrână. După tot ce-am îndurat cum aș putea să mai fiu aceeași ca la Anchorage?

— Crezi că ești singura care-ai suferit? Zile întregi m-am frământat întrebându-mă unde și cu cine ai plecat. Era să înnebunesc!

Zvâcni spre ea atât de repede că n-a avut cum să se ferească. Mâinile lui puternice o apucară de umeri, scuturând-o fără menajamente.

— Ar trebui să te omor pentru suferința pe care m-ai făcut s-o îndur! îi spuse cu ranchiună.

— Nu, nu mă atinge, strigă ea încercând să-l îndepărteze.

– Mii de regrete! Am dreptul să te ating de fiecare dată când o doresc. Ai uitat că noi doi suntem soţ şi soţie?

– Nu vreau să mai fiu soţia ta. Niciodată. Ai auzit? Bătând cu pumnii în pieptul atât de solid al lui Jonathan ea încerca să se desprindă din îmbrăţişare. Dar cu cât lovea mai tare cu atât strânsoarea devenea mai puternică. Iar gura lui, aproape de gura lui Kelly, murmura cu patimă:

– Am să te-nvăţ să mă iubeşti din nou!

Ea îşi dădu seama că nu putea să i se împotrivească. Şi presimţea că mângâierile lui o vor tulbura ca şi altădată.

Dar revolta că i se va supune din nou o făcu să înţeleagă că trebuie să folosească orice armă ca să-l alunge.

– Mike este amantul meu! strigă ea. Ăsta-i adevărul! Îl iubesc, îl iubesc atât încât nici o noapte nu mă pot lipsi de el. Am fugit de la tine ca să-l regăsesc.

Ea îi azvârlea în faţă tot ceea ce ar fi trebuit să-l rănească, să-l umilească. Oricum nu mai avea nimic de pierdut. Dar rezultatul nu a fost cel aşteptat.

După ce o privi o clipă, Jonathan dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs puternic.

– Tu minţi foarte prost, Kelly! O, Doamne! Cât de prost minţi! Dar continuă să-ţi scoţi ghearele. Furia te face din ce în ce mai ispititoare.

O ridică în braţe ca şi cum n-ar fi cântărit nimic. Fără să-i pese de zvârcolirile ei o purtă până la patul lui.

Kelly încercă să-i scape dar greutatea lui Jonathan îi împiedica mişcările. Lacrimi de mânie îi înceţoşară ochii.

Tresări înfiorată când gura lui Jonathan puse stăpânire pe gura ei. Cu un gest întredeschise buzele, fără voie primindu-i sărutul.

Nu mai putea să gândească. Tulburată, pierdută, îl lăsă pe Jonathan să-i descheie bluza şi să-i mângâie sânii. Corpul n-o mai asculta. Regăsea senzaţiile ameţitoare ale plăcerii, uitate de atâta vreme. Era din ce în ce mai copleşită de dorinţă.

Buzele fierbinţi ale lui Jonathan redescopereau cu patimă pielea catifelată a gâtului şi a umerilor. Vocea, acum răguşită, murmură:

– Eşti a mea, Kelly. Ştiam că într-o zi vei fi din nou a mea... Îmi aparţii...

Cuvinte de cuceritor, de posesiune, pe care ea nu mai vroia să le audă niciodată şi care au căzut ca un duş îngheţat.

– Nu, spuse ea cu fermitate. Nu sunt proprietatea nimănui!!

Găsi deodată forţa să i se smulgă din îmbrăţişare şi ridicându-se într-o clipă alergă la cealaltă extremitate a camerei.

Gata să iasă din încăpere ea întoarse capul, privindu-l. Jonathan rămăsese pe acelaşi loc. Sprijinit într-un cot, el respira agitat şi o privea cu ochii lui mari şi întunecaţi.

Kelly nu-şi plecă privirea.

– Un pat, iată, doar atât e tot ce noi am avut de împărţit! Dar nu se poate, nu se poate construi o viaţă în doi numai pe câteva momente de plăcere. Tu n-ai să reuşeşti să te adaptezi la viaţa mea după cum nici eu n-am reuşit să mă obişnuiesc cu a ta. Mariajul nostru a fost o eroare! De ce refuzi să admiţi asta?

– N-ai să mă poţi expedia cu un bobârnac. M-am rupt de prietenii mei, am demisionat din funcţiile pe care le aveam, şi toate acestea pentru a încerca o experienţă. Că vrei sau nu, am s-o încerc!

– E o nebunie, îi spuse ea cu răceală.

Alergă către bucătărie, pregătindu-se să-şi pună cizmele.

El a urmat-o. Cu mâinile în buzunare o observă încruntat.

– Unde te duci?

– Dacă tu refuzi să părăseşti această cabană, plec eu.

– Aş putea să te ţin aici cu forţa, ştii bine, spuse el zeflemitor. Dar prefer să rămâi de bună voie.

Cu toate acestea, pentru a o împiedica să fugă, el se sprijini de uşa de la intrare.

Kelly nu avea poftă să se măsoare din nou cu el. Morocănoasă, puse cizmele la loc.

El făcu un semn către staţia cu unde scurte din camera de zi.

– Presupun că postul ăsta vă ţine loc de telefon. Te rog, cheamă-l pe Clyde, şi roagă-l să ne aducă ceva de mâncare. E târziu şi n-am mâncat nimic toată ziua.

– Clyde nu e un servitor, răspunse ea sec.

– Sunt sigur că va accepta în mod excepţional, să fie, spuse Jonathan cu o blândeţe exasperantă. I-am vorbit adineauri. Ştie că sunt soţul tău şi că, de câteva luni, circumstanţe independente de voinţa noastră ne-au ţinut departe unul de altul. Va înţelege că în seara asta, vrem să rămânem singuri, să fim numai noi doi.

Îi surâse lui Kelly. Sub pleoapele coborâte pe jumătate, ochii lui aveau o expresie care degaja o vrajă ciudată. Ea îşi aduse aminte că la Anchorage, când s-au ciocnit la ieşirea din clădirea ziarului, el a avut aceeaşi expresie. Şi n-a putut să-i reziste. Iar din această slăbiciune au pornit o serie de amare deziluzii.

Îşi întoarse capul. Energia o părăsea. Se simţea fragilă, nesigură de sine. Cu câteva clipe mai înainte fusese gata să cedeze...

– Fă apelul, Clyde va înţelege. Doar şi el e căsătorit, insistă Jonathan, cu o voce caldă, convingătoare. Cheamă-l, draga mea.

Glasul lui regăsise tandrele inflexiuni ale lui Jack. În aparenţă ea rămase impasibilă, dar era copleşită de teamă. Din nou împreună, numai ei doi, izolaţi parcă de lumea întreagă de zăpada şi gheaţa care-i înconjura. Numai ei doi...

Îşi aminti de ameninţarea care plana asupra lui Mike şi a lui Marty. Trebuia să încerce totul pentru ca Jonathan să renunţe să-i gonească...

Pierdută în reflecţiile acestea fără bucurie, tresări când el îi puse mâna pe umăr. Arbora un surâs ironic ca şi cum urmărise desfăşurarea gândurilor ei.

– Sărmana Kelly, ce situaţie dificilă!

– Dacă o găseşti amuzantă, cu atât mai bine pentru tine.

Se aşeză în faţa postului cu unde scurte şi lansă apelul:

– Staţia principală a complexului Mountain Lodge, anunţă ea de două ori. Bonnie, mă auziţi?

Vocea puţin tărăgănată a lui Bonnie răsună în difuzor.

– Vă ascult. Masa e pusă. Sunteţi aşteptaţi.

Jonathan o observa pe Kelly cu o privire veselă. Ea îi răspunse măsurându-l cu ochi încărcaţi de dispreţ şi apăsă din nou pe butonul microfonului.

— În seara asta, în mod excepţional, l-aş ruga pe Clyde să ne aducă un platou, aici la mine. E posibil?

Bonnie o aprobă cu căldură.

— Mă aşteptam. Va veni imediat cu nişte bunătăţi.

Jonathan avu un râs tăcut. Cu un ton suficient de scăzut ca vocea să nu-i fie captată de microfon, remarcă:

— Cu aparate de felul ăsta, distracţia e că toată lumea profită de conversaţie.

Bonnie continuă, plină de veselie:

— În afară de şampanie şi de sfeşnice de argint v-am pregătit o adevărată masă de îndrăgostiţi.

Simţind cum o ardea privirea mulţumită a lui Jonathan, Kelly se îmbujoră.

— Mai aveţi cafea, întrebă Bonnie, sau vreţi să vă prepar eu?

— Mai avem, mulţumim Bonnie.

— Ah, încă o întrebare. Mike n-a revenit aici pentru cină. Mai e încă acolo?

— Nu, spuse Kelly, aruncând o scurtă privire soţului ei.

Chipul lui frumos devenise aspru şi sprâncenele din nou încruntate denotau mânie.

– Atunci, adăugă Bonnie, avertizaţi-l că masa îl aşteaptă. Nu mi-ar place să mănânce totul rece.

Jonathan mormăi enervat:

– De ce nu se oboseşte să-i spună ea?

Kelly acoperi microfonul cu palma.

– Pentru că postul lui Bonnie nu e echipat ca cel de aici şi de la Mike.

Manevrând butoanele ea lansă noul apel.

După o clipă vocea îngrijorată a lui Mike umplu camera.

– Sunt aici. Totul e bine, Kelly?

– Da, mulţumesc, Mike. Bonnie spune că te aşteaptă masa.

O uşă se trânti violent în spatele ei.

– Trec să te iau? întrebă Mike.

– Nu. În această seară rămân aici. Nu te nelinişti, Mike. Pe mâine.

Când întoarse capul, Jonathan dispăruse. Îl auzi mergând încoace şi-ncolo prin vechea cameră a tatălui ei.

Nu, nu trebuia să-şi facă iluzii. Jack nu îl înlocuise pe Jonathan. Şi dacă se arătase o clipă curtenitor, tandru, fusese doar ca să o determine să-l cheme pe Clyde, doar ca să fie servit. Venise să i se alăture din dorinţa de a o sfida, pentru a demonstra că un Templeton nu acceptă nici refuz nici împotrivire. Frustrat, lezat în orgoliu de plecarea soţiei sale, nu era aici decât pentru a-şi recupera un bun care-i aparţinea.

Gura îi era uscată, buzele îndurerate de sărutul brutal pe care i-l impusese. Îi veni în minte sticla de scotch din dulap. Ea nu bea alcool niciodată, dar auzise de nenumărate ori bărbaţii afirmând că el te ajută să suporţi mai uşor loviturile grele.

La bucătărie se privi în mica oglindă de deasupra chiuvetei. Ochii îi luceau de lacrimile cu greu stăpânite. Cearcăne violete îi subliniau.

Fără să mai ezite îşi umplu un pahar cu whisky şi îl bău dintr-o dată. Lichidul îi arse buzele, gura. Înecându-se, se sprijini de perete, tuşind şi plângând.

Prin ceaţa lacrimilor observă înalta siluetă a lui Jonathan. El răsucea paharul gol întrebînd-o furios pe Kelly:

— Ce cantitate de alcool ai băut?

— Asta nu te priveşte pe tine.

Se îndepărtă de el mergând către soba de gătit. Sângele îi zvâcnea în tâmple, dar simţea că o cuprinde o dulce euforie. Ideile i se ordonau cu uşurinţă. Bonnie vorbise de cafea. Nu-i luă decât câteva minute ca s-o prepare. Gesturile ei n-au fost niciodată aşa de precise. Mike avea dreptate. Alcoolul putea deveni un remediu grozav.

Farurile jeep-ului măturară bucătăria cu lumina lor.

Jonathan deschise uşa lui Clyde care ţinea cu amândouă mâinile un platou mare acoperit cu un şervet imaculat.

Acesta se opri în prag.

– Bonnie mi-a interzis să aduc zăpada de pe ghetele mele în casă, declară el surâzător.

– Aveţi dreptate să nu încălcaţi ordinele îi răspunse amabil Jonathan. Dar vă rog să intraţi totuşi. Ne pregăteam să luăm un aperitiv. Sper că veţi bea un pahar împreună cu noi.

Luă tava din mâinile lui Clyde şi punând-o pe masă se întoarse către Kelly:

– Ne-ar face multă plăcere, nu-i aşa, draga mea?

Ea aprobă din gentileţe pentru Clyde.

„Cum mai joacă teatru, ce actor!" îşi spuse în gând.

Dar Clyde refuză. Nu vroia să o facă pe Bonnie să aştepte.

– Mulţumesc pentru invitaţie, domnule Templeton.

– Jack, rectifică Jonathan cu bonomie. Să ne spunem pe nume, va fi mult mai simpatic. După accent ghicesc că dumneata vii din Oklahoma. Cunosc bine regiunea. Am petrecut un an la baza Tinker Air-Force. Am jucat chiar în echipa de baseball Oklahoma City.

Cu figura strălucind de încântare, Clyde înaintă un pas şi împinse uşa în spatele lui.

– Formidabil. Nu cunosc o echipă mai grozavă!

– Dacă instalăm aici o antenă cu dimensiuni convenabile, am putea capta retransmisia meciurilor celor mai importante.

– Nu prea cred că staţia din Anchorage se va preocupa de noi. Dar merită să încercăm.

– Voi face tot posibilul. Promit. La Tulane s-a instalat un puternic redifuzor.

– Cum? Cunoşti şi Tulane? Ei, bine...

Admiraţia lui Clyde creştea din minut în minut. Adăugă cu vocea sugrumată de emoţie:

– Acolo, la Tulane, am întâlnit-o pe nevastă-mea, în cursul unui rodeo...

Dar gândul că Bonnie îl aştepta cu nerăbdare îl obligă să întrerupă pasionanta conversaţie.

– Atunci, pe mâine, Jack. Trebuie s-o şterg. Bună seara, Kelly.

– Noapte bună, Clyde, îi răspunse Kelly, trebăluind în faţa maşinii de gătit, unde se încălzea mâncarea pentru cină. Indignarea ca şi alcoolul şi furia îi înroşiseră obrajii.

Îl privi pe Jonathan cum încuie uşa.

– Nu fi foarte încântat de tine, îi spuse ea batjocoritor. La Boston, în fiecare zi cucereai oameni tot atât de creduli ca acest brav Clyde. Probabil că subjugarea, supunerea prietenilor mei face parte din planul pe care l-ai conceput.

– N-ai decât să crezi ce vrei, ripostă el, în timp ce chipul lui deveni din nou aspru. Mi-e foame. Să ne aşezăm la masă.

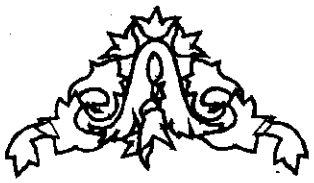

CAPITOLUL 5

Lui Kelly, mâncarea i se părea că are gust de cenuşă. Nici măcar o dată nu l-a privit pe Jonathan, aşezat în faţa ei. Scurta sa euforie se risipise şi din nou era cuprinsă de teamă.

În timp ce-şi bea cafeaua, el remarcă oboseala care-şi pusese amprenta pe faţa ei.

— Presupun că pentru a trezi la viaţă acest complex hotelier ai depus o muncă mult peste puterile tale.

Cu nasul în farfurie ea continuă să-l ignore.

— Te-ai schimbat...

Ea ridică brusc capul

— Te aşteptai să regăseşti acelaşi chip naiv de la Boston.

— Nu. Dar mi-amintesc de o Kelly zglobie, plină de veselie, luminoasă. Acum lumina a dispărut.

— Oh! Aş putea să strălucesc din nou ca un far! E destul să-mi comanzi şi eu îţi voi îndeplini porunca. Doar tu eşti seniorul!

Sfidătoare ea îl privi surâzând, un surâs care-i lăsa ochii trişti.

– Ce zici? Zâmbetul acesta te mulţumeşte? întrebă batjocoritor.

El se posomorî.

– Nu mă face să-mi ies din fire, o sfătui.

– Oricum mai supărător decât ai fost la Boston, n-ai putea să fii.

– Încetează cu sarcasmele, Kelly. Nu am de gând să mă bat toată iarna contra ta, îi răspunse dominându-se cu greu.

Ea se ridică fără să-i răspundă şi puse resturile de mîncare în castronul lui Charlie, apoi deschise uşa strigându-l.

Din câteva salturi câinele ajunse înăuntru. A lăsat să-i cadă capacul de plastic, ros tot, şi s-a repezit la mâncarea ce-l aştepta. Tot lingând castronul aproape golit, împingându-l cu botul, vasul se lovi de picioarele lui Jonathan.

Surprins câinele ridică ochii şi mârâi surd.

Kelly îl lovi uşor pe spinare.

– Uşurel, Charlie! Fii cuminte! Nu se mârâie la un Jonathan Winslow Templeton, al treilea purtător al numelui! În faţa lui trebuie să te târâi...

Un suspin o înecă, gata să-i întrerupă tirada. Respiră adânc şi continuă

– Da, căţelule! Fii drăguţ cu el. Dacă o să faci tot ce-ţi cere, îţi va rezerva cel mai frumos os din supă.

– Ei, bine, ajunge! exclamă Jonathan.

Şi luând câinele de zgardă îl trase după el până la uşă. Charlie se smulse şi alergă să-şi recupereze jucăria apoi se lăsă dat afară fără rezistenţă.

Kelly era neliniştită. Sticla de whisky rămăsese pe masă. Aducându-şi aminte de buna stare pasageră pe care alcoolul i-o adusese ea hotărî să regăsească iar plăcuta euforie care-o părăsise. Îşi turnă un pahar şi încă unul, pe care le bău ca pe un medicament.

Apoi se duse să spele şi să şteargă vasele, dar se simţea într-o stare specială, parcă buimăcită. Când termină treaba a fost nevoită să se sprijine de marginea mesei ca să nu cadă. Podeaua avea supărătoarea tendinţă de a-i pleca de sub picioare. Nu-l mai vedea pe Jonathan decât printr-un fel de ceaţă care se făcea din ce în ce mai deasă.

— Eu mă duc să mă culc, articulă ea cu greu, cu limba împleticită. Şi continuă, legând cuvintele cu mare dificultate:

— Pentru dormit ai de ales între patul vechi al tatălui meu şi divanul din salon. Dar ar mai fi... ar mai fi... încă o soluţie... spuse ea şi izbucni într-un râs nebun.

— Care soluţie? insistă Jonathan fremătând de speranţă.

— Coteţul... coteţul lui Charlie, se bâlbâi ea, râzând în hohote. E un coteţ foarte frumos...

El o prinse de mînă în clipa când își pierdea echilibrul.

— Ți se întâmplă des să ingurgitezi atâta alcool?

Vocea lui tăioasă, de gheață, venea parcă de pe înălțimile lui Mac Kinley.

— Oh! Capul meu, gemu Kelly, prinzându-și fruntea cu amândouă mâinile. E groaznic! Mă-nconjoară numai luminițe!

Simți că el o ridică și o așează pe ceva moale. Dar când a vrut să-i scoată veșmintele găsi dintr-o dată destulă energie ca să încerce să-l îndepărteze:

— Pleacă, pleacă de-aici, îi murmură ea. Pleoapele îi erau din ce în ce mai grele.

Alunecă deodată în somn.

... Visa că era culcată alături de Jack, în patul cel mare al hotelului „Captain Cook" din Anchorage. Trăiseră aici o exaltantă noapte a nunții care se prelungise și toată ziua următoare. Cuprinsă de înflăcărarea unei dorințe copleșitoare, Kelly cunoscuse vertijul unei plăceri împărtășite. Acum regăsea extazul uitat. Corpul său înfometat îl căuta pe cel al soțului ei. Visul era atât de evocator încât ea simțea mâinile lui Jonathan înfiorând corpul ei gol. Mângâierile deveneau din ce în ce mai amețitoare.

— Jack! Oh! Jack! murmură ea, inconștientă.

Corpul ei se ondula și se oferea, în timp ce buzele îi erau cuprinse de gura adorată.

– Spune-mi că mă iubești, șoptea, cu răsuflarea întretăiată, un glas fierbinte la urechea ei. Spune-mi, draga mea...

– Te iubesc, Jack! Oh! Te iubesc...

Plăcerea deveni intolerabilă. Avea impresia că se înalță, se înalță dincolo de nori, că plutește... Deodată simți cum cade spre pământ cu o viteză nebună.

Strigă, se zbătu, încercă să se agațe de ceva.

În același timp în creierul ei înfierbântat se formau imagini de coșmar. Jack era mort, ucis de Jonathan care distrugea nemilos pe toți cei ce nu admiteau propria lui morală. El o înăbușise pe Kelly care avusese impudoarea să regrete minunatul ei amant de la Anchorage. Făcând-o de râs în fața tuturor, îi alungase speranțele, iluziile...

Se trezi plângând. Deschise ochii. Lumina zorilor pătrunsese în cameră. Era goală, în patul ei, alături de Jonathan.

Uluită, stupefiată, se împurpură violent.

Nu visase – el profitase de inconștiența ei ca s-o facă să fie a lui.

– Ești și mai mârșav decât mi-am închipuit!

– Nu te-am forțat. Ai răspuns la mângâierile mele cu aceeași ardoare ca altădată.

Un surâs exasperant dansa pe chipul lui.

Ea își întoarse fața, jenată, enervată.

– Eram ameţită de alcool. Ai profitat de asta deşi ştiai că nu mai vroiam să te apropii de mine.

El o strânse în braţe cu putere sărutându-i obrajii uzi de lacrimi.

– Îl regretai pe Jack. Eu ţi l-am redat. Ne-am regăsit cu aceeaşi pasiune, cu aceeaşi înflăcărare, ca la începutul căsătoriei noastre.

– Savurează-ţi triumful! N-o să se mai repete! îi strigă fulgerându-l cu o privire plină de ranchiună.

– Fii cinstită, spuse el cu blândeţe. Recunoaşte că dorinţa ta a fost la fel de violentă ca a mea.

– Dorinţa... Numai cuvântul ăsta îl ştii, îl rosteşti tot timpul. Dar ea înseamnă prea puţin...

– Poate... dar este totuşi un început, declară el cu satisfacţie.

Kelly se refugie în camera de baie. A întârziat sub duş încercând să-şi potolească furia disperată. Apoi, cu un halat de casă bine strâns în jurul ei, intră în camera de zi. Câţiva butuci ardeau cu flacără înaltă în cămin. Şi în maşina de gătit fusese făcut focul.

Privind pe fereastră, observă că zăpada care căzuse ştersese toate urmele din ziua trecută şi strălucea imaculată.

Nimeni nu venise spre cabană. Atunci cine aprinsese focul? Jonathan?

Ar fi fost mai mult decât uimitor. Şi ca să-şi pună haina sau pardesiul obişnuia să fie ajutat de valet.

Ridică din umeri. Bine, vasăzică ştia să aprindă un foc! Şi ce însemnătate putea să aibă asta?

Kelly îşi sprijini fruntea de geam privind fermecată. Ziua promitea să fie minunată. Nici un nor nu masca vârful muntelui. Primii vizitatori vor descoperi peisajul în toată splendoarea lui. Puţine locuri puteau să se mândrească cu o măreţie atât de sălbatică. Îi mulţumi în gând tatălui ei. Ştiuse să aleagă un colţ vrăjit pentru a-şi construi cabana.

Iar ţara era fascinantă, o ţară a contrastelor. Puteai vedea în acelaşi timp elicopterele ce brăzdau cerul asigurând diferite servicii pentru oamenii văii şi, pe apele râurilor, eschimoşii conducându-şi liniştiţi caiacele, a căror formă era neschimbată de sute şi sute de ani. Iar în rezervaţii, indienii se încăpăţânau să vadă în muntele Mac Kinley, casa soarelui.

Doamne ! Cât de mult iubea acest munte!

Rădăcini adânci o legau de acest ţinut al ninsorilor timpurii, de acest peisaj unic şi de locuinţa în care Mike, Marty şi ea, au crescut. Aici era căminul lor. Toţi trei aparţineau acestui loc. Jonathan nu. Un pachet

de ţigări fusese uitat pe marginea ferestrei. Furată de gânduri, Kelly luă maşinal o ţigară şi o aprinse.

Vocea lui Jonathan răsună în spatele ei:

– Nu te-am văzut fumând niciodată.

Ea se întoarse şi-l privi cu atenţie. În jeans şi cămaşă de flanelă, semăna mai degrabă cu Jack decât cu Jonathan. Dar ştia că nu se schimbase. Era tot omul de afaceri de la Boston. Şi dacă ea i se va opune făţiş, el se va răzbuna deposedând-o de ceea ce îndrăgea mai mult pe lume.

Se forţă să rămână calmă.

– Nu fumez. Am luat o ţigară în speranţa că-mi va linişti nervii.

– De ce eşti nervoasă? o întrebă mirat.

– Şi tu ai fi dacă, printr-un capriciu al cuiva, ai risca să pierzi tot ce iubeşti.

El luă ibricul cu cafea şi turnă lichidul fierbinte în două cesti.

– N-am avut niciodată intenţia să te arunc afară din propria ta casă.

Ea răspunse cu un glas obosit:

– Dacă îi alungi pe Mike şi pe Marty, voi pleca odată cu ei.

– Am să ajung să mă îndoiesc de judecata ta. Te aşteaptă cafeaua...

– Am băut deja, mulţumesc. Mă duc să mă îmbrac, spuse ea strângând înfrigurată în jurul corpului halatul de casă. Ca să fie mai cald în camera de baie, am să aprind acolo

un radiator, pentru tine. Un lux neobişnuit aici, unde electricitatea e scumpă. Probabil că tu ignori însă acest fel de detalii.

— Le ignor într-adevăr, răspunse el cu un ton distrat.

Când ajunse în camera sa, Kelly avu surpriza să descopere că patul fusese făcut cu grijă şi lucrurile ei aşezate frumos, pe marginea unui scaun.

În loc s-o emoţioneze aceste atenţii o iritară. La Boston fiecare lucru era totdeauna la locul lui. Jonathan, pur şi simplu, transportase cu el mania ordinii.

În cea de a doua încăpere, fostul dormitor al tatălui ei, cu aceeaşi meticulozitate, el îşi aranjase conţinutul valizelor în şifonier şi în sertare, ca pentru o îndelungată şedere.

Kelly respiră adânc. Trebuia să-şi stăpânească enervarea. Se grăbi să scoată două cearşafuri, faţa de pernă şi o cuvertură şi să le pună la vedere pe pat. Ca să fie clar că Jonathan acolo va dormi şi nu în altă parte.

Atmosfera era liniştită, fără nici un pic de vânt. Neaua scânteia sub soare. Jucându-se cu capacul de plastic, Charlie înscria desene fanteziste pe zăpada imaculată.

Într-un costum bleu matlasat, cu căciuliţă galbenă, Kelly apăru în uşa cabanei. Din câteva sărituri pline de veselie, câinele fu lângă ea. Luându-i jucăria, Kelly o aruncă

în aer. Charlie făcând un salt, o înhăţă din zbor şi reveni lângă stăpână, plin de vioiciune.

— Dă-i drumul! Hai, dă-i drumul! repeta ea, încercând să-l convingă să-i lase jucăria.

Dar animalul scutura cu toate puterile din cap. Kelly se lupta cu el râzând în timp ce zăpada răscolită zbura în jurul lor.

Deodată îşi pierdu echilibrul. Charlie îşi puse afectuos labele pe umerii ei parcă vrând s-o ţină prizonieră.

— Nici nu ştii ce norocos eşti, Charlie! exclamă Jonathan. Cu mine, ea nu arată nici pe departe aşa de veselă, aşa de destinsă.

Cu mâinile în buzunarele vestei sale îmblănite, Jonathan îi domina cu statura sa înaltă.

Kelly se ridică repede, scuturându-şi zăpada de pe haine, în timp ce el adăugă, cu glas liniştit:

— Nu am venit să vă stric jocul. Dar cred că e timpul să mă prezinţi lui Bonnie.

— Ai dreptate.

Kelly porni spre casa de oaspeţi, urmată de Charlie. Din câţiva paşi, Jonathan o ajunse şi o luă de braţ.

— Lasă-mi braţul, îi spuse ea sec.

— Nu, îi ripostă cu fermitate. Trebuie să ne purtăm normal şi să oferim celorlalţi imaginea pe care o aşteaptă despre noi.

– Îţi închipui că voi face pe femeia îndrăgostită?

– Viaţa noastră particulară e un lucru. Comportamentul în public este altul. Efortul pe care ţi-l cer nu e prea mare.

– E mult mai mare decât poţi să-ţi imaginezi.

– Crede-mă, situaţia poate deveni infinit mai dificilă decât e acum.

Era o ameninţare? Kelly a presupus că da şi s-a înspăimântat. Când au ajuns la vila denumită casă de oaspeţi, în care se afla sala de mese şi biroul de primire, Jonathan îi deschise uşa lui Kelly, dându-se la o parte.

Încă tulburată de această nouă înfruntare, ei îi trebui un timp anormal de lung pentru a-şi scoate ghetele îmblănite. Jonathan o ajută să-şi dezbrace jacheta matlasată. Merseră alături prin vestibulul pătrat ducând la sala comună, la biroul de rezervări şi la bucătărie.

Kelly se întreba dacă lui îi place cum fusese aranjat interiorul. Era gândit în aşa fel încât, chiar de la intrare, fiecare să se simtă în Marele Nord. Obiecte din lemn, piei de urs şi harpoane fuseseră folosite pentru a împodobi pereţii ca şi la cabană.

Dar el nu făcu nici o apreciere şi ei îi fu ciudă că sperase un compliment. În fond, de opinia acestui îngâmfat din Boston, nu-i păsa deloc.

Bonnie îi întâmpină în pragul bucătăriei.

– Ce plăcută surpriză. Tocmai îi ziceam lui Clyde că nu cred că o să vă vedem toată ziua. Eu știu ce înseamnă regăsirea după o lungă despărțire. Clyde și cu mine am făcut această tristă experiență.

Mâna ei, bine ștearsă pe șorț, îi strânse mâna lui Jonathan.

– Încântată să vă cunosc. Mare șireată, Kelly, că nu ne-a vorbit deloc de mariajul ei.

Și clipind șmecherește din ochi către ea, adăugă:

– Dacă soțul meu ar fi fost așa de frumos ca dânsul, ah, m-aș fi lăudat peste tot cu el.

Jonathan izbucni în râs.

– Kelly ignora că mă pot libera așa de repede de obligațiile pe care le aveam, iată de ce nu v-a povestit de mine.

– E un noroc că sunteți în sfârșit aici. Cei căsătoriți trebuie să trăiască alături. Și sunt foarte mulțumită să vă văd așa înalt și puternic. Nu mi-ar fi plăcut deloc dacă ar fi ales un om să-l dărâme vântul. Trebuie să te sprijini pe partenerul tău, nu-i așa, Kelly?

– Trebuie să recunosc că Jonathan e o persoană care greu poate fi clintită din loc, spuse ea cu un ton ambiguu.

– Jonathan? se miră Bonnie. Am crezut că vă cheamă Jack.

Cu un gest de nepăsare el precizează surâzând:

– Jonathan e o invenţie a lui Kelly. Numele meu e Jack.

Kelly îl fulgeră cu privirea.

Deodată Bonnie îşi aduse aminte că a lăsat ceva pe foc şi porni grăbită, cu mersul ei legănat, ca de răţuşcă, spre maşina de gătit, spunându-le peste umăr:

– Aşezaţi-vă la masă. Vine imediat un mic dejun delicios. Mike tocmai a mâncat şi a plecat lingându-şi degetele.

Peste câteva clipe se întoarse aducând tot felul de bunătăţi.

– Trebuie s-o obligaţi pe Kelly să se hrănească, i se adresă ea lui Jonathan. S-a zdrobit muncind şi dacă va continua să nu mănânce, o să se prăbuşească. E adevărat că Mike a ajutat-o, dar Mike e mult mai lent.

– Mike a trudit din greu, ca şi mine, protestă Kelly.

– Nu spun că n-a muncit, dar le face pe toate mai pe tihnă, mai socotit...

– Asta nu e un defect, susţinu Kelly.

Cu buzele strânse, Jonathan afişa din nou expresia trufaşă, reprobatoare, bine cunoscută.

Kelly continuă să pledeze:

– Mike n-a luat un ban nici pentru strădania lui de ani de zile nici pentru cea de acum. Îşi merită pe deplin partea care i-a revenit la moartea tatălui meu.

– Asta e şi părerea mea. Şi mă voi grăbi să-l ajut, să iau asupra mea o seamă din treburile care-l copleşesc.

Kelly înţelese că nu se arăta amabil decât pentru că Bonnie era prezentă. Căci ochii lui rămâneau duri. Decizia părea că fusese luată.

Îngrijorată cumplit, Kelly simţi că i se pune un nod în gât. Îi venea să plângă. Dădu farfuria din faţa ei la o parte.

– Uite! V-am spus! exclamă Bonnie. Nu mănâncă nimic! Trebuie să fiţi foarte ferm, altfel şi cea mai mică adiere de vânt o s-o ia de-aici, ca pe un fulg.

El schimbă cu Kelly o privire plină de subînţelesuri.

– Puteţi avea încredere în mine, Bonnie. Voi fi fără milă.

Şi ca să întărească ceea ce părea că spun vorbele lui, puse farfuria umplută vârf în faţa lui Kelly.

Dar ochii ei îl înfruntară. „Vrei război, gândi ea. Ei, bine, îl vei avea, însă bătălia finală va fi câştigată de mine!“

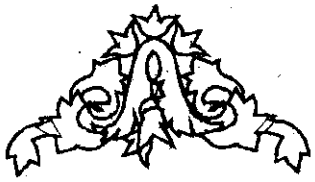

CAPITOLUL 6

„Eu sunt, eu trebuie să fiu, stăpâna destinului meu" își repeta Kelly în gând, în timp ce continua să verifice dacă nu lipsește nimic din camerele clienților.

Într-o zi, fusese răpită deodată, așa cum e răpită o barcă de apele repezi ale unui râu vijelios, de irezistibila seducție a lui Jack. Dar, în sfârșit, reușise să îndrepte cârma și acum lăsase pe alții să fie în admirația lui, admirație pe care ea n-o mai împărtășea.

Oh, și cât era de abil! Bonnie și Clyde erau cuceriți și-l considerau un om formidabil.

Uite, acum se afla afară, la unul din capetele unui mare ferăstrău, ajutându-l pe Clyde să taie bușteni pentru foc.

Kelly îl știa prea orgolios ca să se oprească chiar dacă era obosit.

„N-are decât să se omoare muncind" își zise ea, ridicând din umeri.

Părăsi casa de oaspeți îndreptându-se spre cabană ca să-și schimbe hainele. Vroia să fie elegantă. Era întâia oară când întâmpina oaspeți plătitori la Mountain Lodge.

Îşi alese un pantalon bleu de catifea şi o bluză asortată. Îşi perie energic părul dând o şi mai mare strălucire buclelor brune. Apoi, un pic de machiaj, accentuă profunzimea ochilor ei albaştri.

Reveni spre casa de oaspeţi, fredonând. Nici un nor nu ascundea piscurile impresionante pe care amurgul le învăluise în minunate nuanţe de roşu. Nu era decât ora patru după-amiază, dar soarele dispăruse din vale. Cu fiecare zi ce trecea asfinţea mai devreme. În curând, chiar de la ora trei, va trebui aprinsă lumina.

Kelly suspină gândindu-se la facturile de electricitate.

Ferăstrăul se opri. Clyde se îndrepta spre garaj. Kelly îl zări pe Jonathan ducându-se grăbit spre cabană.

Când se întoarse, o jumătate de oră mai târziu, Kelly, cu toată cuirasa pe care şi-o fabricase ca să se ferească de el, simţi cum îi tresare inima. Purta un pantalon de culoarea havanei, perfect croit şi un bluzon de antilopă castaniu roşcat. Şi avea aceeaşi alură fermecătoare de „prinţ din basme" care o lăsase altădată fără apărare, ca hipnotizată, în faţa lui.

Veni alături de ea şi suavul parfum al loţiunii pe care el o folosea o învălui.

– Nu, nu pune un disc clasic, o sfătui el cu gentileţe. Oaspeţii tăi sunt tineri. Preferă cu siguranţă o muzică modernă.

Alese el însuşi un celebru grup rock şi reglă atent intensitatea sunetului.

Jeep-ul revenea acompaniat de două „motoneige". Pe motocicletele de zăpadă sosiseră două perechi de tineri veseli şi zgomotoşi. Ea înaintă să-i primească. Aştepta într-adevăr patru persoane dar văzu că au sosit cinci.

Bărbatul care venise neanunţat era foarte înalt, blond, şi puţin mai în vârstă decât ceilalţi. Ochii lui o măsurau pe Kelly cu admiraţie.

– Eu nu am rezervat cameră, îi spuse. Sper că nu mă veţi da afară.

– Asta depinde, îi replică ea, deschizând un registru.

– De ce depinde, frumoasă doamnă? o întrebă, nedesprinzându-şi de ea privirea caldă şi mângâietoare.

La câţiva paşi, Jonathan, încruntat, asculta.

– De exigenţele dumneavoastră, sună răspunsul lui Kelly, însoţit de un surâs.

– O cameră foarte simplă îmi va fi suficientă...Pot să vă pun o întrebare obraznică?

– Vă ascult, spuse ea continuând să surâdă.

– Mă uimeşte să găsesc o femeie de clasa dumneavoastră în acest colţ pierdut din Alaska. Sunteţi pedepsită sau v-aţi retras aici ca să uitaţi de lume?

– Nici una, nici alta, replică amuzată.

Puse registrul în faţa lui.

– Înscrieţi-vă numele şi nu uitaţi adresa. Trebuie să ştiu pe cine să previn în cazul în care vă voi da ca hrană la urşi.

Toţi se amuzau în afară de Jonathan.

În registru, bărbatul blond scrisese:

„Doctor Andrew Mullins. Seattle. Washington."

Kelly îşi ascunse surpriza şi-i rugă şi pe ceilalţi clienţi să îndeplinească această formalitate.

Doctorul Mullins îi întinse lui Kelly o carte de credit.

– Nu, nu e necesar să plătiţi înainte, spuse ea dând-o înapoi.

Reluându-şi documentul el profită şi-i mângâie mâna pe furiş.

Kelly aruncă o privire către Jonathan. Acesta era postat în spatele grupului de turişti. Era evident că dezaproba glumele la care ea se preta.

Fără să se sinchisească de dezaprobarea lui, ea se adresă oaspeţilor:

– Cina va fi servită la orele şapte în bucătărie. Ne vom întâlni aici, cu douăzeci de minute înainte, pentru un aperitiv pe care

am plăcerea să vi-l ofer. Oricând veţi găsi cafea gata pregătită la dispoziţie. Casa mea e simplă, dar aş vrea să vă simţiţi tot aşa de bine ca la dumneavoastră acasă.

Din uşă, doctorul se întoarse pentru a-i face un semn cu ochiul lui Kelly.

Ea-l găsea agasant şi prost crescut, dar simţind privirea lui Jonathan aţintită asupra ei, îi surâse maliţios.

Câteva minute mai târziu, în timp ce fiecare se instala în camera sa, Jonathan veni lângă Kelly. Ea pregătea platourile pentru aperitiv.

– Nu mai încerca niciodată să mă provoci cum ai făcut-o acum, altfel am să-ţi sucesc gâtul, şuieră el furios.

Ea îşi luă un aer candid.

– Dar despre ce vorbeşti?

Jonathan ridică mâna. O clipă crezu că o va lovi. Dar el lăsă să-i cadă cu putere palma pe masă. Paharele se ciocniră între ele, vibrând.

– Ştii perfect de bine ce-am vrut să spun.

– Da, ştiu.

Ocolind biroul ea se apropie de Jonathan. Frumoşii săi ochi albaştri erau întunecaţi.

– Nu fi ridicol, Jonathan. N-am făcut nimic urât, nimic de condamnat. Dacă tu nu accepţi nici o glumă atunci ai face mai bine să te întorci în lumea ta înţepenită. Vei

regăsi acolo recepţiile cu maniere alese, clanul tău de afectaţi şi preţioşi, în care fiecare îşi sfâşie vecinul cu cea mai aleasă politeţe.

Îi vorbise calm, fără să ridice vocea, privindu-şi soţul drept în faţă. Şi fu stupefiată de efectul vorbelor sale. Jonathan pălise şi o expresie de mare tristeţe alungase strălucirea ochilor lui.

Părea atât de nefericit încât ea n-a mai putut să continue. Era gata să se arunce în braţele lui. Dar îşi aduse aminte la timp de comedia pe care le-o juca lui Bonnie şi lui Clyde. El excela în arta înşelătoriei. Cum să creadă în sinceritatea sentimentelor sale?

Plecă de lângă el şi se îndreptă spre bucătărie.

— Ai văzut? Avem o persoană în plus la masă, îi spuse lui Bonnie. O să ne-ajungă mâncarea?

— Nici o grijă. În astă-seară am pregătit tocăniţă de pui, crochete de fasole şi o prăjitură surpriză.

Jonathan apăru. Bonnie îi învălui pe amândoi într-o privire caldă, plină de simpatie.

— Kelly, toarnă-i o ceaşcă de cafea. Cred că e destul de ostenit. De dimineaţă munceşte fără pauză. Ei, Jack, ai auzit meniul?

– Da... îmi lasă gura apă. Însă la Boston, noi pregătim fasolea altfel. Şi aruncând o privire tăioasă spre Kelly, adăugă:

– Soţia mea n-a apreciat niciodată această reţetă, dar am s-o caut, o s-o găsesc...

Bonnie afirmă pe un ton categoric:

– Eu prepar mâncărurile după moda de la Oklahoma. Şi crede-mă, Jack, fasolea dumitale bostoniană s-ar putea ruşina în faţa celei pe care o gătesc eu. Hm, nu prea pot s-o blamez pe Kelly că preferă reţetele mele celor din Massachusetts.

El se încruntă o clipă dar se abţinu să răspundă.

Bonnie, cu mersul ei legănat, se îndepărtă de ei începând să aşeze masa.

Jonathan o întrebă pe Kelly, cu voce scăzută:

– Şi după cină ce-ai prevăzut ca program de destindere, de amuzament, pentru oaspeţi?

Se sprijinea cu coatele pe masă şi o privea cu intensitate.

Kelly avu intuiţia că el dorea încetarea înfruntărilor lor. Bonnie era ocupată, la distanţă de ei, nu-i putea servi drept spectator, deci atitudinea lui de acum nu era teatru.

Suspină. Şi ea era atât de istovită de luptele lor oratorice! Dar oare ce aştepta? O abdicare completă din partea ei? Imposibil. Refuza acest lucru cu hotărâre... Oh,

părea într-adevăr diferit de bărbatul arogant de la Boston al cărui cuvânt era lege. Dar această schimbare de acum nu dovedea decât capacitatea lui de adaptare. Simplă chestiune de ambianţă. Era întocmai ca un cameleon care ia culoarea crengii pe care se află.

Îl iubea încă sau ajunsese să-l deteste? Fizic, continua să o atragă foarte mult. Avusese dovada noaptea trecută. Chiar şi în această clipă, privindu-l, se simţea tulburată de trăsăturile sale virile, de gura lui senzuală. Era incontestabil frumos. Putea să seducă şi să păstreze alături orice femeie ar fi vrut. Atunci de ce se încăpăţâna s-o recucerească? Desigur numai orgoliul rănit îl îndemna să facă toate eforturile ca s-o readucă lângă el.

Dar, după ce aflase gustul libertăţii, Kelly nu mai vroia să mai fie condusă de nimeni, nu mai suporta să se simtă înlănţuită. Fusese destul de elocventă ca el să înţeleagă acest lucru.

Degetele lui Jonathan îi prinseră uşor delicata încheietură a mâinii:

– Kelly, ce nu merge?

Vocea lui era atât de blândă, de amicală, că ea-şi pierdu încrâncenarea şi se simţi slabă ca un copil.

– Oh! Jack...

Un ţiuit ascuţit îi făcu să tresară şi pe Bonnie să se apropie repede. După câteva sunete neclare se preciză un glas:

– Aici postul mobil numărul unu. Chem Mountain Lodge! Mă auziţi?

– Aici Mountain Lodge, răspunse Kelly. Nu recunosc vocea. Tu eşti, Mike?

– Afirmativ! Salut, Cap de catâr!

– Unde eşti, domnule Ştie-tot?

– Sunt pe drum, cu Land-Roverul. Conduc un bolnav la spital. Cum zăpada e pe cale să îngheţe, voi reveni abia mâine dimineaţă. Nu vroiam să te neliniştesti. Te rog să mă scuzi în faţa preşedintelui grupurilor bancare din Massachusetts. În seara asta nu voi avea onoarea să cinez cu dânsul.

Kelly era sigură că Mike a vrut să-l vexeze pe Jonathan. Întoarse capul spre el. Îl văzu bătând, uşor enervat, cu degetele în masă, totuşi faţa lui nu exprima ostilitate.

Hotărî să scurteze dialogul:

– Mesaj recepţionat cinci pe cinci. Voi transmite. Pe mâine, Ştie-tot, şi o seară bună totuşi!

Întorcându-se de lângă microfonul aparatului, se aşeză în faţa lui Jonathan. Cu sprâncenele ridicate a mirare, el afişa aerul total nedumerit al cuiva care s-a trezit, fără să ştie cum, în maşina vecinului.

Kelly găsi dintr-o dată situaţia foarte hazlie.

— Revino-ţi, spuse ea, abia stăpânindu-şi râsul, nu e nimic de neînţeles. La comunicările radio, din afara circuitelor interne, regulamentul prevede evitarea folosirii numelor proprii. De aceea, Mike şi cu mine, am reluat, pentru comunicările din exterior, poreclele pe care ni le dădusem în copilărie. Ar trebui să-ţi găsim şi ţie un indicativ. Ceva ...potrivit! Ia să vedem... Ce-ai zice de „Fasole din Boston"? Sună destul de frumos, nu?

Ochii lui Kelly străluceau maliţios. Se amuza grozav. Oare se va supăra? Privindu-l, ea n-a mai putut să se stăpânească şi a izbucnit în râs.

Spre marea ei surpriză, Jonathan i-a împărtăşit veselia şi-l auzi râzând cu poftă.

— Afirmativ, spuse el, imitând intonaţia uşor deformată, nazalizată, a unei voci ieşind din difuzor. „Fasole din Boston" îmi convine. Terminat!

Jonathan glumind! Kelly era uluită şi încântată.

— Îţi imaginezi reacţia lui Nancy şi a Catherinei, dacă ne-ar auzi?

— Poate că ar râde ca şi noi.

— Mă îndoiesc...

Bonnie, care trebăluia în cămară, strigă, întrerupându-le discuţia:

– Jack, vino, te rog, să mă ajuţi. Îmi trebuie chiar acum două cutii care sunt pe etajera cea mai de sus şi nu ajung la ele.

– Vin îndată, răspunse el cu amabilitate.

Dar apropiindu-se de Kelly, se aplecă şi o sărută pe obraz. Ochii lui erau plini de zâmbet.

– Mulţumesc, draga mea.

– Pentru ce, Jack?

Fără să-şi dea seama folosise numele tandreţei de altădată. El sesiză imediat şi o privi cu şi mai multă căldură.

– Mulţumesc că mi-ai redat-o pe acea Kelly de care m-am îndrăgostit acum doi ani, la Anchorage.

Pornind spre cămară, el avea un aer atât de victorios şi satisfăcut, încât Kelly se mustră cu asprime în gând. Da, ea abandonase pentru un moment armele. Dar în faţa aroganţei pe care el o afişa regreta această slăbiciune. Şi îşi promise să-l ţină la distanţă, cât mai la distanţă... mai ales din momentul în care se vor regăsi între patru ochi, în cabană.

În seara aceea, cina a fost amuzantă şi plină de antren. Oaspeţii apreciau călduroasa simplicitate a complexului Mountain Lodge şi tot atât de mult delicioasele mâncăruri ale lui Bonnie.

Kelly şi Jonathan, stabiliseră în mod tacit, între ei, încetarea ostilităţilor.

O tânără blondă se aşezase anume lângă Jonathan şi, se pare, că pentru a domina zgomotul conversaţiei animate, era nevoită să-i vorbească atât de aproape încât genele ei lungi, încărcate cu rimel, îi atingeau tâmpla şi obrazul. Dar Kelly observa amuzată, fără iritare sau gelozie, manevrele acesteia.

Cealaltă tânără arăta că-l găseşte pe doctor pe gustul ei. Dar acesta nu avea ochi decât pentru Kelly.

— Am putea dansa? întrebă o voce.

— Desigur, a răspuns Kelly şi i-a condus în sala în care radioul transmitea, chiar în clipa aceea, o melodie îndrăgită în care bateria şi chitara electrică acopereau vocile cântăreţilor.

— Ah, reggae! exclamă doctorul. Muzica mea favorită!

Mări intensitatea sunetului şi se grăbi s-o ia pe Kelly la dans.

Aplecat spre urechea ei îi spuse zâmbind:

— Presupun că acest ritm nu e ritmul dumneavoastră preferat?

— Da? Dar ce ştiţi oare despre preferinţele mele?

— Ştiu, după alură, că v-ar face mult mai multă plăcere un blues.

– Sunteţi cumva specialist în psihologie?

Adresându-i un surâs cuceritor el îi murmură:

– Exact! Cel mai bun specialist.

Prinzând-o şi mai strâns de talie o apropie de el.

Cu colţul ochiului ea remarcă celelalte două cupluri care dansau şi pe Jonathan care, în picioare, cu o expresie încordată, o observa.

– Soţul dumneavoastră vă urmăreşte cu o privire de proprietar, sublinie doctorul.

– De unde ştiţi că e soţul meu?

– Când ne-a condus către camere a avut grijă să mă informeze.

Se îndepărtă un pic de Kelly ca să-i observe mai bine chipul.

– Am intuiţia că mariajul dumneavoastră nu e chiar aşa de reuşit cum încercaţi să faceţi să se creadă.

Ea ridică ochii şi-i replică, înroşindu-se violent:

– Şi eu am certitudinea că vă amestecaţi în lucruri care nu vă privesc!

Privind-o, el îi răspunse, foarte satisfăcut de sine:

– Înaintam puţin orbeşte cu presupunerile mele, dar acum sunt sigur că nu mă înşel. Şi chiar cu riscul că-mi voi atrage asupra-mi

alte fulgere din ochii dumneavoastră, vă sfătuiesc să vă separaţi de el înainte de a fi prea târziu.

Kelly ripostă cu răceală.

— Nu-mi amintesc să vă fi cerut părerea!

Apoi, oprindu-se din dans, Kelly îi spuse ferm:

— Acum, vă rog să mă iertaţi, doctore Mullins, am promis că voi instala o masă pentru belotă şi e timpul să-mi ţin promisiunea.

— Da, bună idee! dar rămase lângă ea. Mă interesează şi pe mine. Fiindcă n-am egal ca jucător de belotă, iar la poker şi la scrabble, m-am dovedit absolut imbatabil. Adică sunt un mic geniu! Sper că nu vă îndoiţi de asta?

Ea surâse, dezarmată de pălăvrăgeala lui. Se simţea incapabilă să păstreze supărarea pe el, conştientă că inalterabila sa bună dispoziţie provenea dintr-o mare gentileţe.

— Veniţi să m-ajutaţi să instalăm masa.

Zis şi făcut. În cealaltă extremitate a camerei, Jonathan, posomorât, părea că nu-i observă.

— Soţul dumneavoastră nu cred că e totdeauna foarte amuzant.

— Scutiţi-mă, vă rog, de orice reflecţie asupra acestui subiect.

— Vă voi scuti, promit Milady, dragă Milady.

– Vi se întâmplă vreodată să fiţi serios? Ce fel de doctor sunteţi?

– Generalist şi puţin nebun.

– Numai puţin?

– Un punct marcat, feroce creatură, spuse el râzând. Vreţi să ştiţi de ce nebunie sunt capabil? Aflaţi că am abandonat cabinetul meu din Seattle, care mergea foarte bine, ca să mă duc să îngrijesc indienii Navajos, un trib din Arizona. Nu glumesc! Într-o săptămână voi fi acolo, în plină activitate. Îmi ofer acum ultimele mele zile de vacanţă. Am citit anunţul dumneavoastră şi am decis să vin aici, după ce am trecut să-mi văd sora care locuieşte la Anchorage. Vroiam s-o îmbrăţişez înainte de a mă pierde în hăţişurile rezervaţiei de la Navajoland.

După intonaţia sa, ea înţelese că spunea adevărul. Şi din acel moment i-a devenit simpatic. Uită îndrăznelile şi familiaritatea sa excesivă şi răspunse cu gentileţe glumelor lui chiar când acestea nu erau dintre cele mai delicate.

Oricum ea ar fi vrut ca seara să se prelungească la nesfârşit. Gândul de a se regăsi singură cu Jonathan o neliniştea mult.

Dar oaspeţii, obosiţi după lunga călătorie pe care o făcuseră ca să ajungă la Mountain Lodge, unul câte unul, se retrăgeau în camerele lor.

Şi a venit momentul revenirii la cabană. Noaptea părea teribil de friguroasă după plăcuta căldură din casa de oaspeţi. Kelly înainta cu grijă pe drumul îngheţat, extrem de alunecos. Refuză mâna pe care Jonathan i-o întinsese şi merse mai departe, cu un pas ezitant, pierdută în gândurile sale, nemaiadmirând ca altădată piscurile înzăpezite care scânteiau misterios sub razele albăstrui de lună.

Jonathan a deschis uşa cabanei. A aprins lumina în timp ce Kelly, absentă şi tăcută, îşi scotea haina.

– În sfârşit singuri, oftă el. Ai epuizat toată rezerva de bunăvoinţă sau ţi-a mai rămas, un pic şi pentru soţul tău?

Amărăciunea din glasul lui a surprins-o. Ea nu vroia să se războiască, astfel că i-a propus cu un ton aproape amabil:

– Pot să-ţi prepar o ceaşcă cu ciocolată fierbinte, dacă vrei...

– Minunat! N-am mai băut ciocolată de ani de zile. Internatul în care mi-am petrecut toată copilăria nu ne oferea decât ceai sau cafea.

– Cât timp ai stat în internat?

– Până la intrarea în colegiu.

Ea fu pe punctul să-l întrebe numele colegiului dar a renunţat imediat. Ce importanţă ar fi avut? Probabil că a studiat

dreptul la Yale. Un Templeton nu putea să frecventeze decât cele mai celebre universităţi.

Turnând laptele luat de pe foc peste zahăr şi cacao, ea se gândea la prăpastia dintre ei doi. Ignora aproape totul despre bărbatul cu care era măritată!

Aşeză cele două cești aburind pe o tavă şi reveni în cameră.

Jonathan îi mulţumi cu un surâs. Kelly constată, cu un fel de timiditate:

— Suntem aşezaţi, unul lângă altul, pregătindu-ne să bem aceeaşi băutură caldă, întocmai ca doi străini într-o cafenea. Destul de bizar când te gândeşti că ne cunoaştem de doi ani.

— Noi n-am avut doi ani de viaţă comună, rectifică el cu blândeţe.

— N-are importanţă. Constat doar că nu ştiu aproape nimic despre tine.

El puse ceaşca goală pe tavă. Apoi, fără să o privească, luă cleştele de cărbuni şi îndreptă o buturugă care ameninţa să alunece din cămin, pe podea.

— Viaţa mea se rezumă la două cuvinte, spuse el, cu o nuanţă de regret şi de oboseală în glas. Cele două cuvinte sunt: munca şi reuşita. Am făcut de mai multe ori înconjurul lumii dar fără să văd nimic în jurul meu. Studiile sau afacerile absorbeau toată aten-

ţia mea. Nu eram altceva decât un combatant luptând pentru a triumfa asupra adversarilor săi.

Kelly se crispă şi spuse cu asprime:

– Şi în timp ce tu îţi duceai bătăliile, Katherine se preocupa intens de „odihna războinicului"...

El se întoarse spre ea nemulţumit de remarcă.

– Ce vrei să insinuezi?

– Nu-mi spune că ignorai intenţiile surorii tale. Ea dorea ca fiica sa vitregă să fie femeia în braţele căreia să se arunce eroul ostenit.

– Dar... s-ar părea că eşti geloasă!

– Eu, geloasă? Şi pe cine? Pe Nancy? Ce idee stupidă! N-ai decât să te duci la fiinţa asta oricând doreşti!

Ridică nervoasă din umeri şi se grăbi să ducă tava în bucătărie.

Era furioasă pe ea însăşi.

„M-am comportat ca o proastă, îşi reproşa, spălând ceştile. Dumnezeu ştie ce va deduce Jonathan, din spusele mele!"

Dar când se întoarse să ia şervetul de şters vasele, el o luă de umeri cu tandreţe:

– Lasă-le. Am să le şterg eu, mâine dimineaţă. E timpul să mergi la culcare.

Ea se depărtă de el.

– Mă distrează. Sunt foarte obosită.

Apoi adăugă cu un ton tăios:

– Am scos cearşafurile şi cuverturile ca să-ţi faci patul în fosta cameră a tatălui meu.

– Am observat. Patul e făcut!

– Ah! Bine...

Descumpănită, ea n-a mai ştiut să spună altceva. Fusese destul de abil ca să se pună în cea mai frumoasă lumină. Frustrarea făcu şi mai puternică enervarea împotriva lui.

El o privea cu un mic surâs batjocoritor în colţul buzelor. Incapabilă să mai suporte ironia lui tăcută, ea reveni în living.

O rezervă de lemne tăiate se afla într-un coş. Ea începu să le aşeze sub măsuţa de piatră construită în acest scop chiar lângă cămin. Mânia îi făcea gesturile mai puţin sigure. Un butuc de fag îi scăpă din mâini şi alunecă zgâriindu-i destul de adânc palmele.

Kelly n-a putut să-şi oprească un strigăt de durere.

Într-o clipă, Jonathan era lângă ea.

– Arată-mi mâinile.

– Nu e decât o simplă zgârietură.

– Dă-mi să văd.

Strângându şi pumnii, ea îl privi furioasă şi i spuse printre dinţi.

– Vreau să fiu singură şi lăsată în pace! Poţi tu să înţelegi asta, Jonathan Winslow Templeton, al treilea?

– Foarte bine, Kélly. Îţi ofeream ajutorul meu. Îl refuzi, deci n-am să insist. Bună seara.

Se îndreptă cu paşi mari spre camera care îi fusese destinată, fără să întoarcă nici o clipă capul către Kelly.

Ea izbucni în plâns. Se pregătise să facă faţă unei înfruntări ce nu avusese loc. Acum se simţea mai umilită decât dacă ar fi bătut-o.

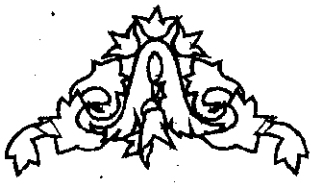

CAPITOLUL 7

Kelly se lăsă pradă tristeţii un moment îndelungat. Aşezată în faţa focului din cămin, privea, fără să vadă, lemnele care, transformate în tăciuni aprinşi, se prăbuşeau într-o jerbă de scântei.

Sentimentele care o copleşeau, neclare, contradictorii, nu izbutea să le definească, să le limpezească. Regreta amar timpul fericit al adolescenţei. Singura problemă care-i frământa pe toţi trei, pe Mike, Marty şi ea, era, pe-atunci, doar cum să adune destui bani ca să cumpere ultimul disc al formaţiei Beatles sau să umple rezervorul maşinii lor învechite.

Avea impresia că a distrus iremediabil viaţa ei şi a ruinat existenţa lui Mike şi Marty. Unde se vor duce atunci când Jonathan îi va alunga?

Zgârieturile o usturau. Se ridică şi porni spre sala de baie să caute un dezinfectant.

Prin peretele despărţitor auzea paşii lui Jonathan care se pregătea să se culce.

Brusc amintirea nopţii trecute îi înflăcără simţurile. Arzătoarea dorinţă pe care o încercase în timpul visului o cuprinse din nou. Dar nu visase! Corpul ei, lipsit de mângâieri, răspunsese pasiunii lui cu aceeaşi voluptate ca altădată.

Inima îi tresări de revoltă. Oare legăturile care o uniseră cu Jonathan erau atât de puternice încât nu puteau fi rupte? Dar nu erau decât nişte legături carnale. Trebuia să existe un mijloc pentru a se elibera.

Fără să se menajeze deloc, extrase micile fragmente ascuţite de lemn care i se înfipseseră în palme. Apoi tamponă viguros locurile respective cu alcool.

Durerea pe care şi-o impusese nu alterase însă cu nimic dorinţa aproape intolerabilă pe care o avea de a simţi lângă ea corpul lui Jonathan. Acest gând devenea obsesie! Cum să facă să-l alunge din minte cât mai repede, cât mai repede? Fiindcă ştia că e gata să se precipite în braţele soţului ei, supusă, palpitând, chiar dacă înţelegea că ar fi murit de jenă, de ruşine, după aceea.

Începu, cu disperare, să evoce tot ceea ce avea să-i reproşeze. La Boston nu trecea o zi în care ea să nu aibă de suportat umilitoare observaţii şi ofense!

Metoda se dovedi eficace. Când pătrunse în camera ei, aproape îşi regăsise calmul.

Își puse cămașa de noapte, apoi stinse lumina. Dar, înainte să se culce, deschise, ca în fiecare seară, ușa care dădea spre camera de zi, spre living.

Însă, spre uimirea ei, îl descoperi acolo pe Jonathan sprijinit de pervaz. Lumina era în spatele lui, astfel că nu putea să-i distingă expresia. Dar simți privirea lui, o privire grea, învăluitoare. O emoție de nestăpânit o cuprinse.

Se întoarse brusc și se azvârli în pat trăgând cuvertura peste cap. Tremura de frig, de mânie, de dorință. Era atât de încordată încât îi venea să plângă în hohote, să strige.

Jonathan smuci cuvertura descoperind-o până la umeri. Ea zvâcni ca un resort, cu gura întredeschisă pentru a protesta.

Dar el vorbi înaintea ei:

— Kelly, cum procedați cu focurile? Le lăsați aprinse toată noaptea? În acest caz trebuie să așezăm apărătorile de tablă în fața lor și să acoperim cu cenușă jarul din mașina de gătit.

— Da... adică nu... adică... E foarte bine, așa cum ai spus... bâlbâi ea, buimăcită.

Sigur, focurile erau importante. Ar fi trebuit să se gândească, dar...

Îl auzi ocupându-se de ele. Tensiunea, crisparea ei, se risipi. Inima își reluă ritmul normal.

În timp ce pleoapele i se făceau tot mai grele un gând supărător nu se lăsa alungat. El nici măcar nu se gândise să o sărute! Dar oboseala o făcu să uite mica înţepătură dureroasă a acestei constatări. Adormi.

Salteaua s-a adâncit când Jonathan s-a întins alături de ea.

Trezită brusc, ea tresări şi exclamă revoltată:

— Nu, nu şi nu! Nu vei dormi cu mine.

Încercă, prin întuneric, să-l îndepărteze.

Dar Jonathan o făcu prizoniera braţelor lui şi îşi lipi corpul de al ei.

Ignorându-i deliberat refuzul, el îi căuta gura şi apăsarea trupului său o obliga la imobilitate.

Kelly simţi că se pierde. La sărutul lui pătimaş fiecare fibră a fiinţei ei răspundea cu pasiune. Orgoliul, doar el singur, o mai făcea să continue lupta. Se opunea, zbătându-se cu îndârjire, sub mâinile lui fierbinţi care făceau să alunece cămaşa de noapte. Dar încetă să se mai zvârcolească înţelegând că mişcările ei, în loc să-l jeneze, îl ajutau pe Jonathan să o dezbrace mai uşor.

— Ai dreptate, murmură el cu o voce răguşită. La ce bun să mi te împotriveşti. Mă doreşti tot atât de mult cum te doresc.

Gura lui, când brutală când mângâietoare, o amețea dar se străduia cu disperare să nu răspundă sărutărilor lui, să pară rece, indiferentă, nepăsătoare.

— Dorința e altceva decât dragostea, izbuti ea să rostească cu respirație tăiată.

— Gândește-te doar la dorință, draga mea. Restul va veni mai târziu.

Ea se crispă, într-o nouă tresărire de revoltă.

— Eu... eu... nu voi reîncepe ca la Boston! Pricepi? Lasă-mă... lasă-mă...

Dar el explora mai departe corpul ei, liniștit, cu o mângâiere atât de senzuală că simți cum reînvie în ea pasiunea incandescentă, copleșitoare, de altădată.

Însă îi era ciudă că e așa de vulnerabilă, vroia să i se opună.

— Nu, Jonathan, nu!

— Jack, rectifică el. Gândește-te la mine ca și cum aș fi iar amantul pe care l-ai adorat nebunește câteva săptămâni.

— Nu... e imposibil...

Dar, în timp ce protesta, sângele îi alerga prin vene ca un foc lichid. Mâinile ei s-au cufundat în părul mătăsos și buclat apoi au coborât înfiorate pe linia fermă a gâtului și umerilor lui. Și vorbele de dragoste i-au revenit pe buze în timp ce el îi săruta sânii vrăjit și o făcea să alunece în vârtejul tulburător al plăcerii împărtășite.

Mai târziu, când Kelly se regăsi pe sine, în dulcele calm de după furtună, ea reflectă la cât de confuze, cât de ciudate, îi erau sentimentele.

Cu capul pe pieptul lui Jonathan ea respira cu deliciu mireasma pielii sale şi se lăsa legănată de bătăile inimii lui.

— A fost minunat, nu-i aşa? murmură el. Nu înţeleg cum ai reuşit să te lipseşti de mine atâta timp.

Îngâmfarea lui o irită pe Kelly care reacţionă, subliniind:

— Da, corpurile noastre se înţeleg perfect, recunosc, Jonathan. Însă îţi repet: nu se poate construi o viaţă pe câteva clipe de plăcere.

— Ba da, draga mea. Uită ideea pe care tu ţi-o faci despre un cuplu model şi vei fi în sfârşit fericită.

Buzele lui, părăsind curbura caldă a gâtului ei porniră încetişor să-i descopere gura.

Kelly înţelese că dacă se va lăsa învinsă iar de beţia dorinţei, va pierde, o dată în plus, capacitatea de a gândi lucid. Şi Jack va izbuti să şteargă amintirea străinului cu ochi de gheaţă care a tratat-o cu dispreţ la Boston şi a făcut-o să sufere atât.

Ori, Jonathan exista! Şi minţea când îi striga dragostea lui, minţea ca întotdeauna.

Dintr-odată se crispă sub mângâierile lui. El observă, dar continuă să-i acopere faţa, umerii, sânii, cu sărutări fierbinţi.

– Nu, spuse ea respingându-l. Nu... nu vreau... nu vreau să am un copil.

Jonathan se îndepărtă brusc şi rămase tăcut lângă ea, fără s-o mai atingă.

Kelly abia mai îndrăznea să mai respire. Conştientă că l-a rănit, că l-a jignit cu cruzime, se obliga să reziste impulsului de a se arunca la pieptul lui ca să-i mărturisească ce mult regretă cuvintele rostite.

– Vorbeşti fără să ştii ce spui, spuse el într-un târziu cu o voce aspră.

Aceasta era o frază pe care o auzise prea adesea la Boston!

Aproape de fiecare dată când încerca să explice refuzul unei invitaţii sau să-şi susţină părerea asupra unei cărţi sau a unei piese de teatru, ori când, cu timiditate, îşi exprima gusturile, buzele dispreţuitoare ale Katherinei sau cele lui Jonathan, pronunţau cu superioritate sentinţa: ea vorbea ca să vorbească, la întâmplare, vorbea fără să ştie ce spune!

Ochii i se umplură de lacrimi şi binecuvântă întunericul care le ascundea de Jonathan.

– Şi ai putea să mă faci să înţeleg de ce nu vrei un copil? întrebă el, cu un glas mai blând de data aceasta.

Lui Kelly gura îi era uscată şi a trebuit să facă un efort să se calmeze şi să-i poată răspunde.

– În afara nopţilor noastre de înflăcărare şi pasiune, ce ne apropie? Eu nu mă voi obişnui niciodată cu viaţa pe care o duci la Boston. Tu încerci să te adaptezi aici, dar te vei plictisi, te vei sătura foarte repede. Acest loc te amuză doar fiindcă reprezintă numai o escală pentru tine. Deci separarea e din nou inevitabilă. În aceste condiţii ar fi o greşeală de neiertat, am fi nişte criminali, să avem un copil.

Urmă un lung moment de tăcere.

– Foarte bine, admise el, într-un târziu. Atunci vom face ceea ce trebuie ca să nu-l avem.

Se întoarse către ea şi mângâindu-i obrazul umezit de lacrimi, murmură:

– Nu plânge, draga mea. Înţeleg foarte bine ce simţi.

Un alt moment de tăcere. Apoi vocea lui răsună din nou, dar având un accent de nelinişte.

– Spune-mi adevărul, Kelly. În tot acest răstimp ai mai dormit cu un alt bărbat?

Ea răspunse spontan:

– Nu, în viaţa mea n-a mai fost nici un alt bărbat în afară de tine.

După un suspin de mulţumire, el şopti tandru:

— Mulţumesc, draga mea. Eram destul de sigur, dar aveam nevoie totuşi să aud confirmarea ta.

Ea strânse din dinţi. El avea o mentalitate de potentat. I se părea firesc, Kelly fiind un bun care-i aparţinea, ca ea să-i fie devotată.

O idee, ca o străfulgerare în obscuritate, o făcu să întrevadă o soluţie care nu-i trecuse prin minte, până atunci.

Jonathan avea pretenţia să-şi petreacă nopţile cu ea? Fie, dar cu o condiţie: să renunţe să-i izgonească pe Mike şi Marty, din locul acesta unde crescuseră şi care era casa lor. În schimb ea se va supune dorinţei lui.

Recunoştea cinstit că sacrificiul nu i se părea mare. Îi era suficient să se gândească la Jack, ca totul să devină agreabil, mai mult decât agreabil!

Tot căutând însă fără succes, cuvintele care să-i formuleze cât mai bine această idee, fără voie, fu răpită de lumea viselor.

Soarele inunda camera. Kelly refuză să deschidă ochii. Somnul era un refugiu în care se simţea bine, fără remuşcări şi ranchiună.

— Kelly!

Numele trecu pe lângă ea, abia atingând-o, ca o briză uşoară. Se răsuci, cufundându-şi faţa în pernă. Vocea se făcu auzită mai puternică, mai insistentă.

— Kelly! E ora nouă!

Ea se trezi imediat şi se ridică între perne, frecându-şi ochii. Jonathan era în picioare, la capul patului, cu o ceaşcă, din care se ridicau aburi înmiresmaţi.

— Dormeai atât de profund că n-am vrut să te răpesc acelei beatitudini în care pluteai. O cafea te va înviora. Poftim, bea.

Ea-şi dădu de-o parte părul ciufulit şi luă maşinal ceaşca pe care i-o întindea.

— Ora nouă? Imposibil! Nu m-am sculat niciodată atât de târziu.

— Există un început la toate, draga mea.

Nota de triumf care vibrase în glasul lui o făcu pe Kelly să se trezească de-a binelea. Îl examină atentă, în timp ce sorbea lichidul fierbinte.

Era ras proaspăt, îmbrăcat cu o cămaşă sport de culoare roşie şi un pantalon negru de catifea reiată.

Net, elegant, sigur de el.

Ea simţi nevoia să clatine acest monument de perfecţiune satisfăcută.

— Un început la ce? Pământul continuă să se rotească în acelaşi sens şi între noi nimic nu s-a schimbat.

Zâmbetul lui Jonathan dispăru.

— Crezi cu adevărat ce spui?

— Firește. Nu văd nici o diferenţă între această dimineaţă şi celelalte dimineţi...

Şi adăugă pe un ton nepăsător, ca şi cum faptul nu avea deloc importanţă:

– Ah, uitam! Noi am petrecut noaptea împreună. Da, şi?

Maxilarele lui se crispară brusc.

– A fost un act de dragoste, Kelly, sublinie el, forţându-se să rămână calm.

Ea ridică din umeri.

– Numeşte-l cum vrei, dar să nu mai vorbim despre asta.

– Vom mai vorbi la noapte, când vom fi din nou unul în braţele celuilalt.

Ea îi întinse ceaşca goală.

Jonathan se aplecă spre ea şi-i atinse buzele cu un sărut uşor care-i trezi în tot corpul undele dorinţei. Vru să-l îndepărteze, tulburată, dar orgoliul îi dictă să rămână nemişcată. Îi putea demonstra în felul acesta că sărutările lui o lăsau perfect insensibilă.

Dar nu avu satisfacţia să meargă până la capătul acestei înfruntări căci el se ridică imediat.

– De-abia aştept să vină această seară, murmură el. Şi cum ziua îmi va părea nespus de lungă, vreau să te contemplu. Eşti aşa de frumoasă, draga, draga mea.

Kelly se lăsă imediat să cadă între perne încercând să se acopere cu cearşaful până peste cap. Dar, mai iute decât ea, Jonathan prinse cearşaful şi cuverturile şi le trase brusc până la picioarele patului.

Goală şi înfiorată de privirile lui, ea protestă cu vocea tremurând:

– Te porţi ca un sălbatic, te detest.

El o împiedică să se ridice. Râdea şi ochii lui plini de căldură şi admiraţie parcă mângâiau corpul zvelt şi strălucitor al tinerei femei.

– În câteva zile ai să te întrebi cum ai putut să stai atâta vreme departe de acest sălbatic de Jack.

– După mine, ai putea să pleci chiar azi, declară ea cu nepăsare voită. Nu voi simţi nici o umbră de regret.

– Atunci aşa voi face. Aştept un elicopter. Va fi aici în douăzeci de minute.

Kelly tresări ca şi cum ar fi fost lovită. Se gândi îndată:

„Nu am decât ceea ce merit. Dar... în fond, e mult mai bine aşa."

– Pleci? izbuti ea să întrebe cu un firicel de voce.

Un surâs larg lumină chipul lui Jonathan.

– Unul dintre colaboratorii mei îmi aduce nişte hârtii la semnat. Am intenţia să lucrez cu el în aparat.

Adăugă, privind-o cu maliţiozitate:

– Vei găsi oare destul curaj ca să trăieşti fără mine o dimineaţă întreagă?

Ea apucă o pernă ca să i-o arunce în cap dar el părăsise camera râzând. Îl auzi intrând în bucătărie. Puse în grabă o rochie de casă şi îl regăsi îmbrăcându-şi haina îmblănită.

Maşinal, ca în fiecare dimineaţă, întinse mâna pentru a pune în priză rezervorul pentru apă caldă.

– Inutil! L-am branşat chiar de aseară, îi explică Jonathan. De fapt, instalaţia e prevăzută cu un termostat şi poate fi lăsată în permanenţă sub tensiune. De ce nu procedezi aşa?

– Fiindcă electricitatea e prea scumpă, ripostă ea, pe un ton agresiv. A dispune de apă caldă, toată ziua, aici la cabană, e un lux pe care finanţele lui Mountain Lodge nu şi-l pot permite.

– Ba şi-l pot permite liniştit. Complexul hotelier face parte acum dintr-o societate, de aceea beneficiază de numeroase avantaje care-i scutesc bugetul de multe cheltuieli.

Ea fu gata să-i strige că acest complex îi aparţine ei şi lui Marty şi lui Mike. Era bunul lor, singurul lor bun, şi nu acela al unei societăţi. Toţi trei l-au creat cu dragoste, prin munca lor îndârjită şi lipsindu-se adesea chiar de lucrurile cele mai necesare..

Dar cuvintele îi lipseau. Avea în față pe necruțătorul om de afaceri de la Boston și, din nou, el o paraliza cu siguranța pe care o afișa. Kelly știa că nu s-a descurcat niciodată prea bine în problemele legate de fisc, de taxe, de impozite. Așa că lui îi era extrem de simplu să-și bată joc de ignoranța ei. Ea i-ar fi vorbit de atașamentul profund față de casa și locurile copilăriei; el i-ar fi răspuns cu cifre?

Nici un dialog nu era posibil.

Și-a adus aminte de ceea ce îi trecuse prin gând înainte să adoarmă, de învoiala jenantă pe care vroia să i-o propună lui Jonathan. Procedeul îi repugna dar nu vedea nici un alt mijloc prin care ar fi putut să-i protejeze pe prietenii ei.

– Ascultă-mă, Jonathan... eu...

– Mai târziu, draga mea. Voi fi în întârziere, trebuie să plec chiar acum...

O sărută în fugă în colțul gurii. Când deschise ușa un val de aer înghețat pătrunse în cameră și o învălui.

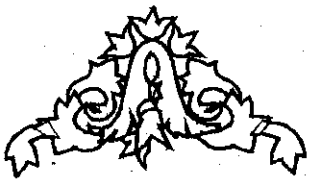

CAPITOLUL 8

Mergând către casa de oaspeţi, Kelly se opri o clipă ca să se joace cu Charlie. A aruncat capacul de plastic cât de departe a fost în stare în direcţia cabanei lui Mike.

Fără îndoială, se întorsese, era acasă. Un fuior de fum ieşea pe coş. Land-Roverul se afla garat în hangar alături de camionetă.

Ea ezită. Trebuia să-l prevină de intenţiile lui Jonathan?

Se temea de reacţiile prietenului ei din copilărie. Ca şi Kelly, Mike nu prea îşi cunoştea drepturile. În capul său, Kelly era singura moştenitoare a tatălui ei. Cum ar reacţiona el aflând că Jonathan l-a deposedat? Sau va deveni nebun de furie, sau îi va cere să plece cu el abandonând complexul lui Jonathan. Două reflexe la fel de dezastruoase.

Cu capul plecat, cu mâinile în buzunarele hainei groase, Kelly înainta pe zăpada înghetată, cu multă precauţie. Îngândurată, era gata să se lovească de doctor care ieşea din vilă.

— Salut, fermecătoare Lady! exclamă el. Încotoşmănată până la sprâncene sau în ţinută elegantă de gazdă, sunteţi la fel de frumoasă.

— Bună dimineaţa, doctore. Aţi dormit bine?

— Minunat!

El atinse cu un gest impertinent nasul delicat al lui Kelly şi preciză:

— Oficial, mă numesc Andrew. Prietenii preferă să-mi spună Andy. Alegeţi ce doriţi, dar vă implor, uitaţi-mi titlul profesional.

— Bun! Circumstanţele îmi vor inspira alegerea, îi răspunse ea.

— V-aţi luat micul dejun?

— Nu încă. Dar dumneavoastră?

— Eu da, acum o oră. Dar vă însoţesc.

Intrară în casa de oaspeţi în care plutea delicioasa aromă a cafelei şi a pateurilor scoase din cuptor.

— Citind prospectul cu activităţile propuse de Mountain Lodge, am văzut că schiul e în cap de listă. Dar cu ce se urcă aici pantele?

— Cu motocicleta de zăpadă sau, dacă sunteţi un adevărat sportiv, punând piei de focă sub schiuri.

— Cine conduce motocicleta de zăpadă?

— Eu.

Faţa doctorului se lumină de încântare.

– Ah! Îmi dau seama că nu sunt un adevărat sportiv! Aşa că va trebui să mă transportaţi. Când pornim? Acum?

– Adică nu mă lăsaţi să-mi iau micul dejun, egoistă persoană? îi spuse Kelly, zâmbind.

– O, ba da... şi pentru a fi iertat se grăbi să-i sărute vârfurile degetelor.

Când au apărut în bucătărie, Bonnie, puse mîinile în şolduri:

– Cum? Tot dumneavoastră, doctore? Adineuri v-aţi ridicat de la masă! Imposibil să vă mai fie foame!

– Mi-este! O foame de lup! Ce vină am eu dacă dumneata prepari lucruri atât de delicioase?

– Asta cam aşa e, bombăni ea, foarte mulţumită că toată lumea era în admiraţia felului în care gătea.

Bonnie le aşeză în faţă două cești mari cu cafea şi o farfurie cu brioşe şi pateuri calde.

– Bonnie, inima mea, glumi doctorul. Te rog, îndură-te şi mai adu-mi încă o porţie de ouă cu slăninuţă. Erau divine!

– Nu cumva vreţi să vă dau şi pulpa de vită întreagă? ripostă ea, prefăcându-se scandalizată de pofta lui de mâncare. Ca să nu mai am ce pune pe masă la cină şi să rămână toţi flămânzi? adăugă Bonnie, toată numai zâmbet.

Andrew şi cu ea îşi continuară, amuzându-se, schimbul de replici pe acelaşi ton. Kelly îi asculta distrată. Direct şi plin de haz, doctorul îi plăcea. Nu se lua în serios şi ea îi aprecia simplitatea.

Ce bine ar fi fost dacă Jonathan i-ar fi semănat!

Dar nu trebuia să-şi lase gândurile s-o ia razna. Comparaţiile erau şi inutile şi periculoase. Jonathan nu se va schimba. Cu toate aparenţele de amabilitate el rămânea un aspru om de afaceri şi un bostonian, la fel de snob ca şi sora sa...

— Kelly a noastră e cam prea tăcută, în dimineaţa asta, remarcă deodată Andrew.

Ea ridică ochii. Doctorul o fixa cu un aer meditativ. Temându-se de perspicacitatea lui, se strădui să zâmbească.

— Încerc să organizez programul pentru astăzi. Pe pante zăpada e prea îngheţată pentru schi. În schimb, sub arbori, ea e excelentă pentru tălpicile motocicletei de zăpadă. Ce-aţi zice de o plimbare în pădure. Pot să mai iau încă trei persoane dintre oaspeţi...

— Nu, să nu ne ocupăm de ceilalţi. Ei au decis să se odihnească toată ziua. Eu sunt perfect de acord cu plimbarea propusă. Îmi veţi servi drept ghid, Kelly. E prima oară

când vin în Alaska şi mi se pare totul deosebit, de parcă aş fi ajuns pe o altă planetă.

Bonnie protestă:

– De ce nu într-o ţară de sălbatici? Acum când progresul a scurtat distanţele atât de mult! Un elicopter a aterizat chiar la zece minute de aici, de vreo câteva clipe!

Apoi întorcându-se spre Kelly:

– Jonathan a cerut o listă cu ce ne lipseşte. Pilotul ne va aduce cumpărăturile în mai puţin timp decât ne-a trebuit ca să le comandăm. Şi atunci am notat: o maşină de spălat vasele, o maşină de spălat rufe, un cuptor nou, fiindcă acesta cred că e de pe vremea căutătorilor de aur...

Kelly o privea îngrozită. Bonnie se grăbi s-o liniştească.

– Nu, nu te speria. Am glumit. Am cerut două lădiţe cu tomate şi o mătură nouă!

Toţi trei izbucniră în râs.

Cu o căciuliţă de lână galbenă, un bluzon îmblănit, veselă, cu obrajii îmbujoraţi, Kelly era adorabilă. Conducea cu plăcere motocicleta de zăpadă. Alături de ea, într-o călduroasă ţinută de schi, se afla doctorul Andrew Mullins. Sub pini, neaua era atât de uşoară că se risipea în urma lor, transformându-se într-un nor alb.

Între arbori, Kelly a observat elicopterul şi a ales un itinerariu care o punea la adăpost de privirile lui Jonathan.

Deodată încetini şi opri motocicleta-sanie.

– Priviţi, îi arătă doctorului nişte urme care tăiau pista pe care merseseră ei. Pe aici au trecut nişte elani. Cu coarnele lor enorme în evantai sunt mai periculoşi decât buldozerele. Nu ştii niciodată ce au de gând. Dacă se sperie pot continua să alerge drept înainte sau pot să facă o bruscă întoarcere şi să se năpustească asupra ta. Într-o zi, Mike şi cu mine, coboram cu maşina, în sat. Am zărit în faţa noastră unul dintre aceşti mari elani. Abia am avut timp să ne aşezăm pe scaunele noastre, că ne-am şi trezit cu el pe capotă spărgând parbrizul...

Andy era un partener agreabil. Interesat de tot, punea întrebări numeroase şi se minuna de cunoştinţele lui Kelly în toate domeniile.

– Lupii sunt nişte ucigaşi, o contrazise el la un moment dat, mi se pare că-i idealizaţi.

– Nu mai daţi crezare tuturor legendelor. Lupul nu omoară decât dacă e înfometat. Sunt şi animale mai periculoase decât el.

— Dar sunt şi oameni periculoşi. Ce ziceţi, eu mă pot număra printre aceştia? spuse el, luând-o pe Kelly de talie şi apropiindu-şi obrazul de al ei.

Ea se îndepărtă liniştit şi rosti, privindu-l în ochi:

— Doar dacă vă face plăcere să distrugeţi totul în jur. Să nu vă pese de ceilalţi. Dar nu mi se pare că sunteţi un astfel de om.

Andrew o mângâie cu blândeţe pe obraz.

— Ai dreptate. Nu sunt un astfel de om.

Din acel moment, doctorul nu şi-a mai permis nici un gest sau aluzie echivocă şi a redevenit camaradul vesel, plin de bunăvoinţă şi căldură, pe care ea îl aprecia.

La ora prânzului se aflau în sala comună, în faţa unui pahar cu vin cald.

Andrew vorbea despre munca ce îl aştepta în rezervaţie. Vocea lui era entuziastă, surâdea, dar Kelly observa în privirea lui o umbră de melancolie.

— Sunteţi căsătorit? îl întrebă ea.

— Am fost. Nu-i asta soarta tuturor?

— Divorţat?

O nevoie pe care nu şi-o explica o-forţă să se arate indiscretă.

— Soţia mea detesta ideea, proiectul meu, de a mă consacra indienilor, mărturisi el cu amărăciune. I se părea degradant să se

exileze într-o casă simplă, oarecare, în mijlocul unei rezervaţii. E acum remăritată cu un bancher care-i oferă luxul ce îl visa.

— Jonathan şi cu ea s-ar fi înţeles foarte bine, spuse Kelly fără voie.

Zgomotul asurzitor al unui elicopter trecând pe deasupra arborilor îl împiedică pe Andrew să se mire de răspunsul ei. În acelaşi moment, Bonnie intră grăbită.

— Jack soseşte. E foarte punctual. I-am spus că voi servi masa la ora unu.

Cum intră în sala comună, el se îndreptă spre Kelly, punându-i mâna pe umeri cu un gest posesiv.

— Plimbarea a fost agreabilă? întrebă.

— Ne-ai văzut?

— Firește. Căciuliţa ta galbenă nu poate trece neobservată.

Apoi se adresă doctorului cu răceală:

— E o temeritate să porniţi în doi într-o regiune pustie şi plină de elani.

— Poţi fi liniştit, Jack. Am evitat cu grijă pistele primejdioase. Soţia dumitale are capul pe umeri.

Simţind cum urcă tensiunea între cei doi, Bonnie, interveni:

— E timpul ca toată lumea să apară. Doctore, vreţi să le spuneţi celorlalţi că masa e gata? Eu mă duc să-l caut pe Clyde. Sigur că e cu Mike, încercând să repare motorul cel vechi.

Dar abia de-o clipă ieşise din cameră Bonnie, cu mersul ei legănat, că se auzi un ţipăt puternic.

Jonathan şi doctorul au fost afară înaintea lui Kelly.

Bonnie căzuse pe scări şi avea un picior răsucit bizar sub corp. Andrew se aplecă spre ea.

– Nu, nu încerca să te ridici. Lasă-mă, mai întâi, să-ţi examinez piciorul, îi spuse cu blândeţe.

Clyde venea în fugă dinspre hangar.

– Draga mea! Ce ţi s-a întâmplat? Şi te-am rugat să fii atentă să nu alunеci! Oh! Doamne! Doctore, ce credeţi, ce a păţit?

Bonnie îi privea pe toţi pierdută. Faţa şi părul erau pline de zăpadă.

– Clyde! Mă doare ca şi cum mi s-ar fi smuls genunchiul!

Doctorul palpa cu grijă membrul rănit, cu o mână expertă.

– Bonnie, ţi-ai rupt piciorul. Dar nu trebuie să fii atât de înspăimântată. Chirurgii pot rezolva totul foarte bine. Noi o să te transportăm înăuntru. Kelly, vă rog să-mi aduceţi cea mai călduroasă cuvertură. Şi aş mai avea nevoie de nişte scânduri ca să improvizăm o targă.

Clyde vru să pornească spre hangar ca să le caute.

– Nu, rămâi lângă Bonnie. Mă duc eu, se oferi Jonathan, pornind în grabă.

Cu infinite precauţii au dus-o în bucătărie. Doctorul a urcat să-şi ia trusa. Bonnie încerca să-şi stăpânească suferinţa dar lacrimi grele îi ardeau obrajii.

– Oh, Clyde, sunt dezolată, gemea ea. Aveam un loc atât de bun. Ne simţeam aşa de bine aici... Am stricat totul cu neatenţia mea. Cum vom putea să plătim spitalul şi pe chirurg?

– Nu te frământa, draga mea. O să ne descurcăm noi...

– Mountain Lodge va acoperi toate cheltuielile. Nu te mai zbuciuma, Bonnie, îi spuse, cu voce blândă, Jonathan.

Plânsul lui Bonnie nu contenea.

– Mike şi Kelly nu au nici un ban. Puţinul pe care l-au avut l-au investit în repunerea în funcţiune a complexului. Ah, au fost aşa de buni cu noi, Jack. Şi acum eu le pricinuiesc mare necaz! Îmi pare nespus de rău...

– Bonnie, nu trebuie să-ţi faci griji. Nu ei vor plăti pentru dumneata, asigurarea va plăti, preciză cu glas ferm Jonathan.

– Dar ei n-au asigurare... Kelly mi-a spus...

Jonathan o întrerupse.

– Kelly se înşală. Eu m-am gândit la asta şi am luat toate măsurile necesare. Te rog să fii liniştită, Bonnie. Nu-ţi vei pierde

postul... Clyde, încearcă să-l găseşti pe Mike. El ştie cum să ia contact cu elicopterul care tocmai a decolat şi-i va cere pilotului să se întoarcă.

O oră mai târziu, în aparatul care-şi luase zborul spre spital, se afla Bonnie, însoţită de soţul ei.

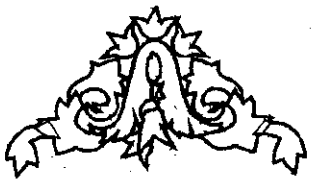

CAPITOLUL 9

Cu mâinile în apa plină de spumă, Kelly spăla un maldăr de veselă de la prânz.

– Nu, Jonathan, lansă ea, cu un glas obosit, peste umăr. Tu confunzi Mountain Lodge cu Hiltonul. Să angajăm o bucătăreasă şi un şef de sală? Ideea ta e aberantă!

– Singură, n-ai să reziştI nici două zile!

– Ce ştii tu? Nu am nimic dintr-un delicat fluturaş monden. Iar Marty şi Tram sosesc săptămâna viitoare. Până atunci o să mă descurc.

– Încăpăţânarea ta e stupidă, se enervă el. Câteodată aş vrea să te bat până ai să ceri iertare.

Kelly se întoarse către el. Jonathan, cu spatele la ea, termina de strâns masa. Privindu-l se simţi înduioşată. Într-adevăr o ajutase din toate puterile. Andrew şi Mike, fuseseră şi ei alături de ea. Prin veselia lui doctorul reuşise să păstreze o atmosferă de vacanţă. Ceilalţi clienţi nu erau prea conştienţi de dramatica întâmplare sau, cel puţin, o uitaseră foarte repede. De acord

cu Andrew, odată cafeaua băută, Mike, venise să ia toată lumea într-o lungă plimbare cu motocicleta de zăpadă.

Pentru a-şi stăpâni emoţia pe care o atribuia oboselii, Kelly ripostă pe un ton sfidător:

— Atât ţi-ar trebui să încerci să mă loveşti. Văd de-aici titlurile imense cu care ziarele ar anunţa: „Un membru al înaltei societăţi din Boston recurge la acte de violenţă asupra soţiei sale".

Kelly nu se aştepta ca el să reacţioneze aşa de puternic. Jonathan lovi furios cu pumnul în masă şi o fulgeră cu privirea.

— Încetează să mai evoci tot timpul situaţia socială a mea şi a familiei mele! Este şi supărător şi ridicol.

— Atunci lasă-mă să-mi conduc barca cum cred de cuviinţă.

— Poate fi condusă în doi. Ai nevoie de mine...

— Ah! Nu! îl întrerupse ea. Mă descurcam foarte bine fără tine.

Kelly încercă să-şi susţină afirmaţia cu o privire rece şi sigură, dar gura îi tremura.

Jonathan s-a apropiat, i-a apucat bărbia şi a obligat-o să-l privească în ochi.

— Nu-ţi lipsea într-adevăr nimic? o întrebă încet.

Şi aplecându-se către ea, o sărută uşor pe colţul buzelor. Apoi când sărutul lui îi cuprinse gura cu pasiune, se simţi învăluită de o dulce căldură.

Dar ca să pună capăt emoţiei care risca să o facă să-şi uite atitudinea rezervată pe care ştia că o merită Jonathan, ea se depărtă, fără bruscheţe, dar cu fermitate.

– Trebuie să şterg farfuriile astea şi să pun totul în ordine înainte de a începe să gătesc pentru cină.

– Iar eu am să mă ocup să fac focurile, propuse el, cu o evidentă dorinţă de-a îmbunătăţi relaţiile dintre ei. Asta, mi se pare, era una din obligaţiile lui Clyde?

Kelly aprobă dând din cap.

Jonathan luă coşul pentru lemne şi ieşi să-l umple.

Kelly îşi continuă activitatea încercând să analizeze comportamentul lui Jonathan. Nu-i venea să creadă că el şi-a schimbat atât de radical mentalitatea. Probabil că nu rămânea lângă ea decât din spirit de revanşă. Dar victoria lui nu era completă căci îşi dădea seama că niciodată ea nu va consimţi să părăsească Mountain Lodge.

Iar, pentru a o obliga să cedeze, oare cum va conduce el viitorul atac?

Zelul cu care Jonathan participa la activităţile gospodăreşti ţinea de un anumit snobism sau făcea parte dintr-un plan pe care

deocamdată nu-l înţelegea. Oricum, cu toată bunăvoinţa şi râvna lui nu va mai fi capabil să mai reziste mult timp la corvezile cotidiene. Dacă să se joace de-a vânătorul prin zăpezile din Alaska era pentru el o distracţie, considera desigur ca nedemn de el să continue să fie om la toate. Dorinţa de a angaja personal era revelatoare pentru starea lui de spirit.

Toată după-amiaza îl auzi spărgând lemne şi tăind cu ferăstrăul. Deci jocul continua.

Kelly prepară cu destulă uşurinţă o cină pentru opt persoane. Dar la gândul că încă şase oaspeţi noi erau aşteptaţi pentru weekend, simţea că i se taie picioarele.

Andrew urma să plece în două zile. Gândul acesta o întrista. Nu numai că tânărul doctor adusese cu el o rază de soare prin veselia cu care privea toate lucrurile, dar avea şi un talent de organizator care o scutise de multe responsabilităţi.

Jonathan s-a arătat mult mai cooperant decât Kelly şi-a imaginat. A curăţat cartofii, i-a fiert şi a preparat cu virtuozitate o enormă salată. Şi în timp ce, foarte atent, se ocupa să înteţească focul, Kelly, privindu-l, izbucni în râs.

— Mă rog, ce e aşa de comic? o întrebă el.

– Ai înţelege dacă te-ai vedea. Oare acesta este severul şi impecabilul Jonathan Templeton, acest ins cu funingine pe nas?

El începu să râdă.

– Nici cu tine nu mi-e ruşine! Cu părul în ochi şi cu bluza asta mult prea largă, nu prea ai nimic dintr-o candidată la un concurs de eleganţă.

Se priveau, uniţi deodată printr-un neobişnuit sentiment de complicitate, tot aşa de cald, de îmbătător, ca cel mai tandru sărut.

Kelly s-a simţit copleşită de fericire. Dar îşi întoarse brusc ochii de la el. – Ah! nu, ar greşi prea tare să cadă iar în adoraţia lui. Asta nu trebuia să se întâmple.

Începu să numere tacâmurile aşezate la masă şi se miră:

– Pentru ce ai pus numai cinci?

– Noi vom cina după ceilalţi. E necesar să ne apărăm puţin intimitatea. Şi Andrew e de părerea mea. Se va ocupa să-i distreze pe oaspeţi.

Ea simţi o mică strângere de inimă. Ideea nu era rea dar de ce Andrew a discutat cu Jonathan în loc să vorbească cu ea?

Îşi continuă preparativele în tăcere.

La ora aperitivului, Jonathan a oprit-o să se ducă în sala de mese.

– Lasă-l pe barman să-şi facă meseria, spuse el vesel. Oricum e mai mult rolul meu decât al tău.

Ceva mai târziu ea aruncă o privire şi-l văzu pe Jonathan cu aerul unui mare senior, servindu-i pe oaspeţi ca şi cum ar fi fost invitaţii săi.

Kelly s-a simţit frustrată un moment. Pe urmă a găsit situaţia picantă. Rolul de şef de ceremonii, sau, mă rog, de şef de sală, îl amuza pe Jonathan? N-avea decât să-l exerseze cât voia! El dădea ordine din copilărie. Nu era drept acum să vadă cum e şi când îi serveşti pe alţii?

Propria lor cină s-a desfăşurat într-o atmosferă de calm. Obosiţi, cu muşchii dureroşi, cu preocuparea pentru programul de a doua zi, nu au schimbat între ei decât surâsuri.

Kelly încerca un sentiment de irealitate. De la Anchorage, nu se mai simţise niciodată atât de apropiată de soţul ei ca acum.

Tocmai terminau desertul când Mike a intrat pe uşă. Privirea lui Jonathan s-a întunecat deodată. Până atunci, în afară de momentul când Mike i-a condus pe Bonnie şi Clyde la elicopter cei doi bărbaţi evitaseră cu grijă să se întâlnească.

– Scuzaţi-mă, spuse Mike, credeam că sunteţi împreună cu ceilalţi, în sala de mese.

Kelly avu impresia că aerul se încarcă de electricitate.

— Stai jos, Mike, spuse ea. Vrei o cafea?

— Cu plăcere şi dacă mai rămâne vreun pateu sau o prăjitură aş fi foarte bucuros. Mor de foame.

— Noi doi avem de vorbit, îi spuse Jonathan cu un ton neutru.

Kelly îl privi cu intensitate. Dar el îşi concentra toată atenţia asupra lui Mike. Continuă liniştit:

— Până revine Clyde, trebuie să ne împărţim treburile. Eu pot să mă ocup de focuri.

— Şi eu de aprovizionare, preciză Mike.

— Perfect, spuse Jonathan.

Şi după un moment de tăcere, adăugă:

— Va trebui să instalăm în vile un sistem de încălzire cu propan şi să păstrăm focul de lemne din cămine, doar pentru plăcerea ochilor, din când în când.

— Mijloacele financiare nu ne permit transformarea asta, acum. Poate mai târziu, când complexul va fi bine lansat...

Mâna lui Kelly tremura servind cafeaua.

„Iată, îşi spunea în gând cu disperare, acum Jonathan îi va explica lui Mike, că el este stăpânul. Reacţia lui Mike va fi teribilă!"

Încercă să schimbe vorba.

– Acum, când sezonul de vânătoare e deschis, m-am gândit să adăugăm acest sport pe lista activităţilor propuse oaspeţilor noştri.

– Ar trebui să ţi se interzică să gândeşti, Cap de catâr, spuse Mike cu o privire caldă, plină de afecţiune. Vânătoarea nu e deloc potrivită pentru turişti. Nu avem nevoie de accidente.

– Are perfectă dreptate, draga mea, aprobă Jonathan.

Kelly se necăji. Vasăzică nu numai că Mike şi Jonathan erau de acord, dar acum se şi uneau împotriva ei.

Fu gata să se indigneze. Dar uşurarea de a vedea că fusese evitat, măcar provizoriu, un conflict serios, o calmă. Reuşi să le zâmbească celor doi.

– Mike, o să mai serveşti drept ghid şi animator, aşa cum ai fost azi cu atât succes?

– Bineînţeles. Şi cu atât mai multă plăcere cu cât am reperat o blondă drăgălaşă, care pare să mă găsească pe gustul ei.

Lui Kelly nu-i venea să creadă că seara se termina aşa de plăcut. Rămânea tot încordată, temându-se că vreo observaţie aspră o să strice armonia dintre cei doi.

Dar ei discutau mai departe liniştit, despre ce mai aveau de făcut. În cameră era cald şi din sala de mese ajungea până la ei, abia auzit, rockul care-i distra pe oaspeţi.

Kelly pregăti mâncarea lui Charlie. Cu castronaşul în mână, îi anunţă:

– Sunt aşa de obosită, că pornesc spre cabană, la culcare.

Nu a obţinut decât un dublu „noapte bună" distrat.

Indignată de o asemenea indiferenţă îi lăsă singuri în faţa ceştilor de cafea.

Înainte să se culce, Kelly s-a relaxat întârziind îndelung sub apa fierbinte a duşului şi s-a spălat pe cap.

Tocmai ieşea din baie, într-un halat de prosop, când Jonathan intră pe uşă.

El o privi cu o tandreţe amuzată, apoi îi îndepărtă de pe frunte buclele brune încă ude.

– Mărturiseşte că e foarte agreabil să poţi să faci un duş la orice oră.

– Eu n-am pretins niciodată contrariul. Am spus doar că nu am mijloace să plătesc risipa de electricitate. Când nu dispui decât de puţini bani trebuie să fii foarte atent la cheltuieli.

Jonathan o mângâie pe obraz.

– Lasă deoparte grija ta pentru economie. Nu înţelegi că acum totul e diferit?

Ea se depărtă de el şi-l privi cu ranchiună. Pentru ce îi amintea mereu că locurile, cabana, îşi schimbaseră proprietarul. Refuza să fie dependentă de el!

— Pentru mine nimic nu e diferit, ripostă ea îndârjită.

Şi fără să se mai ocupe de el, se strecură în pat.

Abia aţipise când simţi că Jonathan i se alătură.

Zdrobită de oboseală n-a mai avut forţa să protesteze. S-a cuibărit lângă corpul lui cald, a pus capul pe umărul lui şi a adormit imediat.

În timpul nopţii un penibil sentiment de solitudine şi abandon simţi că o cuprinde. A întins braţul către Jonathan. Dar locul lui era gol.

Se ridică, frecându-se la ochi. Uşa către living era închisă dar o dungă de lumină îi sublinia contururile.

Kelly părăsi patul şi întredeschise uşa.

În pijama, cu picioarele goale, Jonathan se afla în faţa căminului în care focul ardea cu flacără înaltă. Cu spatele la camere, el se sprijinea cu amândouă mâinile de poliţa de piatră, într-o atitudine de mare oboseală.

Kelly îşi dădu seama că de la plecarea lui Bonnie şi Clyde, el muncise mai din greu decât ea. Un val de tandreţe o invadă.

— Jonathan!

El se întoarse. După un moment de uimire, o privi ca şi cum ar fi vrut să citească în ea.

— Jonathan, ce-i cu tine?

– Temperatura exterioară coboară din ce în ce mai mult. Am venit să mai pun lemne în cămin fiindcă o să fie foarte ger peste noapte.

Stinse lumina şi o luă de talie.

– Să nu rămânem aici. O să ţi se facă frig.

Regăsiră dulcea căldură a patului. Jonathan începu s-o mângâie.

Simţind că nu-i va rezista, încercă să-l depărteze de ea, ironizându-l:

– Eu ştiu prea bine la ce te gândeai, adineauri, lângă foc. Regretai, desigur, apartamentul tău luxos şi armata de servitori care te scutea de orice oboseală şi efort...

Dar el nu se supără. Începu să râdă şi o strânse şi mai puternic, lipind-o de trupul lui.

– Aceste imagini sunt foarte, foarte departe de mine. Draga mea, eşti categoric cea mai prostuţă şi cea mai adorabilă dintre creaturi.

Mâna lui fierbinte aluneca pe corpul ei înfiorând-o. Kelly se lăsă pradă sărutărilor lui, gemând de fericire.

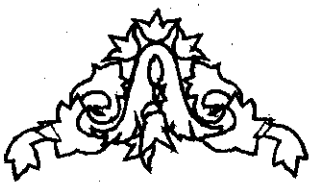

CAPITOLUL 10

Marty şi Tram au sosit duminica următoare. Se căsătoriseră, în ajun, la Fairbanks. Mike care îi aşteptase la gară îi aduse direct la cabana lui Kelly.

Înalt, subţire, Tram avea o faţă deschisă, luminoasă. Îşi privea soţia cu adoraţie.

De la început, Kelly l-a găsit simpatic.

Lăsând pe Tram şi pe Mike să se ocupe de bagaje, Marty se lăsă să cadă pe divanul din living, oftând fericită:

— Ce bine e să revii acasă! Dar unde e soţul tău, Kelly?

— La casa de oaspeţi. Se ocupă de clienţi.

— Sunt nerăbdătoare să-l cunosc. Acum vreo două luni i-am văzut fotografia în Newsweek.

— În legătură cu ce? întrebă Kelly distrată.

— Nu-mi amintesc prea bine... Ah, da, vânduse participarea pe care o avea la un grup industrial şi Bursa reacţionase. Mai

erau amănunte pe care nu le-am reţinut, fiindcă lumea afacerilor mi-e cam străină, doar mă ştii...

O privi atent pe prietena din copilărie.

— Se vorbeşte despre el, e un personaj important, draga mea. Ce face aici? Eşti din nou îndrăgostită de el?

Găsind tăcerea lui Kelly destul de elocventă, se încruntă.

— Care e problema?

— Nu ştiu dacă îl iubesc sau nu, mărturisi Kelly. Lunile pe care le-am petrecut la Boston m-au marcat foarte tare, prea tare. Mă gândesc tot timpul la ele şi asta mă face să fiu nedreaptă câteodată, recunosc. În afară de asta, Jonathan nu vorbeşte nimic clar despre viitor.

— Cu tine cum se poartă?

— Atent, amabil, în unele momente; posesiv, în altele. E o persoană care admite cu greu să-i rezişti...

Intrarea lui Mike şi Tram le-a întrerupt dialogul.

— Eu trebuie să mă întorc la casa de oaspeţi, spuse Kelly ridicându-se. Veniţi cu toţii, acolo, la ora şase, pentru aperitiv. Până atunci aveţi tot timpul să vă instalaţi în vila voastră, este cea situată foarte aproape de Mike.

Mergând prin stratul gros de zăpadă, Kelly se gândea la ambiguitatea situaţiei sale. De patru zile, Jonathan şi ea au evitat cu grijă orice aluzie la complexul Mountain Lodge. Deşi era neliniştită, Kelly nu îndrăznea să abordeze subiectul.

„Numai să nu-i facă Jonathan, pe Marty şi Tram, să se simtă în plus aici, nedoriţi" îşi repeta ea.

Dar Kelly uitase cât de curtenitor putea să se arate un Templeton, atunci când dorea acest lucru.

Şi într-adevăr a fost destins, amical, fermecător. Prin aluzii abia voalate lăsa să se înţeleagă cât de bine colaborau, Kelly şi el, la bunul mers al complexului.

În timp ce Marty şi Kelly debarasau masa şi bărbaţii stăteau de vorbă cu oaspeţii, în sala de mese, Marty îi şopti:

— Soţul tău îmi place. Dar, într-adevăr e foarte gelos pe tine. Te învăluie într-o privire arzătoare, de îndrăgostit...

— Ce înţelegi tu prin „îndrăgostit"? îi tăie vorba Kelly, adunând resturile pentru Charlie. Mă doreşte, dar asta e tot. Nu mă iubeşte cu adevărat. Părăsindu-l, i-am rănit orgoliul. Şi el a venit până aici ca să-şi recupereze bunul său. Cum o va face, care îi sunt planurile, nu ştiu. Dar atâta timp cât nu pune jos toate cărţile din mânecă, nu pot fi liniştită.

Marty o privi cu tandreţe.

— Draga mea, nu am să-ţi dau decât un singur sfat: nu mai părăsi casa ta. Pe cât se pare, Jonathan e o persoană cu multe feţe. El poate deci să se schimbe în funcţie de capriciile sale dar Mountain Lodge al nostru este refugiul cel mai sigur, cel mai imuabil din câte există.

„Doamne, gândi Kelly, cum ar reacţiona ea dacă ar şti că dragul nostru complex nu ne mai aparţine?"

Tăcute, s-au apucat să spele vasele, una lângă alta.

— Pot să vă ajut? se auzi vocea lui Jonathan.

Kelly întoarse capul. Buzele fierbinţi şi moi ale lui Jonathan îi sărutară colţul gurii.

— Aproape am terminat, spuse Marty.

— Cum sunteţi gata veniţi alături de noi, în sala cea mare. Vă aşteptăm lângă foc, adăugă Jonathan. Se pare că nu suntem bine veniţi, aici, în bucătărie, i se adresă el lui Mike.

Acesta luă castronul cu mâncarea lui Charlie.

— Vino, Jack! Să mergem la o fiinţă care ne va primi cu multă bucurie... Apropo de Charlie... Azi dimineaţă l-am înhămat la sania mea veche. S-a comportat de parcă toată viaţa numai asta ar fi făcut.

Kelly îl privi stupefiată.

– Dar mi-ai spus că nu acceptă să tragă la ham!

– Am spus eu asta? Hotărât, femeile nu au deloc simțul humorului, răspunse Mike, luându-și iar expresia misterioasă cu care le stârnea interesul când erau copii.

– Nu vezi că nu s-a schimbat? declară Marty râzând. Nu te lăsa iar păcălită ca altădată, când făcea, ca și acum, pe secretosul cu noi...

– Nu păcălesc pe nimeni. Am într-adevăr ceva de dezvăluit.

– Așa e, confirmă Jonathan.

Marty și Kelly regăsiră deliciosul sentiment de curiozitate care le făcea să alerge după Mike, în copilărie, tot așteptând, cu sufletul la gură, ca el să le împărtășească tainele pe care susținea că le descoperise.

Dar cu experiența căpătată în timp, acum nu se mai grăbiră să-l întrebe, ci doar s-au privit una pe alta, zâmbind.

– Oh, ele sunt exasperante, mormăi Mike. Bine, uite vă spun: Charlie e un excelent câine de ham. Numai că nu-i place concurența. Înhămat singur zboară ca vântul. Cu alți câini alături e în stare să se lase sfâșiat de viu, dar nu face un pas.

– Foarte interesant, remarcă Kelly cu glas de gheață. Dar Charlie e câinele meu. Și nu văd pentru ce l-aș obliga să tragă o sanie.

Marty era și ea de aceeași părere.

Dezamăgit, Mike, le aruncă peste umăr:

– Rugaţi-vă Cerului să nu vă pierdeţi niciodată printre zăpezi, căci dacă aşa ceva s-ar întâmpla, nici Charlie nici eu nu vom porni să vă căutăm.

Când o jumătate de oră mai târziu, Kelly şi Marty au venit alături de cei doi bărbaţi în faţa căminului din sala cea mare, Jonathan a cuprins-o strâns de talie şi a aşezat-o pe Kelly lângă el.

„Vrea să demonstreze celorlalţi că el e soţul şi stăpânul" îşi spuse ea, puţin agasată.

Tram a continuat discuţia întreruptă prin sosirea celor două tinere femei.

– Dispunem de un luminiş destul de larg pentru a putea face să decoleze aripa zburătoare?

– Ce aripă zburătoare? se nelinişti Marty.

– Cea pe care o să ne-o comande Jack.

– Dar tu habar n-ai de sportul ăsta.

– Te înşeli. Multă vreme mi-am uzat mâinile fabricând aripi zburătoare pentru alţii. Ideea de a putea folosi, după voia mea un „ultralejer motorizat" mă umple de bucurie.

Kelly, alarmată, şi-a privit soţul.

– Ce idee caraghioasă! E un sport foarte periculos.

Jonathan a strâns-o lângă el cu mai multă forţă.

– Rişti mai puţine accidente planând decât la volanul unei maşini. Crede-mă, ştiu despre ce vorbesc. Aparatul pe care vreau să-l cumpăr este propulsat de un motor, nu foarte puternic. Te aşezi sub aripă, legat, prins, într-un fel de ham şi controlezi direcţia prin greutatea corpului tău.

Marty nu părea deloc convinsă.

– Tram! Am să mor de frică dacă ai să zbori cu drăcovenia asta de instrument.

– Eu îl voi încerca primul, o asigură Jonathan şi toate temerile îţi vor dispare, ai să vezi. Sunt sigur că Kelly nu e înspăimântată. Nu-i aşa, draga mea?

Kelly răspunse evaziv.

– La Portland, am asistat la o competiţie de aripi zburătoare ultralejere. Ele evoluau graţios dar eram foarte mulţumită să le privesc de pe sol. Nu sunt deloc tentată de acest gen de performanţe.

– Eu da, spuse Mike. Şi sunt încântat să particip la construirea unui astfel de aparat.

– Şi în plus voi veţi fi aceia care-l veţi construi? exclamă Marty, din ce în ce mai nemulţumită. Ce nebunie! Şi pe când realizarea acestui magnific proiect?

– Kelly şi cu mine trebuie să plecăm curând la Anchorage, anunţă Jonathan. Acolo mă voi ocupa de alegerea modelului şi de expedierea pieselor care-l compun.

Uluită, Kelly se pregătea să ceară lămuriri. Un voiaj la Anchorage? Ce noutate! Dar mâna lui Jonathan o strânse mai puternic de talie dându-i să înţeleagă că nu trebuie să comenteze. Ea înţelese şi consimţi să aştepte momentul potrivit pentru explicaţii.

Jonathan care captase interesul tuturor continuă cu un ton calm:

— Nu vom rămâne absenţi decât câteva zile, timpul necesar pentru a ne ocupa de reîntoarcerea lui Bonnie. Fractura merge bine şi i s-a pus un ghips care-i permite să se deplaseze. Clyde va reveni desigur împreună cu ea. Spitalul putea să o mai ţină internată, dar cum nu mai era absolut necesar, m-am gândit că vor fi mult mai mulţumiţi, aici, printre noi. Bineînţeles, o vom lăsa pe Bonnie să-şi termine convalescenţa liniştită...

Kelly citea stimă şi apreciere în privirile îndreptate către soţul ei. Şi Marty era mai destinsă. Surâsul ei era un omagiu tăcut la bunăvoinţa şi căldura arătată de Jonathan.

Kelly refuza să se lase înduioşată.

„Cât de abil i-a fermecat şi i-a convins, constată ea. Acum îi are pe toţi în mână. Chiar Marty, care era de partea mea şi-l suspecta, îl consideră din acest moment un filantrop."

Afară, frigul se mai îmblânzise şi ningea din nou.

Prin perdeaua albă a fulgilor căzând necontenit, Kelly şi Jonathan înaintau tăcuţi către cabană. Dar nereuşind să se mai stăpânească, ea izbucni.

– De ce nu mi-ai spus nimic despre Anchorage?

– Vroiam să rămâi uimită şi să te bucuri... Oricum e o frumoasă surpriză, nu?

El râse. Dar Kelly găsi râsul lui puţin forţat. Ceva o neliniştea. Imediat ea încercă să-şi alunge această stare. Poate că neplăcutele amintiri de la Boston o făceau să nu mai judece corect şi să fie atât de bănuitoare. Pentru ce se încăpăţâna să creadă că Jonathan e animat numai de intenţii perfide? Probabil că el a expus în casa de oaspeţi, cinstit, adevăratele motive ale voiajului la Anchorage.

– Da, e o minunată surpriză, spuse ea, zâmbindu-i cu căldură.

CAPITOLUL 11

Lui Kelly i se părea ciudat faptul că se afla într-un elicopter, lângă Jonathan. Îl privea pe furiş. Părul lui, atât perfect aşezat totdeauna, crescuse în timpul celor două săptămâni petrecute la Mountain Lodge şi căpătase o notă de dezordine care-i venea foarte bine. Chipul lui, acum bronzat de orele petrecute în aer liber, îşi pierduse expresia întunecată şi îngrijorată pe care o avusese la sosire. Frumuseţea aspră a profilului său a impresionat-o o dată în plus. Îşi stăpâni cu greu un freamăt de plăcere.

Ofereau aparenţa unui cuplu unit. Şi totuşi Kelly îşi dădea seama ce prăpastie îi separa. În afara unei puternice atracţii fizice, nimic nu-i lega. Şi un amănunt în plus îi confirmă certitudinile.

Zgomotul elicopterului pusese pe fugă o turmă de caribu. Kelly îl făcu atent pe Jonathan. La rândul lui, acesta îi arătă cu un gest, un grup de eschimoşi, încotoşmăniţi în hainele lor tradiţionale, care se pregăteau să plece la drum, cu săniile trase de câini.

— Imagini din Alaska, cea de altădată, strigă el, ca să se facă auzit. Ele vor dispare curând luate de vârtejul pe care-l creează societăţile miniere şi petroliere.

Kelly îl privi iritată.

— S-ar părea că te bucuri.

El ridică din umeri cu un gest de neputinţă.

— Acesta e progresul. Nici tu nici eu n-avem cum să-l oprim.

Ea trăia în mijlocul unei naturi pe care o adora. Cum să fie capabil un bostonian, director al unora dintre aceste societăţi devastatoare, să înţeleagă ce simţea ea?

La o oră de la decolare, elicopterul a aterizat pe o platformă particulară. Un bărbat veni până lângă aparat. Ţinea o servietă în mână, şi avea un aer teribil de serios.

— Hello! îi spuse Jonathan, strângându-i mâna. Bucuros să te revăd. Kelly, îţi prezint pe Mark Lemon, unul din principalii mei colaboratori. Mark, iat-o pe soţia mea.

— Încântat să vă cunosc, doamnă, spuse Mark, sărutându-i mâna ceremonios.

— Pari îngheţat, remarcă surâzând Jonathan. Nu cred însă că temperatura e foarte diferită de cea de la Boston.

— Câteva grade în minus, domnule, la care se mai adaugă şi cele şase ore de decalaj orar. Dar o să-mi revin.

Mark îi conduse către o maşină albă, garată în parkingul din apropiere. Nu era Rollsul de la Boston, dar avea o linie elegantă, era puternică şi spaţioasă.

Kelly îşi stăpâni un zâmbet. În nici o situaţie nu şi-l putea imagina pe Jonathan într-o maşină oarecare, de serie.

– Eu am să mă întorc în oraş cu maşina pilotului, spuse Mark. Aveţi câteva clipe pentru a vă pune la curent cu nişte afaceri urgente, domnule?

Jonathan se încruntă.

– Instrucţiunile mele au fost respectate?

– Punct cu punct, domnule. Veţi găsi documentele în servietă.

– Foarte bine. Atunci, restul poate să aştepte. Am să te sun la birou.

Luând cheile maşinii de la Mark şi mulţumindu-i, Jonathan se instală la volan. Înainte de a porni motorul, mângâie genunchiul soţiei sale:

– Programul tău care e, draga mea?

La casa de oaspeţi, ea avusese atâta treabă că nu se gândise, deloc cum să-şi împartă timpul la Anchorage.

Ea privi ceasul de la bordul maşinii.

– Acum e ora douăsprezece. Crezi că putem ajunge destul de repede la Anchorage ca să luăm masa de prânz?

— Firește, suntem foarte aproape de centru.

— I-am scris lui Bonnie că voi fi la spital în jur de ora trei după amiază, spuse ea. Apoi vreau să dau câteva telefoane prietenelor mele. Restul programului depinde de câtă vreme vom rămâne în oraș.

El porni motorul și răspunse senin:

— În jur de două săptămâni.

Kelly tresări, uimită.

— E imposibil! Vorbeai de câteva zile. Nu sunt pregătită. Mi-am luat doar un taior și o rochie.

— Ei, și ce! Există destule magazine de lux în Anchorage ca să-ți cumperi ce dorești.

— Ar fi o cheltuială fără rost. Am tot ce-mi trebuie la Mountain Lodge!

— Nu înțeleg de ce te superi. Nu e normal ca un soț să îi ofere soției sale câteva rochii?

Ea se încordă toată.

— Noi nu suntem un cuplu normal. Eu am viața mea și tu ai viața ta.

Și spunând asta își dădu seama că mai avea încă o probă a justeței concluziilor ei: faptul că ignora total activitățile lui din Anchorage.

El acceleră nervos. Mașina țâșni brutal înainte și viteza o lipi pe Kelly de spătar.

Jonathan declară cu o mânie pe care și-o stăpânea cu greu:

– Eşti de rea credinţă. Ţi-am demonstrat că putem trăi împreună.

– Provizoriu, rectifică ea.

El îi aruncă o privire tăioasă dar nu continuă discuţia. Circulaţia devenise dificilă şi-i cerea să se concentreze.

Cu fruntea plecată, indiferentă la itinerariul pe care îl urmau, Kelly reflecta.

Mark Lemon... Pentru moment, obosită de ora de zbor cu elicopterul ea nu îi acordase decât o vagă atenţie. Acum, amintirile confuze se clarificau. Nu îl întâlnise, era sigură, dar în schimb numele lui nu-i era necunoscut. La Boston, Katherine şi Jonathan l-au rostit de multe ori în faţa ei.

Deodată îşi aduse aminte. Vorbind de el, Katherine, în limbajul ei stereotip, îl califica drept „tânăr şi strălucit avocat".

Ea îi aruncă o privire lui Jonathan. Acesta arbora o expresie curioasă, amestec de ironie şi satisfacţie.

Kelly avu parcă o iluminare. Da, Jonathan a simţit nevoia să-l cheme de la Boston pe unul dintre cei mai buni avocaţi ai săi, ca să termine odată cu mariajul lor. Documentele din servietă erau probabil cele ale divorţului. Acest gen de tertipuri se potrivea foarte bine cu el.

Şi ea care fusese gata să creadă că o iubea cu adevărat.

O undă de mâhnire amestecată cu ranchiună aproape că îi aduse lacrimile în ochi.

Kelly hotărî să arate că a înţeles.

— Voi semna toate hârtiile pentru divorţ, spuse ea cu o voce fermă. Dar înainte, aş dori totuşi să le citesc.

Jonathan tocmai se pregătea să intre într-un parking subteran. Aşteptând deschiderea automată a porţilor, se întoarse spre Kelly şi o privi cu intensitate.

— Un singur lucru aş vrea să lămurim. Pentru ce, după ce m-ai părăsit, nu mi-ai mai dat nici un semn de viaţă?

— Trăisem opt luni în infern la Boston. Devenisem rea, îndârjită, şi vroiam să suferi şi tu la rândul tău.

Uşile de metal ale intrării în parking se ridicau încet.

Jonathan spuse cu o voce gravă:

— Şi acum, după ce a trecut timpul consideri cele opt luni ca o încercare insuportabilă?

— Şi acum şi totdeauna, Jonathan.

Şi cu un suspin şopti pe un ton încărcat de tristeţe:

— Nu simt nici o satisfacţie că am putut să-ţi spun în faţă acest lucru.

— Îmi pare nespus de rău că te-am făcut atât de nefericită, draga mea.

În vocea lui Jonathan nu fusese nici o ironie. Kelly îl privi, fără să creadă. Vorbea serios? Niciodată el nu își mai exprimase regretul, nu-și ceruse scuze.

Lăsând mașina în garajul subteran, Jonathan o luă de braț pe Kelly și o conduse la ascensor.

Încă tulburată de replica lui, ea nu puse nici o întrebare. Jonathan îi întinse portarului cheia de la mașină.

— Eu sunt domnul Templeton. Vă rog să aduceți bagajele în camera mea de la etajul cinci.

— Da, etajul cinci, domnule Templeton.

Și-n timp ce ascensorul urca, imagini aproape uitate apăreau în mintea lui Kelly. Nu, nu se putea să fie așa... Înainta ca un automat pe culoar. Au ajuns! Jonathan deschise ușa și luând-o în brațe cu tandrețe, o trecu pragul.

În mijlocul camerei, ea privea buimăcită în jur.

— Hello! Iubito, trezește-te, îi spuse Jonathan.

Camera era cea în care își petrecuseră noaptea nunții. Noaptea romantică a nunții lor. Nimic nu se schimbase. Mobilierul era același, desuet și plin de farmec. Pe o măsuță, superbi trandafiri roșii, la fel ca și atunci, iar în vasul plin cu

gheaţă, îi aştepta o sticlă de şampanie. Pe pat era aşezată o cămaşă de noapte de mătase albă.

Kelly se uita la Jonathan cu ochii măriţi de surpriză, de tulburare, de bucurie. El deschise braţele. Ea i se aruncă la piept plângând de emoţie şi rostind printre suspine:

– Nu... nu înţeleg... S-au petrecut atâtea... atâtea lucruri de atunci... şi au trecut doi ani... şi tu... deci... n-ai uitat...

El n-o mai lăsă să mai vorbească şi cu un sărut tandru şi plin de blândeţe o făcu să se simtă revenind în timp, în nopţile şi zilele lor fericite. Îmbrăţişarea lor deveni mai pasională, mai înflăcărată. Kelly simţi că ameţeşte.

Dar, cu răsuflarea tăiată el izbuti să se îndepărteze.

– Trebuie să fim rezonabili, dragostea mea. Ai o mulţime de lucruri de făcut.

Îmbătată de fericire, Kelly era gata să-i răspundă că puţin îi mai păsa de lucrurile pe care le avea de făcut, dar îşi aduse aminte că Bonnie o aştepta la spital.

– Îmi pare aşa de rău... că ai dreptate...

– Atunci pe diseară, întâlnirea aici la ora şase, îi spuse el, mângâind-o pe obraz.

Masa de prânz o luară în cameră. A fost într-adevăr un prânz de îndrăgostiţi. Se pierdeau din ochi şi orice nimic îi făcea să râdă, să râdă în hohote.

– Ca să mă conving că nu visez simt nevoia să merg, să merg pe străzi. Nu vii şi tu cu mine?

– Imposibil, deşi aş vrea atât de mult să te-nsoţesc. Dar am de dat telefoane importante şi de rezolvat unele probleme urgente. Te rog anunţă-i pe Bonnie şi pe Clyde că am să-i văd mâine după masă. Un elicopter ar putea să-i ducă la Mountain Lodge, peste două zile. Dar mai bine să le spun eu singur acest lucru, să nu intervină ceva şi să-i facem să se bucure degeaba.

Kelly uitase blândeţea – relativă – a climatului din Anchorage. Ce plăcere să se plimbe pe străzile curate, fără zăpadă, străzi pline cu vitrine atât de atrăgătoare! Vântul venea dinspre mare. Un vânt proaspăt care mirosea a iod.

Se simţea aşa de bine! Iubea acest oraş. Dacă într-o zi ar trebui să părăsească muntele ei drag atunci aici s-ar instala şi numai aici.

Deodată se opri uimită. Să părăsească Mountain Lodge?

Cum a putut o idee atât de ciudată să-i treacă prin minte?

În acelaşi timp, se întreba dacă Jonathan nu cumva se juca totuşi, un joc plin de cruzime, ca s-o aducă la o capitulare totală. Dar imediat îşi reproşă că se lasă din nou cuprinsă de vechile spaime şi îndoieli. Nu-i

dovedise el dragostea? Atât de frumos, cu atâta delicateţe, încât ea nu mai trebuia să se mai teamă niciodată, nu mai trebuia să lase nici un gând întunecat să umbrească imaginea lui Jonathan.

Bucuria cânta în inima ei. Se simţea uşoară ca o pasăre şi nu avea decât o dorinţă: să se întoarcă cât mai repede în camera cu trandafiri roşii.

Bonnie era tot atât de vorbăreaţă. Kelly se strădui să îi asculte povestirile cu zâmbetul pe buze. Graţie influenţei lui Jonathan, Clyde beneficia de un tratament de favoare. În schimbul unor servicii avea şederea şi hrana gratuită la spital.

Şi el şi Bonnie îi erau profund recunoscători lui Jack.

Kelly era fericită să-i audă vorbind de soţul ei cu atâta căldură.

Seara a fost aşa cum spera. Au luat masa în cameră şi unul lângă altul, au privit un film la televizor.

Filmul era un western. Un gen pe care Kelly nu-l aprecia deloc. Dar l-a urmărit până la sfârşit, fericită să-l vadă pe Jack amuzându-se ca un copil.

Au stins apoi televizorul şi în cameră nu rămase aprinsă decât o mică lampă cu reflexe roz.

El îi mângâie încet, delicat, conturul buzelor, pleoapele.

Fascinată, Kelly urmărea cu gândul mâna fierbinte care-i descoperea corpul, cu gesturi atât de senzuale încât tremurând de dorinţă, apropie chipul lui iubit de faţa ei.

— Jack, murmură ea, căutându-i buzele. Oh, Jack, e într-adevăr minunea de altădată?

El surâse şi dinţii lui străluciră.

— Va fi mult mai mult decât altădată, spuse el cu răsuflarea tăiată.

Ea îl recunoştea acum pe Jack, amantul tandru şi afectuos. Un tumult de emoţii şi pasiune o copleşi. Alungă departe, departe de ea, amintirea umilinţelor pe care Jonathan o făcuse să le îndure şi i se dărui fără rezerve, cu miraculoasa certitudine că şi-a regăsit, în sfârşit, dragostea pierdută.

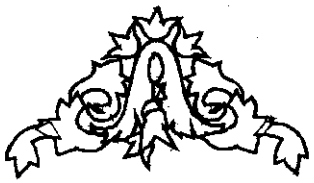

CAPITOLUL 12

— Bună dimineaţa, draga mea, şopti cu o voce mângâietoare Jack, la urechea lui Kelly.

Ea deschise ochii. Sub soarele care inunda camera, trandafirii străluceau. În picioare, lângă pat, Jack o contempla.

Îi surâse şi îi prinse mâna ca şi cum ar fi vrut să se convingă că e real.

— Draga mea, s-a făcut ora unsprezece. Am crezut că ai să dormi toată ziua, murmură el, în timp ce buzele lui urmăreau linia sprâncenelor, fruntea, obrajii, colţurile gurii ei.

— A cui e vina că m-am simţit obosită? spuse ea surâzând, privindu-l cu nesfârşită tandreţe.

— Până vine dejunul, pe care l-am comandat acum câteva clipe, ce-ai zice de un duş „a la căpitanul Cook"? spuse el cu o privire şăgalnică.

Jack nu uitase nimic. Aşa se petrecuse totul a doua zi după căsătoria lor. În camera de baie, şi acum, râzând, s-au săpunit îm-

preună şi s-au stropit cu jetul capricios al duşului, a cărui apă era când prea caldă când rece ca gheaţa.

Pe jumătate sufocată, Kelly afirmă, exact cum o făcuse cu doi ani înainte:

— Acesta e un adevărat duş scoţian. Sunt sigură că vestitul căpitan Cook s-a născut la Edimbourg.

Jack îi răspunse ca altădată:

— Cook venea din Yorkshire.

Ca şi atunci, Kelly, zâmbind, a dat din cap, arătând că nu e de acord.

— Poftim, femeia cu care m-am căsătorit: îndrăgostită şi frumoasă, dar uneori încăpăţânată ca un catâr!

Încă mai râdeau când s-au instalat în faţa mesei încărcate. Au mâncat, ochi în ochi. Kelly savura dragostea ei regăsită, bucuria de a-l vedea alături de ea, plin de voioşie ca în primele zile ale mariajului lor. Jack a trebuit aproape s-o oblige să mănânce câte ceva.

În timp ce-şi sorbeau în linişte cafeaua, el o întrebă:

— Tot aşa de grăbită eşti să te întorci la Mountain Lodge?

Vorbise cu un ton aparent nepăsător dar o privea cu atenţie:

— Oh! Nu, mărturisi ea cu tandreţe.

Jack arăta minunat. Nu se mai sătura privindu-l. Deodată ea îşi aminti, neliniştită:

– Dar ce mă fac? N-o să-mi pun în fiecare zi taiorul! N-am venit pregătită pentru o mai lungă ședere...

– Poate vom găsi o rezolvare...

Cu o expresie amuzată și cu un zâmbet șiret în ochii lui întunecați, Jack anunță:

– În seara asta o trupă de pe Broadway prezintă aici o comedie muzicală de Bob Wilson. M-am gândit că ți-ar face multă plăcere să asiști la spectacol.

Kelly era încântată.

Bob Wilson! Unul din autorii ei preferați. Văzuse multe din piesele sale și le aprecia în mod deosebit. Ea își aminti de eleganța toaletelor ei de la Boston care provocau admirația tuturor.

Se întristă și spuse încet:

– Probabil că e necesară o ținută de seară...

– Firește! Dar asta nu pune nici o problemă. Cele mai frumoase rochii, bijuteriile și mantourile tale de blană, sunt aici, la Anchorage.

– Kelly îl privi uimită. Nu înțelegea.

– Înainte de a veni la Mountain Lodge am stat în acest oraș timp de o lună într-un apartament pe care l-am închiriat, la început, apoi l-am cumpărat. Pentru a-mi crea iluzia prezenței tale, am cerut să-mi fie

trimis tot ce-ţi aparţinea. Şi cum moda nu s-a schimbat aproape deloc, poţi să porţi din nou toaletele pe care le îndrăgeai.

Ea închise ochii şi se lăsă pe spătarul scaunului. Gânduri contradictorii se învălmăşeau în capul ei. Era copleşită de fericire sau neliniştea era cea care-i dădea târcoale?

Kelly hotărî că bucuria şi numai bucuria era motivul tulburării ei. Prin ceea ce îi spusese, Jack nu-i oferise încă o dovadă de dragoste?

Deschide ochii, se ridică şi apropiindu-se de Jack, îi luă mâinile şi îşi lipi obrazul de ele.

— Oh! Imprevizibilul, dragul meu Jack.

— Deci... accepţi?

El vorbise atât de repede că îl privi cu reticenţă.

— Ce să accept?

— Să mergi în seara asta la teatru.

Kelly începu să râdă, uşurată.

— Sigur. E o idee excelentă. În ce rochie preferi să mă vezi?

Fără să mai aştepte răspunsul lui, ea adăugă cu febrilitate:

— Am să îmbrac rochia de catifea de culoarea safirului bleu. Spuneai că are nuanţa ochilor mei... Înainte să plecăm la teatru n-ar fi mai bine să luăm cina, acolo, în acel apartament? Va fi mult mai

plăcut decât la restaurant. Şi până diseară tu ce ai de făcut? Probabil că eşti ocupat...

– Trebuie să merg să discut cu Mark despre o afacere importantă. Nu a vrut să-mi spună nimic prin telefon.

– Perfect, spuse ea, cu un zâmbet şiret. Deci stăpâna casei va avea mâinile libere. Când ai să te-ntorci vei simţi miresmele îmbătătoare ale mâncării pe care am s-o pregătesc. Cred că va fi şi un desert, o tartă cu afine! Jack... aş vrea să iau buchetul de trandafiri de aici... ce zici?

El era fericit de exuberanţa ei.

– Zic că e foarte bine! Băiatul de pe etaj ţi-l va aduce odată cu bagajele.

Jack rupse o pagină din carnet, scrise adresa şi i-o întinse odată cu cheile.

– Iată, draga mea. Dar nu te duce acolo înainte de ora prânzului.

– De ce?

El râse şi mângâind şuviţele rebele ale părului ei, îi spuse:

– În loc să prepari tot felul de bunătăţi, mai bine te-ai opri la un bun coafor, iubita mea.

– Hm, află că cele două lucruri nu se elimină unul pe altul, îi răspunse ea cu voioşie.

Curiozitatea fu mai puternică. Kelly se hotărî ca mai întâi să viziteze apartamentul şi apoi să meargă la coafor.

În taxi, ea încercă să-şi facă ordine în gânduri. Niciodată parcă nu fusese aşa de fericită. În inima ei era sărbătoare. Poate că dacă ar fi arătat mai multă înţelegere, lucrul acesta s-ar fi întâmplat mai de mult. Jack şi Jonathan se confundau. Numai imaginaţia ei i-a separat un timp, un timp prea îndelungat. Şi venise vremea să revină la realitate. Era soţia unui om de afaceri şi trebuia să accepte acest fapt. De acum înainte se va strădui să-şi înţeleagă mai bine soţul. În fond, dacă el a venit pe lume cu şansa de a fi bogat era absurd să-i reproşeze ceea ce decisese destinul.

Taxiul s-a oprit în faţa unui imobil foarte elegant. Ea plăti şoferului, coborî şi privi faţada. Marmura şi sticla fuseseră cu largheţe utilizate pentru o arhitectură ultramodernă.

„În această clădire, un apartament de două camere trebuie să coste o avere" îşi spuse ea, fără nici o intenţie de denigrare.

Înalta uşă de sticlă se deschise în faţa ei. Un portar în uniformă aurită o măsură cu un aer dezaprobator. Privirea lui spunea clar că nu oricine e binevenit în acest imobil.

Kelly se înroşi de enervare. Adevărat, vechiul ei taior poate nu avea un aspect grozav dar morga imbecilă a individului cu fireturi îi era insuportabilă.

– Eu sunt doamna Templeton, anunţă ea, cu mult mai multă mândrie decât avusese vreodată pronunţând acest nume. Vă rog să mă conduceţi la apartamentul meu.

De data aceasta portarul o salută cu respect şi se grăbi să o conducă la ascensor.

– Apartamentul dumneavoastră este la ultimul etaj, doamnă. Vă rog să introduceţi cheia la cifra care marchează apartamentul şi ascensorul vă va conduce direct.

Câteva clipe mai târziu uşa liftului se deschise descoperind un vestibul elegant. Un dublu panou asigura o protecţie suplimentară ocupanţilor apartamentului.

Când trecu pragul se opri surprinsă:

„Parcă m-aş afla într-un magazin de decoraţiuni interioare", gândi ea.

Materialul fotoliilor se armoniza perfect cu cel al draperiilor. Pernele de pe divan erau aşezate după nişte unghiuri studiate cu grijă. Lămpile de lângă fotolii aveau abajururi dintr-o delicată mătase plisată. Covorul persan care acoperea parchetul era aşa de somptuos că păşind pe el, Kelly avea impresia că săvârşeşte un sacrilegiu.

Traversă această cameră prea vastă, prea solemnă, surâzând de naivitatea ei. Când te gândeşti că se aştepta la un apartament pentru îndrăgostiţi! Ca şi cum nu l-ar fi cunoscut pe Jonathan!

O sufragerie comunica cu un salon luxos. Kelly nu se mai miră de dimensiunile încăperilor. Douăzeci de persoane puteau să ia loc în jurul mesei.

Ei, bine! Dacă va trebui, o să primească optsprezece musafiri!

Şi dincolo de aceste uşi ce va mai descoperi? O sală de biliard, o bibliotecă? Deschise o uşă la întâmplare şi se opri, înmărmurită de stupoare.

În budoarul cu mobilă stil, Katherine şi Nancy îşi luau liniştite cafeaua.

Katherine ridică ochii.

— Oh! exclamă ea, fulgerând-o cu privirea pe Kelly.

Puse ceaşca pe platoul de argint. Cu o mână nervoasă îşi netezi părul.

— Nu eşti lipsită de îndrăzneală, şuieră ea.

Nancy, a cărei faţă în formă de inimă se urâţise deodată, exprimând ostilitate, adăugă:

— Mama are dreptate. Ce doreşti?

Kelly era incapabilă să răspundă. O durere surdă îi sfâşia inima. Probabil că primii creştini, intrând în arenă, simţeau ceea ce

simţea ea acum. Dar pe ei credinţa îi susţinea, dar Kelly nu mai avea nici măcar iluzia dragostei pentru a se proteja. Cel pe care-l adora o trădase în mod odios...

– Dar ce doreşti, repetă cu glas ascuţit Nancy, enervată de tăcerea ei.

– Lasă-mă pe mine să-i vorbesc, spuse Katherine.

Şi ridicându-se cu degetele crispate pe marginea fotoliului, o înfruntă pe Kelly.

– Te credeam plecată definitiv la eschimoşi, rosti ea cu dispreţ.

Kelly trebui să se sprijine de o comodă. Avea impresia unui gol în care se scufunda. Dar orgoliul îi comandă să nu lase să se observe nimic din suferinţa care o sfâşia. Trebuia să nu se lase doborâtă de duşmănia acestor femei.

Când simţi că poate fi sigură pe vocea ei, întrebă:

– De câtă vreme sunteţi instalate în apartamentul soţului meu?

Ridică o mână pentru a opri valul de proteste pe care Katherine se pregătea să i le arunce în faţă.

– Am spus clar „soţul meu", sublinie Kelly. Atâta timp cât divorţul nu e pronunţat, sunt şi rămân soţia lui Jonathan.

Katherine ridică sfidătoare mutra ei arogantă.

— Avem mai multe drepturi decât dumneata să ne aflăm aici. Eu m-am ocupat de decoraţiunile interioare ale apartamentului.

— Aş fi putut să pariez, pufni Kelly.

— Te rog să nu fii vulgară, spuse Katherine, din vârful buzelor. Presupun că ai venit să-ţi recuperezi îmbrăcămintea. Jonathan a cerut să-i fie trimisă aici de teama unui nou scandal... dacă ţi-ar fi venit ideea să te întorci după ea, la Boston.

Kelly credea că adineauri atinsese limita suferinţei. Dar acum, la cuvintele Katherinei, sub apăsarea acestei noi decepţii, se clătină.

Nancy care o fixa cu duritate, o întrebă deodată:

— L-ai revăzut pe Jonathan?

— Evident, îi răspunse Kelly agitând inelul cu cheile. Altfel cum aş fi putut intra aici? Pe fereastră?

Falsa ei dezinvoltură le înfurie şi mai tare pe cele două. Nancy, în special, nu se putea stăpâni. Cu un glas plin de venin, o anunţă:

— Cred că ţi-a vorbit despre proiectele noastre. Vrem să ne căsătorim înainte de Crăciun. Domnul Lemon îţi va aduce să semnezi, cât de curând, actele pentru divorţ.

— Ştiu, rosti Kelly.

Se mira singură de cât de calmă putea să se arate.

Katherine luă o expresie trufaşă.

– Sper că înţelegi că suntem cu toţii doritori să terminăm odată cu acest episod aşa de supărător. Dacă aranjamentul pe care ţi l-a propus Jonathan ţi se pare insuficient, sunt gata să adaug şi eu o rentă din averea mea personală. Fireşte că vom stabili un angajament scris, în acest sens. Cinci sute de dolari pe lună, ţi-ar conveni?

Kelly de-abia se stăpânea să n-o pălmuiască. Totuşi, reuşi să spună cu un aer suav:

– Propunerea merită să reflectez asupra ei. Unde sunt rochiile mele?

Katherine o conduse pe un culoar şi-i arătă o uşă.

Kelly intră în cameră, repetându-şi în gând:

„Nu trebuie să mă prăbuşesc. Trebuie să rezist până la capăt... Să rezist... Să li se pară că nu-mi pasă!"

Făcu să alunece panourile dulapului din perete. Rochiile, mantourile, bluzele, tot ce-i aparţinuse la Boston, se afla aici.

Ea apucă rochia de catifea bleu, cea pe care dorise să o îmbrace pentru teatru. Tremurând, cu unghiile şi cu dinţii, o rupse în bucăţi. Dar îndată se simţi jenată de impulsivitatea ei necontrolată. Ştia prea

bine că putea să sfâşie toate lucrurile acestea fără ca mânia să i se calmeze câtuşi de puţin.

„Trebuie să le înfrunt... Îmi mai trebuie un pic de curaj... Să am ultimul cuvânt"... îşi repeta în gând Kelly.

Părăsi încăperea. Nancy şi Katherine o aşteptau în salon.

Prima avea o faţă schimonosită de ură. Cea de a doua care-şi domina mai bine sentimentele se arătă uimită să o vadă pe Kelly cu mâinile goale.

– M-am gândit la propunerea pe care mi-ai făcut-o. Dacă dublaţi suma eu o să-i dau în schimb lui Nancy toate lucrurile mele de îmbrăcăminte. Unele nu sunt purtate decât o dată, le spuse Kelly, cu un surâs sardonic.

Amuţite de stupefacţie cele două femei o priveau cu ochi plini de răutate. Kelly lăsă să-i cadă cheile apartamentului într-o scrumieră de cristal.

Apoi, cu capul sus, ieşi, închizând fără zgomot uşa.

Un taxi o conduse la gară.

„Nu-ţi mai părăsi casa " îi spusese Marty. Sfatul era bun. Şi ea avea să-l urmeze întocmai.

Un tren pleca în cinci ore către Talkeetna, staţia cea mai apropiată de Mountain Lodge. De aici ea îi va cere lui Mike, prin radio, să vină să o ia.

Trenul se oprea în toate gările. Scârţâitul frânelor o enerva îngrozitor pe Kelly. Avusese o noapte de coşmar, fiindcă gândurile ei nu încetaseră să răscolească cenuşa dragostei pe care i-o purtase lui Jonathan. Tot felul de imagini, sfâşietor de dureroase, îi apăreau în minte. Cel puţin dacă ar fi putut să plângă. Dar ea avea mai degrabă dorinţa să urle, decât să plângă.

Neliniştea se adăuga acum la suferinţa insuportabilă care o încerca. Ea îşi spunea că Jonathan probabil că nu se considera ajuns la victoria finală. A înşelat-o, făcând-o să creadă din nou în iubirea lui, apoi o umilise, trimiţând-o să le înfrunte pe Katherine şi pe Nancy, dar ţinea în rezervă răzbunarea supremă: aceea de a-i alunga pe Mike, pe Marty şi pe ea, din Mountain Lodge.

Trenul îşi continua drumul în noaptea îngheţată. În zorii zilei intră, în sfârşit, în gara Talkeetna. Kelly luă legătura prin radio cu Mike. Nici o conversaţie personală nefiind autorizată pe calea undelor, Mike nu a pus întrebări.

— O. K. spuse. Sosesc. Dar tu ştii ce înseamnă asta.

Da, ea ştia foarte bine. Vara, Mountain Lodge era la numai două ore de gară. Dar pe zăpadă şi pe gheaţă, trebuia să socoteşti cel puţin dublu timpul necesar pentru a parcurge distanţa.

Land-Roverul sosi cu puţin înainte de prânz. Kelly se aruncă în braţele lui Mike.

– Oh! Mike, am făcut cea mai mare prostie din viaţa mea!

– Asta nu mă miră. Tu le colecţionezi.

Nu puse prima întrebare decât după ce au ajuns pe autostradă.

– Ce fel de proştie ai făcut de data asta?

Kelly reflectase între timp. Felul în care Jonathan se purtase la Anchorage ţinea strict de viaţa ei. În schimb, un fapt grav îi privea pe toţi trei şi sosise momentul să-l abordeze.

– Atunci când m-am măritat, am semnat o procură care-l autoriza pe Jonathan să se ocupe de succesiunea tatălui meu. Notarul a vărsat în contul meu, într-un timp destul de scurt, banii care îmi reveneau. Dar nu m-am îngrijit de problemele legate de Mountain Lodge. Ori, am aflat, că Jonathan a achitat taxele şi impozitele rămase în urmă. Şi care reprezentau o datorie serioasă. În prezent, prin suma investită, Jonathan este, din punct de vedere legal, proprietarul lui Mountain Lodge.

Kelly se aştepta la o explozie de furie. Mike rămase mult timp tăcut. Chibzuia asupra veştii primite, încercând să cântărească toate consecinţele. Deodată, vocea lui izbucni printre buzele strânse:

— Şi ajunsesem să ţin la ticălosul ăsta!

— Sunt dezolată, Mike. Nepriceperea şi nepăsarea mea vă cauzează, ţie şi surorii tale, un mare rău, poate ireparabil. Oare cum va reacţiona Marty?

El îi mângâie mâna, încercând s-o liniştească.

— Nu te mai zbuciuma. E o femeie inteligentă. Va înţelege că nu eşti vinovată cu nimic.

— Dar îţi dai seama că ea şi Tram au renunţat la munca lor ca să vină aici?

— Nu-i nimic. Vom găsi cu siguranţă o cale de înţelegere cu soţul tău.

Kelly a ghicit că el se agăţa şi de cea mai mică speranţă doar pentru a-i da curaj.

Lanţurile de metal cu care erau prevăzute roţile scrâşneau muşcând din zăpada îngheţată. Mike conducea îngândurat.

— Ştii ce vom face? Vom împrumuta banii necesari ca să răscumpărăm partea ta şi a noastră. Jonathan a putut să constate că afacerea merge bine. Noi vom continua să avem clienţi, din ce în ce mai mulţi...

– Mike, n-ai înţeles nimic, îl întrerupse ea, cu amărăciune. Umilit de plecarea mea de la Boston, Jonathan a hotărât să ne distrugă.

– Nu crezi că exagerezi puţin?

Kelly simţea nevoia să strige că ceea ce i-a spus e mult mai puţin decât adevărul. Jonathan îşi conducea inamicii cu blândeţe, pe un drum de catifea, ca să-i azvârle apoi cu brutalitate într-o mlaştină din care să nu mai poată ieşi. Dar se abţinu să mai continue discuţia. Mike era un tânăr simplu şi cinstit care avea supărătoarea tendinţă de a atribui tuturor propriile sale calităţi. Îl detestase pe Jonathan pentru că acesta era bărbatul lui Kelly. Dar din momentul în care a admis acest lucru şi l-a văzut pe Jonathan, arătându-se plin de bunăvoinţă, muncind alături de ei, l-a găsit simpatic. Şi nu îşi va schimba uşor această părere.

– Te rog, du-mă la Marty, îi ceru ea, când maşina luă ultimul viraj înainte de a ajunge în Mountain Lodge. Vreau să o avertizez de pe acum.

Mike o ascultă. Aerul rece biciuia faţa lui Kelly.

. Simţi mirosul bine cunoscut al fumului de la focul cu lemne. Da, căminul ei era aici şi ea îl regăsea cu atâta plăcere, încât suferinţa şi neliniştea i se părură mai puţin greu de suportat.

Marty deschise uşa auzind paşii lui Kelly pe trepte. Privind-o, exclamă:

– Dar ce s-a-ntâmplat?

– Nu mai vreau să-l mai văd niciodată pe Jonathan!

Marty o urmărea cu privirea în timp ce se aşeza lângă foc. Dar avea un zâmbet neîncrezător pe buze care o enerva nespus pe Kelly.

– .Niciodată, înţelegi, niciodată!

– Tare mi-e teamă că te înşeli, spuse Marty încetişor. Jonathan e aici, la Mountain Lodge.

Tram se apropie de ele. Văzând aerul uluit al lui Kelly, preciză:

– Elicopterul lui a sosit puţin după prânz. Din luminişul de unde au aterizat şi până aici, Jonathan a venit pe jos, prin zăpadă, nebun de furie.

– Eu am mai multe motive decât el să fiu furioasă, ripostă Kelly, apropiindu-şi mâinile îngheţate de foc. Nu a spus nimic referitor la cabană?

– Nimic. Dar despre ce e vorba?

Mike intră, aducând cu el o undă de aer îngheţat.

– Pentru Dumnezeu, spune ce s-a petrecut, o imploră Marty. Noi eram cu toţii teribil de neliniştiţi în legătură cu tine.

– Jonathan şi cu mine nu ne putem împăca. Dar mai e şi altceva... mai grav...

Şi le explică cu o voce stinsă că soţul ei era acum proprietarul cabanei şi al vilelor.

– Marty, Tram, îmi pare teribil de rău. Am vrut să vă pun la curent. Poate că găsiţi voi o soluţie.

Marty părea gata să plângă.

– Vrei să spui că el poate să ne alunge de aici? Dar e casa noastră...

Apoi se întoarse către Mike şi-l întrebă cu mânie:

– Pentru ce nu te-ai preocupat niciodată de plata taxelor şi a impozitelor?

Mike deschise braţele într-un gest de neputinţă:

– Nu mă pricep deloc la hârtii! Cum soseau le trimiteam notarului.

– Nu-l blama, spuse Kelly. Eu sunt singura vinovată.

Marty nu putea să-şi stăpânească amărăciunea.

– Doamne! Dar e imposibil! Când eram departe de Mountain Lodge, numai gândul că am să pot reveni aici îmi dădea puterea să suport oraşul şi toate problemele care se iveau...

Mâhnirea ei îi sfâşia inima lui Kelly. Încercă să găsească cuvinte liniştitoare, încurajatoare, dar înainte ca să aibă timp să le exprime, uşa se deschise brusc şi Jonathan intră în cameră.

Kelly începu să tremure de mânie. Dar nevrând să se dea în spectacol încercă să-şi stăpânească resentimentul care o sufoca. Cu ochii întunecaţi de suferinţă şi indignare îl privi pe Jonathan, nemişcată. El venise în grabă, cu o haină aruncată pe umeri.

Tăcerea deveni insuportabilă.

Jonathan o întrerupse:

– Eu sunt exclus de la conferinţă? întrebă el, ironic.

– Cu toate că tu eşti stăpânul acestui domeniu care ne aparţine, strigă ea, uitându-şi stăpânirea de sine pe care şi-o propusese, nu mai ai ce face aici! Le-am spus tot adevărul.

– Da, văd.

– Nu, nu vezi nimic. Tu eşti prea mare senior ca să îţi pleci privirile până la noi. Dar familia mea e aici, lângă mine, şi mă susţine. Mergi deci la persoanele care-ţi sunt apropiate, la Katherine şi Nancy, aceste două...

– Vom discuta totul între patru ochi, o întrerupse el.

Îşi agăţă haina în cuier, liniştit, ca şi cum era la el acasă. Calmul lui o îndârji pe Kelly şi mai mult.

– Nu va mai fi niciodată o discuţie între patru ochi! Data viitoare când ne vom întâlni va fi în faţa judecătorului, pentru divorţ.

El făcu doi paşi către ea.

– Nu te apropia, îi strigă Kelly. Instalează-te unde doreşti: într-una dintre vilele încă libere sau în casa de oaspeţi, dar niciodată, mă auzi, niciodată, nu vei mai pune piciorul acolo unde locuiesc eu.

Simţind că i se umplu ochii de lacrimi, se repezi spre uşă. Înainte să iasă din cameră strigă, fără să se întoarcă:

– Dacă încearcă să mă urmeze, unul dintre voi să-l împiedice, de nevoie, chiar cu forţa.

Ajunsă afară, se precipită în direcţia cabanei. Fugea disperată, prin zăpada pufoasă care parcă încerca să o oprească. Ajunsă în sfârşit în interiorul ocrotitor al cabanei sale, zăvorî uşa, şi învinsă de amarul pe care-l adunase, se aruncă pe divan, plângând în hohote.

CAPITOLUL 13

Uşa lui Kelly rămase zăvorâtă pentru toţi cei din Mountain Lodge. Seara, târziu, auzi în receptor zgomotele care preced începutul unei comunicări. Apoi răsună vocea lui Jonathan.

— Kelly, te chem pe circuitul interior... Kelly, mă auzi?

Fără nici o ezitare ea stinse postul.

Noaptea a fost fără sfârşit.

Cu ochii umflaţi de plâns, Kelly nu mai vroia să se lase copleşită de nici o amintire din călătoria spre Anchorage şi clipele petrecute acolo. Dar, fără încetare, revedea camera cu trandafiri roşii din hotelul „Căpitanul Cook", chipul lui Jack luminat de dragoste aplecat către ea, corpurile lor goale în camera de baie... râsetele lor fericite... El fusese atât de bun actor încât nici o clipă nu a bănuit că joacă un rol.

„Ce rafinament în cruzimea lui!" se cutremură ea. Şi durerea deveni intolerabilă, într-atât încât Kelly se auzi gemând.

O întrebare a torturat-o mult timp.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi urmat sfatul lui; să se ducă întâi la coafor şi apoi la apartament?

Şi pentru ce ţinea aşa de mult Jonathan ca ea să nu apară înainte de prânz la locuinţa lui?

Lui Kelly i se păru că găseşte răspunsul.

Probabil că el organizase o reuniune de familie, la care avocatul Mark Lemon trebuia să asiste. Împreună ar fi discutat modalităţile divorţului.

Iar ea a sosit prea devreme şi s-a confruntat singură cu Katherine şi Nancy. Graba i-a pricinuit una dintre cele mai mari umilinţe din viaţă. Dacă ar fi venit mai târziu rezultatul ar fi fost acelaşi însă ar fi fost scutită măcar de frazele şi privirile jignitoare pe care şi-au permis să i le arunce Katherine şi Nancy, profitând de faptul că avocatul nu era de faţă. Oricum ea a înţeles astfel, cu o clipă mai devreme, înşelătoria ordinară a celor din familia Templeton.

Zgomotul unui elicopter o făcu să se smulgă din pat şi să alerge la fereastră.

Zăpada îngheţată strălucea sub primele raze ale soarelui.

Câteva clipe mai târziu observă jeep-ul care se îndrepta în direcţia luminişului, devenit loc de aterizare. Tram conducea şi alături de el era aşezat Jonathan. Charlie fugea după maşină lătrând vesel.

Din cabană, Kelly nu putea să vadă elicopterul decolând. Dar asculta cu atâta atenţie încât aproape că nu mai îndrăznea să respire. Şi auzi din nou huruitul motorului. Elicopterul îşi luase zborul... Durerea o făcu să suspine din adâncul sufletului.

O parte din viaţa ei luase sfârşit. Crezuse în dragoste, crezuse fără nici o rezervă, dar iubirea pe care ea o dorea probabil că nu exista. Râvnise la ceva prea frumos.

Focul se stinsese. Simţi cum frigul o pătrunde până la oase. Tremurând, se grăbi să regăsească căldura patului.

Îşi reproşă amar, iar şi iar, că s-a arătat atât de slabă, că a crezut din nou în el, că i s-a aruncat în braţe.

Aţipi, cu lacrimile pe obraz, se trezi, adormi din nou, suspinând.

N-a fost conştientă cât timp a trecut. Când crepusculul îşi risipi lumina lui palidă în încăpere, puternice ciocănituri în uşă o făcură să ia din nou contact cu realitatea.

— Kelly! deschide. Sunt eu, Marty, auzi glasul prietenei, care o striga cu îngrijorare.

Kelly aprinse lumina, trase zăvorul.

Marty intră purtând un vas din care ieşeau aburi, pe care-l duse la bucătărie.

— Doamne! exclamă ea. Aici e frig ca afară.

Şi observând chipul lui Kelly spuse speriată:

– Dar eşti palidă ca o moartă...

– Chiar sunt moartă, îi răspunse Kelly cu amărăciune.

Marty nu mai ştia ce să facă, ce să spună. Se grăbi să se ocupe de focuri. O flacără şi apoi alta cuprinseră butucii din cămin. Camera deveni mai primitoare, începu să se încălzească. Soba de la bucătărie porni să duduie. Marty punea masa, vorbind:

– Presupun că n-ai luat nimic în gură, nici ieri, nici azi. Delicioasa mea tocană te va pune pe picioare. Ieri seară toată lumea a apreciat-o. E o reţetă a lui Tram, modificată de Jack...

– Încetează cu vorbăria goală, o întrerupse Kelly, agasată. Mai bine spune-mi ce legătură are Jonathan cu prepararea tocanei...

Marty aduse vasul fumegând la masă şi răspunse ocolind întrebarea.

– Soţul tău se pricepe foarte bine la bucătărie...

– Ah! nu, te rog, spune-mi pe şleau. După ce s-a petrecut ieri nu-mi spune că a cinat cu voi.

– Ba da, bineînţeles. Tu te-ai înşelat, Kelly, el nu şi-a însuşit ce ne aparţine.

Kelly ridică din umeri şi spuse mâhnită:

– Vasăzică v-a păcălit şi pe voi.

– Nu! Deloc! După plecarea ta disperată am crezut că Mike o să-l lovească. Mărturisesc că pe moment şi eu aş fi vrut să-l pălmuiesc. Tram ne-a calmat pe toţi. El are ca deviză „Stai mai întâi de vorbă, că de bătut poţi să te baţi oricând." Şi recunosc că are dreptate! Jonathan ne-a explicat limpede situaţia. Ca să putem achita drepturile de succesiune şi impozitele care se adunaseră, ar fi trebuit să vindem Mountain Lodge, aşa de mare era suma.

Achitând toate acestea din buzunarul lui, ne-a ferit de nenorocire. Iar Mountain Lodge continuă să fie un bun al nostru. Un bun girat de o societate, pentru că sub această formă scăpăm de o mulţime de taxe. Şi ca să fim liniştiţi şi să nu ne simţim obligaţi faţă de el, Jonathan ne-a propus un aranjament. Ceea ce a avansat să fie considerat un împrumut, fără dobândă, pe care noi i-l vom înapoia mai târziu.

Kelly izbucni:

– Şi l-aţi crezut? Ah! Frumos v-a mai păcălit! La prima rată neplătită a împrumutului, va pune mâna pe tot şi ne va azvârli afară.

– Cred că-l vezi altfel decât e! Îl judeci prea aspru!

– A, da? Îl cunosc mai bine ca tine! ceea ce dă cu o mână are grijă să ia cu cealaltă!

– Te iubeşte, Kelly.

– Mă iubeşte?

Sprijinindu-se cu amândouă mâinile de masă se ridică pe jumătate.

– Încă o greşeală, sărmană inocentă. Jonathan n-are decât un gând: să termine cât mai grabnic divorţul nostru ca să se însoare cu Nancy, fiica vitregă a surorii lui.

– Bine, bine, nu-mi sări la gât, încercă să o potolească Marty, glumind.

Parcă trezită dintr-un coşmar, Kelly oftă:

– Îmi pare rău, Marty. Iartă-mă.

– Nu-i nimic, nu-i nimic... Te rog mănâncă... Hai, mănâncă...

Kelly o ascultă. Se aşternu tăcerea.

În timp ce Marty prepara cafeaua, Kelly spuse cu căldură:

– A fost foarte bun. Mulţumesc, Marty.

Şi revenind la subiectul care o preocupa:

– Nu aş vrea să vă amăgiţi de false speranţe. Noi nu ne mai putem considera stăpâni aici...

– Timpul o va spune, replică Marty cu dezinvoltură. Ştii că de mâine ne sosesc noi clienţi. Te simţi în stare să ne ajuţi să-i primim?

Kelly observă atunci că prietena ei avea faţa trasă şi cearcăne de oboseală sub ochi. Un elan de afecţiune şi recunoştinţă o făcu să-şi uite pentru moment mâhnirea.

— Sunt mult mai puternică decât îţi închipui. Mâine dimineaţă voi fi la casa de oaspeţi, promise ea, reuşind să surâdă.

• Timp de trei zile, Kelly munci cu atâta îndârjire, că seara, frântă de oboseală, adormea de cum punea capul pe pernă.

Îşi interzisese să se gândească la Jonathan. Şi înţelegându-i starea de spirit nimeni nu îndrăznea să-i pronunţe numele în faţa ei.

Într-o dimineaţă, lătrături furioase o treziră. Alergă la fereastră. Mike încerca să înhame pe Charlie alături de cei trei câini ai săi. Aceştia, mârâind furioşi, păreau hotărâţi să-l sfâşie pe intrus. În loc să se apere, Charlie se aşezase în zăpadă şi nu mişca.

Kelly deschise geamul şi-i aminti lui Mike, cu severitate, că îi promisese să-l lase în pace pe Charlie. De ce îl silea pe bietul câine să facă un lucru pentru care nu avea nici o dispoziţie?

— Încerc să-l dresez, explică Mike.

— Dă-i drumul!

Mike s-a conformat dorinţei lui Kelly. Eliberat, Charlie, găsindu-şi jucăria de plastic, se instală vesel lângă cabană, aşteptându-şi stăpâna.

Puţin mai târziu, Kelly veni lângă el şi îngenunchind îl luă de gât.

— Semănăm foarte bine, noi doi, Charlie. Nici tu şi nici eu nu facem ceea ce alţii aşteaptă de la noi.

Se jucă un moment cu el, apoi o încercă un gând.

— Nu cumva, tu eşti, pur şi simplu, fricos şi leneş?

Ca să-l pună la încercare, căută în hangar o sanie veche, de două locuri, care aparţinuse tatălui ei.

Câinele se lăsa înhămat fără să opună nici o rezistenţă. Dădea din coadă a mulţumire şi o privea pe Kelly încrezător.

— Şi acum gata, Charlie! Drept înainte, către pădure!

El alerga frumos, ascultând de fiecare comandă cu o precizie şi o rapiditate de campion. Dar ajuns la marginea pădurii, ezită. Umbra mişcătoare a crengilor copacilor pe zăpadă îl înspăimântase puţin dintotdeauna şi i se părea şi acum o ameninţare.

— Hai, mergi, aleargă, Charlie... Fii curajos, băiatule!

Şi ascultându-i îndemnul câinele îşi continuă cursa. O oră mai târziu reveniră spre cabană la fel de veseli, şi el şi Kelly.

Dar în faţa casei de oaspeţi se afla un camion. Mike şi Tram ajutau la descărcarea unor lăzi. Marty îi privea arătând o încântare totală.

Intrigată, Kelly se opri şi desfăcu chingile lui Charlie. Apoi se apropie. Văzând-o, Marty încetă să zâmbească şi ceilalţi îşi luară aere de conspiratori.

Kelly le ceru explicaţii.

Mike răspunse jenat:

– Jack ne-a trimis câteva obiecte care vor uşura munca noastră a tuturor...

– ... şi vor moderniza Mountain Lodge, adăugă imediat Tram.

Fără să răspundă, Kelly se plimbă încet printre lăzi citind cu voce tare etichetele.

– Maşină de spălat, aspirator, maşină de spălat vasele, cuptor electric...

– Vasăzică, nişte obiecte... Aveţi măcar o idee de cât costă aceste aparate?

Mike făcu un gest de nepăsare.

– Jack va adăuga suma la ceea ce îi datorăm până acum.

Kelly preferă să nu mai discute. Arătă, sub hangare, lăzile şi mai voluminoase decât cele pe care le examinase, spunând:

– Şi acolo, presupun că se află piesele aripii zburătoare?

– Într-adevăr, spuse Tram, surâzând.

– Bieţi idioţi! exclamă ea pe un ton sarcastic. Nu înţelegeţi că vi s-a dat să împletiţi chiar funia cu care veţi fi spânzuraţi?

Marty o luă de braţ şi o îndepărtă de ceilalţi ca discuţia lor să nu fie auzită.

— Eşti nedreaptă şi rea, Kelly. Pentru ce încerci să ne întuneci bucuria?

— E o bucurie înşelătoare. Şi eu m-am lăsat cuprinsă de ea şi nu încetez să mă căiesc. Jonathan încearcă să vă ameţească cu banii lui. Şi voi cădeţi în capcană. Ce vă închipuiţi că o să faceţi cu aceste aparate...

Kelly se întrerupse. Vedea că Marty n-o mai asculta şi îi făcea semne lui Mike să vină lângă ele.

— Mike, explică-i lui Kelly că noi eram toţi trei de acord să modernizăm domeniul. Fiindcă asta este singura cale pentru a-l face rentabil. Spune-i... dar spune-i odată!

Mike se uita în altă parte.

— Afacerile sunt afaceri, mormăi el vag.

Kelly se enervă.

— Afacerile! Un nou cuvânt în gura ta! Dar eu îmi închipuiam că suntem un pic asociaţi şi că ar fi trebuit să ştiu şi eu ce se petrece...

Nici Mike nici Marty n-au răspuns nimic.

Fulgerându-i cu privirea, le întoarse spatele şi porni în fugă spre cabana ei.

Vasăzică şi cei mai buni prieteni o abandonează. Se simţea singură, dezorientată, disperată. Un timp îndelungat a stat

în faţa căminului, privind flăcările fără să le vadă şi întrebându-se dacă va găsi în ea atâta energie ca să le ţină piept tuturor.

Nu plângea. Această nouă decepţie nu-i rănise decât orgoliul. Doar amintirea lui Jack o făcea să nu-şi poată stăpâni lacrimile.

CAPITOLUL 14

Într-o dimineaţă, tocmai termina să se pieptene când auzi zgomotul elicopterului.

Ştia că într-o zi sau alta el va reveni. Mike şi Tram o ştiau deasemeni fiindcă, în fiecare dimineaţă, mergeau să verifice dacă luminişul e accesibil.

De la plecarea sa, Jonathan n-a mai dat nici un semn de viaţă. Dar Kelly îl cunoştea destul de bine ca să fie sigură că el nu se va opri la o reuşită parţială. Înainte de divorţ, va mai încerca încă o dată să o supună capriciilor sale.

Amintirea unor anumite scene pline de pasiune şi imaginile momentelor de tandreţe încă o mai tulburau. Ca să le alunge era suficient să se gândească la perfidia lui Jonathan sau la umilitoarea înfruntare cu Katherine şi Nancy. Şi de data aceasta era sigură că va putea să-şi domine elanurile şi senzualitatea.

Îl văzu venind către cabană cu paşi mari. Părea mai înalt, mai puternic, şi mai hotărât decât fusese vreodată.

„Pe un astfel de partener e sigur că poţi să te bizui" îi spusese într-o zi Bonnie.

Din nou copleşită de aduceri aminte, pe care ar fi vrut să şi le şteargă din suflet şi gând, ea se înfioră. Când Jonathan bătu în uşă, tremura atât de tare că i-au trebuit multe secunde ca să poată descuia.

El îi aruncă o privire indiferentă. Fără un cuvânt îşi scoase haina şi o puse pe marginea unui scaun.

Dezinvoltura lui o irită pe Kelly. Apucă haina şi i-o întinse.

— Poftim! N-ai ce căuta aici.

— Ba da; să-mi iau lucrurile.

O dădu la o parte cu fermitate şi fără să se mai ocupe de ea, porni spre vechea lui cameră.

Lui Kelly i-au trebuit câteva minute ca să se liniştească după acest nou afront. Palidă de mânie, a venit după el rămânând în cadrul uşii.

Jonathan pusese una dintre valize pe pat şi se pregătea să o umple.

— Înainte să pleci să nu uiţi să-mi laşi hârtiile, spuse ea, cu o voce răguşită.

— Ce hârtii?

— Acelea care trebuie semnate pentru divorţ.

El nu răspunse nimic şi începu să golească rafturile şi sertarele, adunându-şi lucrurile.

Kelly insistă.

— Nu am nici o pretenţie bănească, nu vreau pensie, nu vreau nimic. Sper însă că-mi vei înmâna titlurile de proprietate asupra complexului Mountain Lodge. Tu n-ai de ce să fii legat de acest loc. Pentru mine reprezintă totul.

El se întoarse brusc.

— Mike şi Marty nu ţi-au explicat nimic?

— Mi-au adus la cunoştinţă ceea ce le-ai spus. Desigur ei te-au crezut. Eu nu!

Jonathan ridică enervat din umeri şi lăsă să cadă în valiză teancul de cămăşi pe care-l avea în mână:

— Poţi să gândeşti ce vrei, declară el cu o voce de gheaţă. Capul tău e la fel de gol ca şi inima ta. Nu ştii să faci decât un singur lucru: să distrugi tot şi să pleci alergând.

— Să distrug, ce? E o aluzie la rochia pe care am sfâşiat-o? Recunosc, a fost un gest pueril. Dar ce sperai tu trimiţându-mă acolo? Să mă umileşti în faţa surorii tale şi a lui Nancy?

Pierzându-şi controlul, Kelly aproape că strigă ultimele cuvinte.

Jonathan făcu un pas spre ea, vibrând de mânie. Ochii lui o priveau cu asprime.

— Măsoară-ţi cuvintele, Kelly. Duşmănia te orbeşte. Eu nu am căutat niciodată să te umilesc. Tu te-ai agăţat de primul pretext pentru a veni aici, în vizuina ta.

— Mulţumesc pentru vizuină.

– Nu era nici o intenţie insultătoare în vorbele mele. Dar tu ai darul de a înţelege totul pe dos.

– Dar şi acela de a pricepe că tu nu ai încetat să mă minţi. Şi acum, încerci să-i îndepărtăzi de mine pe Mike, Marty şi Tram. Ei sunt uluiţi de generozitatea ta. Tu eşti gelos, Jonathan, gelos pe tot ce iubesc.

O undă de suferinţă întunecă privirea lui Jonathan.

Kelly se bucură. Dar îşi dădu seama după o clipă că această măruntă victorie nu-i face plăcere. Simţea că Jonathan se detaşase total de ea. Numai rănile făcute orgoliului său îl mai îndurerau.

Şi dintr-o dată, Kelly se simţi cumplit de singură.

Fără să o privească, în timp ce-şi umplea valiza, el îi spuse cu o voce obosită:

– Ai dreptate. Am fost gelos pe Mike. Nu mai sunt. Am chiar intenţia să mă instalez într-una din vile şi să-l ajut să monteze deltaplanul „Aripa zburătoare". Te sfătuiesc să nu mai dai glas ranchiunii tale. Neînţelegerile noastre nu interesează pe nimeni. Va trebui să mă mai suporţi doar atât cât va fi necesar ca să asamblăm piesele aparatului. Şi după aceea... Ei, bine, după aceea, îţi vei regăsi libertatea, dacă doreşti asta...

Calmul lui era mai teribil decât orice acces de furie. Kelly înţelegea că se putea lipsi de ea şi acest lucru o durea mai mult decât putea să suporte.

– Mi-ai distrus viaţa, rosti ea, fără voie.

– Poate că exact ceea ce ai făcut vieţii mele s-a întors împotriva ta.

Valiza era plină. Îi închise capacul.

Kelly s-a dat la o parte ca să-l lase să treacă.

În timp ce-şi punea haina, o rază de soare îi lumină chipul. Profilul lui se decupă, clar şi frumos, în lumina limpede a dimineţii.

Kelly pricepu deodată că nu încetase nici o clipă să îl iubească şi o durere de nesuportat îi tăie respiraţia.

El o privi. Parcă umbra unui surâs se ivi pentru o clipă în ochii lui. O va săruta?, se întrebă Kelly, sperând şi temându-se în acelaşi timp, de gestul lui.

Dar el se mulţumi să o anunţe:

– Odată cu mine au venit Bonnie şi Clyde. Mike i-a condus la casa de oaspeţi. Dacă ţi-a mai rămas vreo urmă de curtoazie, du-te să le urezi bun venit.

Uşa se închise în urma lui.

Kelly se simţi dintr-o dată slabă, pierdută. Îi detesta pe Jack şi pe Jonathan cu aceeaşi violenţă. Unde era omul care, la Anchorage, îi spusese că o adoră?

În această ultimă discuţie nimic esenţial nu fusese clarificat. Încercaseră doar să se rănească reciproc. Kelly ştia că el era atât de abil încât putea să dirijeze înfruntarea lor în aşa fel ca avantajul să fie de partea lui. Nu numai că nu a evocat viitoarea lui căsătorie cu Nancy, dar, după acuzaţiile pe care i le-a adus, Kelly era cea care greşise grav: ea luase iniţiativa să fugă, să se-ntoarcă la Mountain Lodge, ea singură era cea care vroia să fie liberă...

O copleşi indignarea şi mânia.

„Nu, nu trebuie, îşi spuse, încercând să se liniştească. Nu mai trebuie să mă gândesc la un trecut deja mort."

Îşi spălă faţa cu apă rece, puse buşteni în căminul din hol şi făcu focul la bucătărie. Continuă să găsească lucruri de făcut. Cît mai multe lucruri de făcut! Numai aşa, putea să se împiedice să gândească, mereu şi mereu, la Jack şi Jonathan!

Bonnie şi Clyde nu mai conteneau cu laudele la adresa soţului ei.

— Când a venit să mă vadă la spital, povestea Bonnie, cu încântare, mi-a adus un catalog rugându-mă să notez ce cred că e necesar. Dacă aş fi fost o cheltuitoare aş fi comandat toate aparatele menajere pe care fabrica le propunea. Am ales însă doar pe acelea de care ştiam că avem mare nevoie.

Aşa că acum, draga mea, poţi să umpli toate vilele, poţi să primeşti de două ori, de trei ori mai mulţi clienţi decât înainte fiindcă am să le fac faţă!

Cu piciorul într-un fel de gheată scurtă de ghips, ca să se poată mişca, plină de entuziasm, Bonnie se învârtea pe lângă aparatele noi şi strălucitoare. Tot consultând modul de întrebuinţare al fiecăruia, încerca să se familiarizeze cu toate secretele butoanelor şi manetelor.

Clyde îi oferă cu mândrie lui Kelly un „expresso".

– Poftim, gustă! O minunăţie. Şi nu mai ai nevoie să aştepţi. Aparatul ne fabrică o cafea în câteva secunde.

Bonnie strălucea toată de mulţumire.

– Ce fericire că am revenit aici, repeta ea. Am impresia că m-am întors acasă. În fiecare zi, la Anchorage, îmi făceam griji întrebându-mă cum te descurci oare. Sunt atâtea de făcut! Dar Clyde mă liniştea: „Nu te mai frământa, a fost şi este o persoană care nu se dă bătută!"

– Şi a avut dreptate, spuse Kelly încercând să surâdă. Mâncărurile făcute de mine nu se pot compara cu cele pregătite de dumneata, Bonnie, dar nimeni n-a murit de foame.

— Sunt sigură că Jack te-a ajutat mult. Este atât de bun, de înţelegător... Un om minunat...

Când termina Bonnie cu laudele, se grăbea Clyde să continue.

— Ştii că soţul dumitale, Kelly, ne-a găsit o antenă atât de puternică încât putem capta emisiunile cele mai îndepărtate? Vom urmări şi noi meciurile, meciurile cele mai grozave... Jack va aduce curând cel mai nou tip de televizor...

Jack şi iar Jack! Ah! Cum ştia să-i manevreze pe ceilalţi. Toţi îl ridicau în slăvi. Acum putea să decidă, să hotărască, să ordone. Toţi îl vor asculta ca hipnotizaţi.

Când Bonnie înţelese că Jack nu mai locuia în cabana lui Kelly, exuberanţa ei s-a mai potolit. Din discreţie nu a pus nici o întrebare. Dar privirile intrigate şi întristate pe care i le arunca lui Kelly erau elocvente.

Faptul că s-a trezit singură împotriva tuturor i-a întărit hotărârea lui Kelly. Nu se va lăsa intimidată. Prietenilor săi va avea grijă să le arate chipul ei cel mai luminos. Poate astfel vor înţelege că nu ea era cea vinovată, că nu ea era cauza separării lor definitive.

Seara, cu toate că mâhnirea îi bloca respirația, a făcut efortul să fie prezentă la cină, alături de ceilalți. A reușit chiar să surâdă și să participe cu câteva cuvinte la conversație.

Mike și Tram vorbeau de deltaplan, de aripa zburătoare... Construcția. Începuseră să lucreze la asamblarea pieselor și erau nerăbdători să afle diferite detalii. Jonathan răspundea cu amabilitate și răbdare la toate întrebările lor. Nu se arăta nici autoritar nici condescendent. Cunoștințele lui în domeniul aerodinamicii îi fascinau. Dar el nu le expunea decât ca să explice unele date fundamentale.

Niciodată nu i s-a adresat lui Kelly. Când privirile lor se întâlneau, ea nu citea în ochii lui decât indiferență, nimic altceva.

La terminarea cinei, bărbații au continuat să discute în jurul mesei.

Marty avusese timp să se familiarizeze cu aparatele sclipitoare care mobilau acum bucătăria. Foarte mândră să o inițieze pe Bonnie, ea îi arătă cum să folosească aparatul de spălat vasele.

Bonnie era, pur și simplu, fermecată.

Marty o lăsă apăsând butoanele, urmărind funcționarea mașinii, toată numai zâmbete și o urmă pe Kelly, care ducea afară castronul cu mâncarea lui Charlie.

— Nu aprob atitudinea ta, îi spuse lui Kelly. O ceartă oarecare nu separă definitiv un cuplu. Ce îi reproşezi lui Jack?

— Lasă-mă, te rog! Nimeni nu va înţelege, n-are rost să discutăm.

Marty îşi pierdu răbdarea.

— Ah! Eşti şi mai încăpăţânată ca acum zece ani. Dacă tu ai încerca să faci măcar un sfert din drum, să-i ieşi măcar câţiva paşi în întâmpinare, sunt sigură că soţul tău...

Kelly o întrerupse cu brutalitate:

— Te rog, ocupă-te de treburile tale!

Dar imediat, conştientă că a jignit-o pe cea mai bună prietenă a ei, o îmbrăţişă cu afecţiune.

— Nu mă mai întreba nimic, Marty. Şi scuză-mă pentru tonul de adineauri... Să ştii însă că nu o ceartă oarecare mă ţine departe de Jonathan. Între noi e un munte înalt, mult mai înalt decât Mac Kinley şi, nici unul nici altul, nu avem intenţia să-l escaladăm.

Refuzând să spună mai mult, o lăsă pe Marty să se ocupe de Charlie şi ea alergă spre cabană, ca nimeni să nu-i vadă lacrimile.

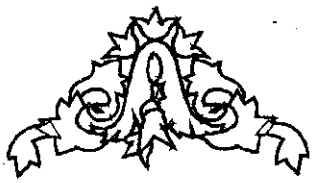

CAPITOLUL 15

Bărbaţii purtară deltaplanul în afara hangarului. Au stat o clipă să-i admire culorile vii şi strălucitoare, apoi îi verificară atent fiecare şurub.

În această dimineaţă, nu era nici un nor pe cer şi vântul aproape că nu se simţea.

O zi ideală pentru a testa calităţile aparatului.

Mike reglase el însuşi motorul. Îl porni şi, ca specialist, ascultă cu plăcere sunetul lui egal şi puternic.

Aparatul trebuia remorcat până la luminiş. Acolo dispunea de o pistă destul de lungă pentru a-şi lua zborul.

Aripa zburătoare fu legată cu un cablu de camionetă.

Kelly asista la preparativele de plecare alături de Bonnie şi Marty.

De două săptămâni, Jonathan şi cu ea, evitaseră cu grijă să se afle faţă-n faţă, ori să rămână singuri. Cu toate acestea, în euforia generală, dezacordul lor trecea aproape neobservat. Clyde, Mike şi Tram găseau normal ca Jonathan să locuiască în altă

parte decât la cabană. Construirea aripii zburătoare devenise pentru ei un fel de obsesie. Începeau să lucreze din zori şi după cină reveneau grăbiţi să continue lucrul. Către miezul nopţii, trebuia să vină Marty sau Bonnie, făcând scandal, ca să se hotărască să se ducă să se culce pentru câteva ore.

Jonathan alesese o vilă foarte aproape de hangar, nu avea decât o alee de traversat pentru a-şi regăsi camera.

Dimineaţa mult aşteptată sosise.

Veseli şi fericiţi ca nişte copii, Mike, Tram şi Clyde se agitau în jurul aparatului. Bonnie şi Marty participau la entuziasmul general. Ele îl ajutaseră pe Jonathan să îmbrace un costum special, impermeabil. Acum lua din mâinile lor o cască şi nişte ochelari negri. Astfel echipat, semăna cu acei pionieri ai aviaţiei, aşa cum îi arată vechile filme prin cinecluburi.

Kelly îl privi cum se instalează pe scaunul de pânză suspendat de osatura de aluminiu. Chingile care îl legau de aparat păreau de o fragilitate care o înspăimânta. Şi nespus de fragilă părea şi acea aripă care trebuia să suporte cu bine greutatea unui om şi a unui motor!

Kelly simţi cum o cuprinde panica. Din toată inima, se ruga ca Jonathan să înceteze acest joc primejdios.

Dar Jonathan era încântat şi asculta surâzând sfaturile pe care i le tot dădeau Marty şi Bonnie.

Marty veni lângă Kelly şi dându-i un cot prieteneşte o îndemnă:

– Ei! Hai! Ce mai aştepţi? Du-te să-i urezi noroc!

Kelly nu se mişcă. Marty se strecură sub aripă şi apucându-l de braţ pe Jonathan, îi strigă:

– Să fii prudent! Să nu cumva să uiţi că nu eşti o pasăre.

El îi făcu un semn vesel cu mâna şi se întoarse către Kelly.

„Nu trebuie să vadă că mi-e frică" îşi spuse ea imediat. Şi îi zâmbi, reproşându-şi violent, în gând, lașitatea. Pentru ce, oh, pentru ce, nu se agăţa ea de această maşinărie blestemată ca să-l împiedice să zboare?

Mike se instală la volanul camionetei. Lanţul se întinse şi cele două vehicule porniră către luminiș. Curând le-au pierdut din vedere.

Încrucişându-şi nervoasă braţele ca şi cum ar fi fost cuprinsă de frig, Kelly se aşeză pe un trunchi de copac.

Jonathan promisese că va conduce delta-planul spre ei şi va face câteva viraje chiar deasupra vilelor.

Auzind zgomotul motorului, toţi au ridicat capul. Aripa zburătoare a apărut. Culorile sale, verde, galben şi portocaliu, străluceau şi unduiau în lumină ca aripile unui fluture uriaş.

În timp ce deltaplanul lua altitudine, a apărut şi Mike, lăsând în faţa hangarului camioneta. Înscriind cercuri largi pe cer, sub triunghiul de pânză, Jonathan nu mai era decât un punct din ce în ce mai mic care se pierdea în înalt.

„Doamne! Oh! Doamne! Fă ca totul să se termine cu bine!" se ruga Kelly din adâncul inimii.

Şi în timp ce toată lumea se înveselea arătându-şi zgomotos entuziasmul, Kelly se simţea din ce în ce mai cuprinsă de panică.

Deodată, ca şi cum cele mai întunecate presimţiri i se concretizau, zgomotul motorului a încetat.

Ea sări în picioare, cu mâna la gură pentru a-şi înăbuşi strigătul de teroare.

— Nu, nu te înspăimânta, spuse Tram. Poate plana. La altitudinea la care se află curenţii de aer îl vor purta.

— Unde? Unde îl vor purta? Spre munţi? urlă Kelly. Dar acolo se va sfărâma!

Mike le ceru să facă linişte. Vroia să asculte.

— Jonathan poate porni motorul din nou. Fiţi atenţi!

Aproape că nu mai puteau să respire. Dar nici un zgomot nu tulbură liniştea. Aripa zburătoare continua să planeze, dar curând, pierzând altitudine, dispăru în spatele unei coline.

Kelly rămăsese cu ochii pe locul unde văzuse ultima oară pata multicoloră a delta-planului.

– Se va zdrobi... se va zdrobi... repeta ea, frângându-şi mâinile.

– Trebuie să facem ceva, spuse Mike.

Sări la volanul camionetei. Clyde şi Tram urcară alături de el.

– Unde vă duceţi? strigă Kelly.

– La luminiş, e singurul loc unde soţul tău poate ateriza.

Câţiva clienţi li se alăturaseră. Cu toţii aprobară iniţiativa lui Mike.

Kelly se depărtă de grupul lor.

– Nu mai era stăpân pe aparat, repeta ea, buimăcită. Se va lovi de arbori, va fi strivit...

Marty o scutură de umeri fără menajamente.

– Tu nu i-ai urat nici măcar noroc. Atunci, lasă-i pe alţii să se ocupe de el... Oh! Iartă-mă, iartă-mă... Nici nu ştiu ce spun...

Kelly alergă spre cabană suspinând. Acolo îl descoperi pe Charlie, care se juca nepăsător cu capacul de plastic la care ţinea

atât. Imediat, Kelly ştiu ce are de făcut. Bărbaţii se înşelau. Ea văzuse înclinarea aripii în momentul în care aparatul dispărea în spatele colinei. Jonathan dirija deltaplanul către vale, pe deasupra unei păduri de pini, atât de deasă încât nici o maşină nu putea să pătrundă.

Câteva minute mai târziu, ea încărca pe vechea sanie a tatălui ei pături, truse de urgenţă, raţiile de alimente „pentru supravieţuire". Îşi văzuse deseori tatăl venind în ajutorul persoanelor rătăcite. Ştia ce trebuie să facă.

— Charlie, băiatule! O să-l găsim! spunea ea înhămând câinele. Idioţii aceia au ales o pistă greşită... Hai! Porneşte! Contez pe tine, Charlie...

Parcă pricepând ce i se cere, câinele porni ca vântul.

Pentru a menaja forţele animalului, Kelly alergă o bună bucată de vreme pe lângă el, ţinând strâns hăţurile. Neluând în seamă drumul care ducea spre luminiş, ea se îndrepta către pădurea de pini. Charlie îşi continuă goana pe sub arbori, fără nici o ezitare.

După un timp, abia mai respirând, Kelly sări, în sfârşit, pe partea din spate a tălpicilor, care, la săniile de transport, depăşesc destul de mult corpul acestora.

O potecă, acum aproape pierdută sub un strat gros de zăpadă, ducea spre locul unde Kelly vroia să ajungă. Dar ea o urmase de atâtea ori, că se orienta, fără greş, chiar şi după cele mai vagi repere. La un moment dat poteca începea să coboare destul de abrupt către o vale profundă măturată de vânturi puternice.

Imaginându-şi aripa zburătoare prinsă şi răsucită de violenţa acestora şi căzând ca o piatră în adâncul văii, Kelly era disperată, simţea că i se frânge inima.

— Mai repede, Charlie!... Mai repede...

Câinele îl zări pe Jonathan înaintea ei. Începu să latre şi se opri atât de brusc că ea îşi pierdu echilibrul şi fu aruncată în stratul gros de zăpadă. Ameţită, simţi două braţe vânjoase cum o ridică şi auzi o voce cunoscută, rostind cu o falsă supărare:

— Când nu ştii să conduci o sanie e mult mai bine să stai acasă, altfel uite ce păţeşti!

Tremurând de emoţie ea îşi şterse cu dosul mâinii, de pe faţă, zăpada care o orbea.

Nu, nu era închipuire! În faţa ei se afla Jonathan. În costumul impermeabil, fără cască şi ochelari, alături de aripa zburătoare intactă.

Buimăcită, ea nu izbuti decât să spună, cu greu:

— Tu... tu nu eşti rănit?

— Nici măcar, ironiză el situaţia cu amărăciune. Dar un lucru a fost bun. Aparatul s-a comportat cum trebuie. Fără motor, am reuşit să-l fac să se aşeze aici, pe fâşia asta plată de pământ ce străjuieşte marginea văii.

Tot vorbind scruta pădurea din spatele ei.

— Unde sunt ceilalţi?

— S-au dus spre luminiş. Li se părea că o să aterizezi acolo. Habar n-au că eu am alergat încoace...

Jonathan o privi cu faţa luminată deodată de un surâs strălucitor.

— Kelly! Tu ai pornit nebuneşte prin pădure fără să ştii unde ai putea să mă găseşti? Alegând un alt drum decât ei!

Ea respiră profund. Da, pornise nebuneşte. Inima îi dominase raţiunea. Şi el triumfa! Ar fi trebuit să-şi amintească faptul că nici o adversitate nu-l putea doborî pe acest cuceritor, plin de sine.

Şi îi strigă, cu ochii plini de lacrimi:

— Ce idee! Am avut pur şi simplu chef de o plimbare prin pădure, cu Charlie.

El se apropie liniştit de sanie şi scoase echipamentul special pentru prim ajutor. I-l arătă şi izbucnind într-un râs puternic care făcu ca până şi aerul să se umple de bucurie, o luă în braţe pe Kelly, legănând-o ca pe un copil.

— Oh! scumpa mea, de ce îmi tot spui poveşti? Nu instinctul tău de om de munte te-a făcut să mă descoperi aici. Mă iubeşti, Kelly, am acum minunata dovadă şi nu ne vom mai despărţi niciodată.

Ea încercă să-l respingă dar nu izbuti. Atunci ridicând privirea îi spuse cu gravitate:

— Nu-i aşa de simplu. E adevărat că mi-a fost groaznic de frică... Am crezut... că am să mor de spaimă. Am alergat spre tine cu inima sfărâmată. Dar nu vreau să crezi că asta înseamnă că am să mai accept să mă supui la noi umilinţe. Nu...

Kelly ştia că-l iubeşte, dar mai ştia că nu se poate mulţumi cu orice fel de iubire. De aceea găsi forţa să continue:

— Nu, Jonathan, nu mai pot suporta ceea ce am suportat.

El mângâia cu tandreţe obrazul ei plin de lacrimi, sărutându-i cu delicateţe colţurile gurii.

Dar Kelly era hotărâtă să nu cedeze. El înţelese. Cu faţa lipită de faţa ei, îi spuse cu sinceritate:

— Ai dreptate să fii supărată pe mine. La Boston ţi-am părut odios...

— Să nu mai vorbim de Boston, îl întrerupse ea. Eram încă doi străini care refuzau să se înţeleagă. Aş fi uitat Bostonul

dacă nu m-ai fi trimis să le înfrunt pe Katherine şi pe Nancy în apartamentul tău de la Anchorage.

— Dar te înşeli cu totul! protestă el cu vehemenţă. Habar n-aveam că ele sunt acolo. Sosiseră în ajun. Mark Lemon ştia asta şi a vrut de două ori să mă prevină. Dar fericit că eram împreună, numai noi doi, n-am vrut să-i acord nici o clipă din timpul nostru. Când m-au văzut ele mi-au anunţat decizia ta irevocabilă de a divorţa.

— Decizia mea? A mea? Ce îndrăzneală, ce neruşinare!

— Dar cuvintele lor confirmau ceea ce tu îmi spuseseşi de mai multe ori la Mountain Lodge. Şi am crezut că tu mă urăşti într-atât încât îţi e imposibil să mai ai încredere în mine.

— Katherine mi-a afirmat că Nancy şi cu tine vă veţi căsători înainte de Crăciun!

— Minte! Minte cum respiră! strigă Jonathan. Cum ai dat crezare unei asemenea enormităţi? Fiica ei nu mă interesează câtuşi de puţin şi Katherine ştie asta.

Kelly se strânse mai aproape de Jonathan lipindu-şi obrazul de pieptul lui. Era fericită! Coşmarul se terminase. Trebuia oare să-i spună că sora lui a vrut s-o cumpere oferindu-i o rentă din averea ei personală? Nu! Mai bine nu! Această revelaţie n-ar fi făcut decât să-l mânieze şi mai tare pe Jonathan,

să-l îndârjească împotriva familiei lui. Şi ea vroia să-şi vadă soţul iubit mereu senin de-acum înainte.

Jonathan îi dădu jos căciuliţa de lână şi-i mângâie buclele dezordonate. Apoi îi trase cu blândeţe capul spre spate, obligând-o pe Kelly să-l privească în ochi. Buzele lui îi atinseră uşor pleoapele, obrajii, gura...

— Oh! Iartă-mă, dragostea mea! o rugă el cu o voce atât de caldă şi vibrantă încât ea simţi că şi ultima fărâmă de îndoială şi nelinişte dispare. Ar fi trebuit să te înţeleg, continuă Jonathan. Sunt vinovat pentru atâtea lacrimi. Dar asta va fi ultima, promise el, culegând lacrima rătăcită care aluneca încet pe obrazul ei.

Kelly îi zâmbi. Cu atâta dragoste, cu atâta încredere că Jonathan o privi vrăjit. Iar lumea imaculată care-i înconjura începu să strălucească mai altfel decât oricând de parcă zăpada reflecta lumina surâsului ei.

Dar Charlie, văzându-se total ignorat, protestă zgomotos amintindu-le că e şi el pe-acolo.

Lătratul lui îi trezi din reverie. Au început să râdă.

— Iubita mea, vreau să ştii că nu ne vom mai întoarce niciodată la Boston. Am transferat în Alaska o parte din activităţile mele. Ne vom împărţi timpul între Mountain

Lodge şi Anchorage. Şi-l vei avea pe Jack, pe care-l iubeşti aproape de tine... nu pe Jonathan care te-a supărat atât...

Ea îi zâmbi din nou. Cu acelaşi surâs miraculos care transfigura totul.

— Cred că am început să înţeleg şi eu ceva din toate întâmplările noastre, îi spuse Kelly. Am început să înţeleg că am fi fost scutiţi de multă suferinţă, dacă nu m-aş fi grăbit mereu să trag concluzii, dacă n-aş fi fost atât de sălbatică şi te-aş fi lăsat să-mi vorbeşti, să-mi explici... Şi, mai cred, că l-am nedreptăţit puţin pe bietul Jonathan. Se pare că şi el şi Jack au dreptul la un loc în inima mea!... Oh! dragostea mea, cât de fericiţi vom fi, toţi trei! adăugă ea, izbucnind în râs.

Jonathan începu şi el să râdă fericit.

Privindu-i, ca şi cum ar fi înţeles despre ce e vorba, Charlie se alătură voioşiei lor, umplând zările cu lătratul lui vesel.

Din depărtare, ca un răspuns, se auziră mai mulţi câini lătrând. O altă sanie, desigur pornită în căutarea lui Jonathan, se apropia.

Dar nici el nici Kelly nu mai erau atenţi la nimic din ce îi înconjura.

Buzele lor se uniseră în cel mai tandru şi mai pasionat sărut.

— SFÂRŞIT —

PREŢ 1000 lei

19

Kelly nu a întârziat să regrete iubirea fulgerătoare care a aruncat-o în braţele seducătorului Jonathan Templeton... În mai puţin de douăzeci şi patru de ore a acceptat să-i fie soţie şi să-l urmeze la Boston.
Incapabilă să se adapteze la noua ei viaţă şi nostalgia locurilor natale o fac să se întoarcă acasă, unde speră să-şi uite profunda mâhnire a despărţirii de visul ei de dragoste. Dar, o surpriză o aştepta....
Şi un zâmbet răsare printre iacrimi.

—Oh ! scumpa mea, de ce îmi tot spui poveşti? Nu instinctul tău de om de munte te-a făcut să mă descoperi aici. Mă iubeşti, Kelly, am acum minunata dovadă şi nu ne vom mai despărţi niciodată.

ISBN -973-96131-8-7

THE BEST

Johanna Philips · ZÂMBET PRINTRE LACRIMI

R